

Lessons From The Cross

A Roman Crucifixion

Just what did the body of Jesus of Nazareth actually endure during those hours of torture?

The practice of crucifixion itself is torture and execution by fixation to a cross. I am indebted to many who have studied this subject in the past, and especially to a contemporary colleague, Dr. Pierre Barbet, a French surgeon who has done exhaustive historical and experimental research and has written extensively on the subject.

Apparently, the first known practice of crucifixion was by the Persians. Alexander and his generals brought it back to the Mediterranean world -- to Egypt and to Carthage. The Romans apparently learned the practice from the Carthaginians and (as with almost everything the Romans did) rapidly developed a very high degree of efficiency and skill at it. A number of Roman authors (Livy, Cicer, and Tacitus) comment on crucifixion, and several innovations, modifications, and variations are described in the ancient literature.

For instance, the upright portion of the cross (or stipes) could have the cross-arm (or patibulum) attached two or three feet below its top in what we commonly think of as the Latin cross. The most common form used in our Lord's day, however, was the Tau cross, shaped like our T. In this cross the patibulum was placed in a notch at the top of the stipes. There is archeological evidence that it was on this type of cross that Jesus was crucified.

Without any historical or biblical proof, Medieval and Renaissance painters have given us our picture of Christ carrying the entire cross. But the upright post, or stipes, was generally fixed permanently in the ground at the site of execution and the condemned man was forced to carry the patibulum, weighing about 110 pounds, from the prison to the place of execution.

Many of the painters and most of the sculptors of crucifixion also show the nails through the palms. Historical Roman accounts and experimental work have established that the nails were driven between the small bones of the wrists (*radial and ulna*) and not through the palms. Nails driven through the palms will strip out between the fingers when made to support the weight of the human body. The misconception may have come about through a misunderstanding of Jesus' words to Thomas, "Observe my hands." Anatomists, both modern and ancient, have always considered the wrist as part of the hand.

சிலுவையிலிருந்து

பாடங்கள்

அந்த மணிநேர சித்திரவதைகளில் நாசரேத்தின் இயேசுவின் உடல் உண்மையில் என்ன தாங்கியது?

சிலுவையில் அறையப்படும் நடைமுறையே சித்திரவதை மற்றும் சிலுவையில் பொருத்துவதன் மூலம் மரணதண்டனை ஆகும். கடந்த காலத்தில் இந்த விஷயத்தைப் படித்த பலருக்கும், குறிப்பாக சமகால சக ஊழியர் டாக்டர். பியர் பார்பெட், ஒரு பிரெஞ்சு அறுவை சிகிச்சை நிபுணர், அவர் முழுமையான வரலாற்று மற்றும் பரிசோதனை ஆராய்ச்சி செய்து, இந்த விஷயத்தில் விரிவாக எழுதியுள்ளார்.

வெளிப்படையாக, சிலுவையில் அறையப்படும் முதல் நடைமுறை பெர்சியர்களால் செய்யப்பட்டது. அலெக்சாண்டர் மற்றும் அவரது தளபதிகள் அதை மீண்டும் மத்திய தரைக்கடல் உலகிற்கு -- எகிப்து மற்றும் கார்தேஜுக்கு கொண்டு வந்தனர். ரோமானியர்கள் வெளிப்படையாக கார்தீஜினியர்களிடமிருந்து இந்த நடைமுறையைக் கற்றுக்கொண்டனர் மற்றும் (ரோமர்கள் செய்த எல்லாவற்றிலும்) மிக உயர்ந்த அளவிலான திறன் மற்றும் திறமையை விரைவாக வளர்த்துக் கொண்டனர். பல ரோமானிய எழுத்தாளர்கள் (லிவி, சிசர் மற்றும் டாசிடஸ்) சிலுவையில் அறையப்பட்டதைப் பற்றி கருத்து தெரிவிக்கின்றனர், மேலும் பல புதுமைகள், மாற்றங்கள் மற்றும் மாறுபாடுகள் பண்டைய இலக்கியங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

உதாரணமாக, சிலுவையின் நிமிர்ந்த பகுதி (அல்லது ஸ்டைப்ஸ்) குறுக்கு கை (அல்லது பாடிபுலம்) அதன் மேற்பகுதிக்கு கீழே இரண்டு அல்லது மூன்று அடிக்கு கீழே இணைக்கப்பட்டிருக்கும், அதில் நாம் பொதுவாக லத்தீன் சிலுவை என்று நினைக்கிறோம். எவ்வாறாயினும், நமது

A titulus, or small sign, stating the victim's crime was usually placed on a staff, carried at the front of the procession from the prison, and later nailed to the cross so that it extended above the head. This sign with its staff nailed to the top of the cross would have given it somewhat the characteristic form of the Latin cross.

But, of course, the physical passion of the Christ began in Gethsemane. Of the many aspects of this initial suffering, the one of greatest physiological interest is the bloody sweat. It is interesting that St. Luke, the physician, is the only one to mention this. He says, "And being in Agony, He prayed the longer. And His sweat became as drops of blood, trickling down upon the ground."

Every ruse (trick) imaginable has been used by modern scholars to explain away this description, apparently under the mistaken impression that this just doesn't happen. A great deal of effort could have been saved had the doubters consulted the medical literature. Though very rare, the phenomenon of Hematidrosis, or bloody sweat, is well documented. Under great emotional stress of the kind our Lord suffered, tiny capillaries in the sweat glands can break, thus mixing blood with sweat. This process might well have produced marked weakness and possible shock.

After the arrest in the middle of the night, Jesus was next brought before the Sanhedrin and Caiphus, the High Priest. It is here that the first physical trauma was inflicted. A soldier struck Jesus across the face for remaining silent when questioned by Caiphus. The palace guards then blindfolded Him and mockingly taunted Him to identify them as they each passed by, spat upon Him, and struck Him in the face.

In the early morning, battered and bruised, dehydrated, and exhausted from a sleepless night, Jesus is taken across the Praetorium of the Fortress Antonia, the seat of government of the Procurator of Judea, Pontius Pilate. You are, of course, familiar with Pilate's action in attempting to pass responsibility to Herod Antipas, the Tetrarch of Judea. Jesus apparently suffered no physical mistreatment at the hands of Herod and was returned to Pilate. It was in response to the cries of the mob that Pilate ordered Bar-Abbas released and condemned Jesus to scourging and crucifixion.

There is much disagreement among authorities about the unusual scourging as a prelude to crucifixion. Most Roman writers from this period do not associate the two. Many scholars believe that Pilate originally ordered Jesus scourged as his full punishment and that the death sentence by crucifixion came only in response to the taunt by the mob that the Procurator was not properly defending Caesar against this pretender who allegedly claimed to be the King of the Jews.

இறைவனின் நாளில் பயன்படுத்தப்பட்ட மிகவும் பொதுவான வடிவம் டவு சிலுவை ஆகும், இது எங்கள் டி போன்ற வடிவமாகும். இந்த சிலுவையில் பாடிபுலம் ஸ்டைப்பின் உச்சியில் ஒரு உச்சநிலையில் வைக்கப்பட்டது. இந்த வகை சிலுவையில் தான் இயேசு சிலுவையில் அறையப்பட்டார் என்பதற்கு தொல்லியல் சான்றுகள் உள்ளன.

எந்த வரலாற்று அல்லது விவிலிய ஆதாரமும் இல்லாமல், இடைக்கால மற்றும் மறுமலர்ச்சி ஓவியர்கள் கிறிஸ்து முழு சிலுவையையும் சுமந்து செல்லும் படத்தை நமக்கு அளித்துள்ளனர். ஆனால் மரணதண்டனை நிறைவேற்றப்பட்ட இடத்தில், நேர்மையான இடுகை அல்லது ஸ்டைப்ஸ் பொதுவாக நிரந்தரமாக நிலைநிறுத்தப்பட்டது, மேலும் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட நபர் சிறையிலிருந்து தூக்கிலிடப்படும் இடத்திற்கு 110 பவுண்டுகள் எடையுள்ள பதிபுலத்தை சுமந்து செல்லும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார்.

பல ஓவியர்கள் மற்றும் சிலுவையின் பெரும்பாலான சிற்பிகள் உள்ளங்கைகளின் வழியாக நகங்களைக் காட்டுகிறார்கள். வரலாற்று ரோமானிய கணக்குகள் மற்றும் சோதனைப் பணிகள், நகங்கள் மணிக்கட்டுகளின் சிறிய எலும்புகளுக்கு இடையில் (ரேடியல் மற்றும் உல்னா) இயக்கப்பட்டன, உள்ளங்கைகள் வழியாக அல்ல என்பதை நிறுவியுள்ளன. மனித உடலின் எடையைத் தாங்கும் வகையில் உருவாக்கப்படும் போது உள்ளங்கையில் அடிக்கப்பட்ட நகங்கள் விரல்களுக்கு இடையில் உரிக்கப்படும். "என் கைகளைக் கவனியுங்கள்" என்று தாமஸிடம் இயேசு கூறிய வார்த்தைகளை தவறாகப் புரிந்துகொண்டதன் மூலம் தவறான கருத்து வந்திருக்கலாம். நவீன மற்றும் பழமையான உடற்கூறியல் வல்லுநர்கள், மணிக்கட்டை எப்போதும் கையின் ஒரு பகுதியாகக் கருதுகின்றனர்.

பாதிக்கப்பட்டவரின் குற்றத்தைக் குறிப்பிடும் ஒரு தலைப்பு அல்லது சிறிய அடையாளம், வழக்கமாக ஒரு ஊழியர் மீது வைக்கப்பட்டு, சிறையிலிருந்து

Preparations for the scourging were carried out when the Prisoner was stripped of His clothing and His hands tied to a post above His head. It is doubtful the Romans would have made any attempt to follow the Jewish law in this matter, but the Jews had an ancient law prohibiting more than forty lashes.

The Roman legionnaire steps forward with the flagrum (or flagellum) in his hand. This is a short whip consisting of several heavy, leather thongs with two small balls of lead attached near the ends of each. The heavy whip is brought down with full force again and again across Jesus' shoulders, back, and legs. At first the thongs cut through the skin only. Then, as the blows continue, they cut deeper into the subcutaneous tissues, producing first an oozing of blood from the capillaries and veins of the skin, and finally spurting arterial bleeding from vessels in the underlying muscles.

The small balls of lead first produce large, deep bruises which are broken open by subsequent blows. Finally the skin of the back is hanging in long ribbons and the entire area is an unrecognizable mass of torn, bleeding tissue. When it is determined by the centurion in charge that the prisoner is near death, the beating is finally stopped.

The half-fainting Jesus is then untied and allowed to slump to the stone pavement, wet with His own blood. The Roman soldiers see a great joke in this provincial Jew claiming to be king. They throw a robe across His shoulders and place a stick in His hand for a scepter. They still need a crown to make their travesty complete. Flexible branches covered with long thorns (commonly used in bundles for firewood) are plaited into the shape of a crown and this is pressed into His scalp. Again there is copious bleeding, the scalp being one of the most vascular areas of the body.

After mocking Him and striking Him across the face, the soldiers take the stick from His hand and strike Him across the head, driving the thorns deeper into His scalp. Finally, they tire of their sadistic sport and the robe is torn from His back. Already having adhered to the clots of blood and serum in the wounds, its removal causes excruciating pain just as in the careless removal of a surgical bandage, and almost as though He were again being whipped, the wounds once more begin to bleed.

In deference to Jewish custom, the Romans return His garments. The heavy patibulum of the cross is tied across His shoulders, and the procession of the condemned Christ, two thieves, and the execution detail of Roman soldiers headed by a centurion begins its slow journey along the Via Dolorosa. In spite of His efforts to walk erect, the weight of the heavy wooden beam, together with the shock produced by copious blood loss, is too much. He stumbles and falls. The rough wood of the beam gouges into the lacerated skin

ஊர்வலத்தின் முன்புறத்தில் கொண்டு செல்லப்பட்டது, பின்னர் சிலுவையில் அறையப்பட்டது, அதனால் அது தலைக்கு மேலே நீட்டிக்கப்பட்டது. சிலுவையின் உச்சியில் அறையப்பட்ட தடியுடன் கூடிய இந்த அடையாளம் லத்தீன் சிலுவையின் சிறப்பியல்பு வடிவத்தை ஓரளவு கொடுத்திருக்கும்.

ஆனால், நிச்சயமாக, கிறிஸ்துவின் உடல் ஆர்வம் கெத்செமனேவில் தொடங்கியது. இந்த ஆரம்ப துன்பத்தின் பல அம்சங்களில், மிகப்பெரிய உடலியல் ஆர்வம் இரத்தம் தோய்ந்த வியர்வை ஆகும். மருத்துவரான புனித லூக்கா மட்டும் இதைக் குறிப்பிடுவது சுவாரஸ்யமானது. அவர் கூறுகிறார், "அவர் வேதனையில் இருந்ததால், அவர் நீண்ட நேரம் ஜெபித்தார். அவருடைய வியர்வை இரத்தத் துளிகள் போல, தரையில் வடிந்தது."

கற்பனை செய்யக்கூடிய ஒவ்வொரு சூழ்ச்சியும் (தந்திரம்) நவீன அறிஞர்களால் இந்த விளக்கத்தை விளக்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது, வெளிப்படையாக இது நடக்காது என்ற தவறான எண்ணத்தின் கீழ். சந்தேகம் உள்ளவர்கள் மருத்துவ இலக்கியங்களைக் கலந்தாலோசித்திருந்தால் பெரும் முயற்சியைக் காப்பாற்றியிருக்கலாம். மிகவும் அரிதாக இருந்தாலும், ஹெமாடிட்ரோசிஸ் அல்லது இரத்தம் தோய்ந்த வியர்வையின் நிகழ்வு நன்கு ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நம் இறைவன் அனுபவித்த பெரும் மன அழுத்தத்தின் கீழ், வியர்வை சுரப்பிகளில் உள்ள சிறிய நுண்குழாய்கள் உடைந்து, வியர்வையுடன் இரத்தம் கலந்துவிடும். இந்த செயல்முறை குறிப்பிடத்தக்க பலவீனம் மற்றும் சாத்தியமான அதிர்ச்சியை உருவாக்கியிருக்கலாம்.

நள்ளிரவில் கைது செய்யப்பட்ட பிறகு, இயேசு சன்ஹெட்ரின் மற்றும் பிரதான ஆசாரியரான கெய்பஸ் முன் கொண்டுவரப்பட்டார். இங்குதான் முதல் உடல் காயம் ஏற்பட்டது. கெய்பஸ் கேட்டபோது அமைதியாக இருந்ததற்காக ஒரு சிப்பாய் இயேசுவை முகத்தில் அடித்தார். அரண்மனை காவலர்கள்

and muscles of the shoulders. He tries to rise, but human muscles have been pushed beyond their endurance.

The centurion, anxious to get on with the crucifixion, selects a stalwart North African onlooker, Simon of Cyrene, to carry the cross. Jesus follows, still bleeding and sweating the cold, clammy sweat of shock, until the 650-yard journey from the fortress Antonia to Golgotha is finally completed.

Jesus is offered wine mixed with myrrh, a mild analgesic mixture. He refuses to drink. Simon is ordered to place the patibulum on the ground and Jesus is quickly thrown backward with His shoulders against the wood. The legionnaire feels for the depression at the front of the wrist. He drives a heavy, square, wrought-iron nail through the wrist and deep into the wood. Quickly, he moves to the other side and repeats the action being careful not to pull the arms too tightly, but to allow some flexion and movement. The patibulum is then lifted in place at the top of the stipes and the titulus reading "Jesus of Nazareth, King of the Jews" is nailed in place.

The left foot is now pressed backward against the right foot, and with both feet extended, toes down, a nail is driven through the arch of each, leaving the knees moderately flexed. The Victim is now crucified. As He slowly sags down with more weight on the nails in the wrists excruciating pain shoots along the fingers and up the arms to explode in the brain -- the nails in the wrists are putting pressure on the median nerves. As He pushes Himself upward to avoid this stretching torment, He places His full weight on the nail through His feet. Again there is the searing agony of the nail tearing through the nerves between the metatarsal bones of the feet.

At this point, as the arms fatigue, great waves of cramps sweep over the muscles, knotting them in deep, relentless, throbbing pain. With these cramps comes the inability to push Himself upward. Hanging by his arms, the pectoral muscles are paralyzed and the intercostal muscles are unable to act. Air can be drawn into the lungs, but cannot be exhaled. Jesus fights to raise Himself in order to get even one short breath. Finally, carbon dioxide builds up in the lungs and in the blood stream and the cramps partially subside. Spasmodically, he is able to push Himself upward to exhale and bring in the life-giving oxygen. It was undoubtedly during these periods that He uttered the seven short sentences recorded:

The first, "Father, forgive them for they know not what they do."

The second, to the penitent thief, "Today thou shalt be with me in Paradise."

அவரைக் கண்மூடித்தனமாகக் கட்டி, அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் கடந்து செல்லும்போது அவர்களை அடையாளம் காணும்படி கேலியாக அவரைக் கேலி செய்தார்கள், அவர் மீது எச்சில் துப்பினார்கள், மேலும் அவர் முகத்தில் அடித்தார்கள்.

அதிகாலையில், அடிப்பட்டு, காயப்பட்டு, நீரிழிப்பு மற்றும் தூக்கமில்லாத இரவில் சோர்வடைந்த இயேசு, யூதேயாவின் வழக்கறிஞரான பொன்டியஸ் பிலாத்தின் அரசாங்கத்தின் இருக்கையான அந்தோனியா கோட்டையின் பிரேட்டோரியத்தின் வழியாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். யூதேயாவின் டெட்ராக் ஹெரோது ஆன்டிபாஸிடம் பொறுப்பை ஒப்படைக்க முயற்சித்த பிலாத்துவின் செயலை நீங்கள் நிச்சயமாக அறிந்திருக்கிறீர்கள். ஏரோதின் கைகளில் இயேசு எந்த உடல் ரீதியான துன்புறுத்தலுக்கும் ஆளாகவில்லை, பிலாத்துவிடம் திரும்பினார். கும்பலின் அழகைக்கு விடையிறுக்கும் விதமாகவே, பிலாத்து பர்-அப்பாஸை விடுவிக்க உத்தரவிட்டார் மற்றும் இயேசுவை கசையடி மற்றும் சிலுவையில் அறையுமாறு கண்டனம் செய்தார்.

சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கு ஒரு முன்னோடியாக அசாதாரணமான கசையடிகள் பற்றி அதிகாரிகளிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன. இந்த காலகட்டத்தின் பெரும்பாலான ரோமானிய எழுத்தாளர்கள் இரண்டையும் தொடர்புபடுத்தவில்லை. பல அறிஞர்கள், பிலாத்து முதலில் இயேசுவைத் தனது முழுத் தண்டனையாகக் கசையடியாகக் கசையடியாகக் கட்டளையிட்டார் என்றும், ராஜா என்று கூறப்படும் இந்த பாசாங்கு செய்பவருக்கு எதிராக வழக்குரைஞர் சீசரை சரியாகப் பாதுகாக்கவில்லை என்று கும்பல் கிண்டல் செய்ததற்குப் பதில்தான் சிலுவையில் அறையப்பட்ட மரண தண்டனை வந்தது என்றும் நம்புகிறார்கள். யூதர்கள்.

கைதியின் ஆடைகள் கழற்றப்பட்டு, கைகள் தலைக்கு மேலே ஒரு கம்பத்தில் கட்டப்பட்டபோது, கசையடிப்பதற்கான

The third, looking down at the terrified, grief-stricken adolescent John -- the beloved Apostle -- he said, "Behold thy mother." Then, looking to His mother Mary, "Woman behold thy son."

The fourth cry is from the beginning of the 22nd Psalm, "My God, my God, why hast thou forsaken me?"

Hours of limitless pain, cycles of twisting, joint-rending cramps, intermittent partial asphyxiation, searing pain where tissue is torn from His lacerated back. He moves up and down against the rough timber enduring hours of limitless pain, cycles of twisting, joint-rending cramps, intermittent partial asp. Then another agony begins: a terrible crushing pain deep in the chest as the pericardium slowly fills with serum and begins to compress the heart.

One remembers again the 22nd Psalm, the 14th verse: "I am poured out like water, and all my bones are out of joint; my heart is like wax; it is melted in the midst of my bowels."

It is now almost over. The loss of tissue fluids has reached a critical level; the compressed heart is struggling to pump heavy, thick, sluggish blood into the tissue; the tortured lungs are making a frantic effort to gasp in small gulps of air. The markedly dehydrated tissues send their flood of stimuli to the brain.

Jesus gasps His fifth cry, "I thirst."

One remembers another verse from the prophetic 22nd Psalm: "My strength is dried up like a potsherd; and my tongue cleaveth to my jaws; and thou hast brought me into the dust of death."

A sponge soaked in posca, the cheap, sour wine which is the staple drink of the Roman legionaries, is lifted to His lips. He apparently doesn't take any of the liquid. The body of Jesus is now in extremes, and He can feel the chill of death creeping through His tissues. This realization brings out His sixth words "It is finished."

His mission of atonement is now complete. Finally He chooses to die. With one last surge of strength, he once again presses His torn feet against the nail, straightens His legs, takes a deeper breath, and utters His seventh and last cry, "Father! Into thy hands I commit my spirit."

The rest you know. In order that the Sabbath not be profaned, the Jews asked that the condemned men be dispatched and removed from the crosses. The common method of ending a crucifixion was by crurifracture, the breaking of the bones of the legs. This prevented the victim from pushing himself upward; thus the tension could not be relieved from the muscles of the chest and rapid suffocation occurred. The legs of the two thieves were broken, but when the soldiers came to Jesus they saw that this was unnecessary.

ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இந்த விஷயத்தில் யூதர்களின் சட்டத்தைப் பின்பற்ற ரோமானியர்கள் எந்த முயற்சியும் செய்திருக்க மாட்டார்கள் என்பது சந்தேகமே, ஆனால் யூதர்கள் நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட கசையடிகளை தடைசெய்யும் ஒரு பண்டைய சட்டம் இருந்தது.

ரோமானிய படையணி தனது கையில் ஃபிளாக்ரம் (அல்லது ஃபிளாஜெல்லம்) உடன் முன்னேறுகிறார். இது ஒரு குட்டையான சவுக்கை, ஒவ்வொன்றின் முனைகளிலும் ஈயத்தின் இரண்டு சிறிய பந்துகள் இணைக்கப்பட்ட பல கனமான, தோல் துண்டுகளைக் கொண்டது. இயேசுவின் தோள்கள், முதுகு மற்றும் கால்கள் முழுவதும் கனமான சவுக்கை முழு பலத்துடன் மீண்டும் மீண்டும் கீழே கொண்டு வரப்படுகிறது. முதலில் தாங்ஸ் தோலில் மட்டுமே வெட்டப்பட்டது. பின்னர், அடிகள் தொடரும்போது, அவை தோலடி திசுக்களில் ஆழமாக வெட்டப்பட்டு, முதலில் தோலின் நுண்குழாய்கள் மற்றும் நரம்புகளிலிருந்து இரத்தத்தை உற்பத்தி செய்கின்றன, மேலும் இறுதியாக அடிப்படை தசைகளில் உள்ள பாத்திரங்களில் இருந்து தமனி இரத்தப்போக்கு ஏற்படுகிறது.

ஈயத்தின் சிறிய பந்துகள் முதலில் பெரிய, ஆழமான காயங்களை உருவாக்குகின்றன, அவை அடுத்தடுத்த அடிகளால் உடைக்கப்படுகின்றன. இறுதியாக முதுகின் தோல் நீண்ட ரிப்பன்களில் தொங்குகிறது மற்றும் முழு பகுதியும் கிழிந்த, இரத்தப்போக்கு திசுக்களின் அடையாளம் காண முடியாத அளவு உள்ளது. கைதி மரணத்தை நெருங்கிவிட்டார் என்று பொறுப்பான நூற்றுவர் தலைவரால் தீர்மானிக்கப்பட்டதும், அடிப்பது இறுதியாக நிறுத்தப்படுகிறது.

அரை மயக்கத்தில் இருந்த இயேசு பின்னர் அவிழ்க்கப்பட்டு, அவரது சொந்த இரத்தத்தால் நனைந்த கல் நடைபாதையில் சாய்ந்து விடுகிறார். ரோமானிய வீரர்கள் இந்த மாகாண யூதர் தன்னை ராஜா என்று கூறிக்கொள்வதில் ஒரு பெரிய நகைச்சுவையைப் பார்க்கிறார்கள். அவர்கள் அவரது தோள்களில் ஒரு

Apparently to make doubly sure of death, the legionnaire drove his lance through the fifth interspace between the ribs, upward through the pericardium and into the heart. The 34th verse of the 19th chapter of the Gospel according to St. John reports: "And immediately there came out blood and water." That is, there was an escape of water fluid from the sac surrounding the heart, giving postmortem evidence that Our Lord died not the usual crucifixion death by suffocation, but of heart failure (a broken heart) due to shock and constriction of the heart by fluid in the pericardium.

Thus we have had our glimpse -- including the medical evidence -- of that epitome of evil which man has exhibited toward Man and toward God. It has been a terrible sight, and more than enough to leave us despondent and depressed. How grateful we can be that we have the great sequel in the infinite mercy of God toward man. Adapted from – "A Physician Testifies About the Crucifixion, Dr. C. Truman Davis, konnections.com/Kcundick/crucifix.html"

David foretold it this way "My God, my God, why have you forsaken me? Why are you so far from saving me, so far from the words of my groaning? ... But I am a worm and not a man, scorned by men and despised by the people. All who see me mock me; they hurl insults, shaking their heads: He trusts in the LORD; let the LORD rescue him. Let him deliver him, since he delights in him. ... I am poured out like water, and all my bones are out of joint. My heart has turned to wax; it has melted away within me. My strength is dried up like a potsherd, and my tongue sticks to the roof of my mouth; you lay me in the dust of death. Dogs have surrounded me; a band of evil men has encircled me, they have pierced my hands and my feet. I can count all my bones; people stare and gloat over me. They divide my garments among them and cast lots for my clothing. ... All the ends of the earth will remember and turn to the LORD, and all the families of the nations will bow down before him, for dominion belongs to the LORD and he rules over the nations. All the rich of the earth will feast and worship; all who go down to the dust will kneel before him — those who cannot keep themselves alive. Posterity will serve him; future generations will be told about the Lord. They will proclaim his righteousness to a people yet unborn — for he has done it." (Psalm 22:1-8; 14-18; 27-31)

The Cross is the Center

மேலங்கியை எறிந்து, ஒரு செங்கோலுக்காக அவரது கையில் ஒரு குச்சியை வைக்கிறார்கள். அவர்களின் திருவிளையாடல் முழுமையடைய அவர்களுக்கு இன்னும் ஒரு கிரீடம் தேவை. நீண்ட முட்களால் மூடப்பட்ட நெகிழ்வான கிளைகள் (பொதுவாக விறகு மூட்டைகளில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன) ஒரு கிரீடத்தின் வடிவத்தில் பின்னப்பட்டிருக்கும் மற்றும் இது அவரது உச்சந்தலையில் அழுத்தப்படுகிறது. மீண்டும் ஏராளமான இரத்தப்போக்கு உள்ளது, உச்சந்தலையில் உடலின் மிகவும் வாஸ்குலர் பகுதிகளில் ஒன்றாகும்.

அவரை கேலி செய்து முகத்தில் அடித்த பிறகு, வீரர்கள் அவரது கையிலிருந்து குச்சியை எடுத்து தலையின் குறுக்கே தாக்கி, முட்களை அவரது உச்சந்தலையில் ஆழமாக செலுத்தினர். இறுதியாக, அவர்கள் தங்கள் சோகமான விளையாட்டில் சோர்வடைகிறார்கள் மற்றும் அவரது முதுகில் இருந்து அங்கி கிழிந்தது. ஏற்கனவே காயங்களில் இரத்தம் மற்றும் சீரம் கட்டிகள் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும், அதை அகற்றுவது ஒரு அறுவை சிகிச்சை கட்டுகளை கவனக்குறைவாக அகற்றுவதைப் போலவே வலிமிகுந்த வலியை ஏற்படுத்துகிறது, மேலும் அவர் மீண்டும் சாட்டையால் அடிக்கப்பட்டதைப் போலவே, காயங்கள் மீண்டும் இரத்தம் வரத் தொடங்குகின்றன.

யூத வழக்கத்திற்கு மதிப்பளித்து, ரோமர்கள் அவருடைய ஆடைகளைத் திருப்பித் தருகிறார்கள். சிலுவையின் கனமான பாடிபுலம் அவரது தோள்களில் கட்டப்பட்டுள்ளது, மேலும் கண்டனம் செய்யப்பட்ட கிறிஸ்துவின் ஊர்வலம், இரண்டு திருடர்கள் மற்றும் ரோமானிய வீரர்களின் மரணதண்டனை விவரம் ஒரு நூற்றுவர் தலைமையில் டோலோரோசா வழியாக அதன் மெதுவான பயணத்தைத் தொடங்குகிறது. நிமிர்ந்து நடக்க அவர் முயற்சி செய்த போதிலும், கனமான மரக் கற்றையின் எடையும், ஏராளமான இரத்த இழப்பினால் உண்டான அதிர்ச்சியும் சேர்ந்து அதிகமாக உள்ளது. தடுமாறி விழுகிறார். பீமின் கரடுமுரடான மரம் தோள்பட்டை தோள்கள் மற்றும் தசைகள்

It was a Friday morning about 9:00 that it began. It would be over by 3:00 that afternoon. What can you do in six hours? In our modern, high-tech world, you can send e-mail all over the world and you can get an automobile and travel 300 miles or more. You can hop on an airplane and go from one end of the country to the other. There's a lot you can do in six hours. But that day was over 2,000 years ago.

What did the people do in those six hours? Probably like any other day, a farmer got up and began to plow his field because it was spring and it was about time to plant. A housewife I'm sure got up and began to be busy with her daily house chores. A merchant opened up his shop, and he did a brisk day's business for six hours, getting ready for the Sabbath and for the Passover weekend. You can do a lot in six hours. But all that was done in Jerusalem during that six hour, and for that matter all that was done all over the world in all the days combined, paled in comparison to what was being done on a hill called, "Calvary." A man was being crucified, a very special man nailed to a Roman cross. His was on one of three crosses erected that day, the middle one.

A visitor who happened to come to Jerusalem that day might have seen the crosses, shook his head and thought, "Oh, one of those sad but necessary executions in order to keep the peace and to keep justice." The Roman soldiers assigned to the task knew little of this mysterious young carpenter who refused to beg or whine or complain. They had no idea that this one that practically laid himself down on that cross could be anything other than just a Nazarene.

Oh, but some strange things began to happen. First, there was the darkness, a blackness darker than an eclipse. The sky had an eerie, hellish gloom. It's as if God, the Father, had turned his back on the earth, maybe even to shed a tear. Then there was the earthquake that Matthew tells us about. A mysterious rumble from the very womb of the earth caused the rocks to split. Prisoners of the grave were released from death's cold grip. Reports spread all the way around Jerusalem of the bodies that had been entombed actually walking down the streets; no doubt loved ones saw and talked with them.

The curtain, that massive veil in the temple that separated the holy place from "the Holy of Holies," would be torn apart. The place where only once a year as the High Priest would take in the blood from an unblemished lamb to sprinkle upon the mercy seat to make atonement, a sacrifice for all the people. That curtain was 40 feet high and it weighed several tons. But during those six hours, somebody, something, somehow tore that massive curtain from top to bottom as if two great hands ripped it apart. As if the great God of the universe was saying, the high priest has entered the Holy of Holies for the last time, the final Day of Atonement. He'll never have to go in there again.

ஆகியவற்றில் ஊடுருவுகிறது. அவர் உயர் முயற்சிக்கிறார், ஆனால் மனித தசைகள் அவற்றின் சகிப்புத்தன்மைக்கு அப்பால் தள்ளப்பட்டுள்ளன.

சிலுவையில் அறையப்படுவதில் ஆர்வத்துடன் இருக்கும் நூற்றுவர் தலைவன், சிலுவையைச் சுமந்து செல்வதற்கு வட ஆபிரிக்காவின் சைமன் என்ற உறுதியான பார்வையாளரைத் தேர்ந்தெடுக்கிறான். அன்டோனியா கோட்டையிலிருந்து கோல்கோதா வரையிலான 650 கெஜம் பயணம் இறுதியாக முடியும் வரை, இயேசு, இன்னும் இரத்தப்போக்கு மற்றும் அதிர்ச்சியின் குளிர், வியர்வை வியர்வையுடன் பின்தொடர்கிறார்.

லேசான வலி நிவாரணி கலவையான மிர்ர் கலந்த திராட்சரசம் இயேசுவுக்கு வழங்கப்படுகிறது. அவர் குடிக்க மறுக்கிறார். சைமனுக்கு பாடிபுலத்தை தரையில் வைக்குமாறு கட்டளையிடப்பட்டார், மேலும் இயேசு விறகுக்கு எதிராகத் தோள்களால் பின்னோக்கி வீசப்பட்டார். லெஜியோனேயர் மணிக்கட்டின் முன்பகுதியில் உள்ள மன அழுத்தத்தை உணர்கிறார். அவர் ஒரு கனமான, சதுரமான, செய்யப்பட்ட இரும்பு ஆணியை மணிக்கட்டு வழியாகவும் ஆழமாகவும் மரத்திற்குள் செலுத்துகிறார். விரைவாக, அவர் மறுபுறம் நகர்ந்து, கைகளை மிகவும் இறுக்கமாக இழுக்காமல், சில நெகிழ்வு மற்றும் இயக்கத்தை அனுமதிக்கும் வகையில் கவனமாக செயலை மீண்டும் செய்கிறார். பாடிபுலம் பின்னர் ஸ்டைப்பின் உச்சியில் உயர்த்தப்பட்டு, "யூதர்களின் ராஜாவான நாசரேத்தின் இயேசு" என்று எழுதப்பட்ட டைட்டில்ஸ் அந்த இடத்தில் அறையப்படுகிறது.

இடது கால் இப்போது வலது பாதத்திற்கு எதிராக பின்னோக்கி அழுத்தப்பட்டு, இரண்டு கால்களையும் நீட்டி, கால்விரல்கள் கீழே, ஒவ்வொன்றின் வளைவின் வழியாகவும் ஒரு ஆணி அடிக்கப்பட்டு, முழங்கால்களை மிதமாக வளைத்துவிடும். பாதிக்கப்பட்டவர் இப்போது சிலுவையில் அறையப்பட்டுள்ளார். மணிக்கட்டில் உள்ள

Well, this was no ordinary Friday. Jerusalem was captured in the throes of the mystery that she couldn't understand. People were beginning to wonder as they saw some things and as they heard other things. Could it be? Could it be? No! It couldn't be. That Nazarene man might be something other than just a man, something more than just a carpenter who lived in Nazareth, maybe even something more than a prophet. You can almost hear the entire thought process of an entire community. In fact, they buzzed about it for days and days and days.

Do you remember Pentecost? Do you remember how 3,000 people were baptized on one day? Have you ever wondered how 3,000 people were baptized on one day? It wasn't just the power of one sermon. You see what had happened in Jerusalem that day was all that everybody talked about for seven weeks. What did all those mysterious things mean? Then Peter on that Pentecost Day, inspired by the Spirit, unsealed it. He said, "That was the Son of God on that cross." That's why it happened.

Have you ever stopped to consider how central it is to human history? All of time is measured by it. All of this book, the Bible, is its story. All the Old Testament history points to it, a type of things to come. Now type is a person, place, or thing in the Hebrew religion that foreshadows or anticipates a person, place or thing in the New Covenant. In other words, it was a symbol back there that foreshadows or anticipates something here. Frankly, the Old Testament is filled with beautiful types. When you take the time to see and understand them, it helps you to piece together God's magnificent providence and you can see that the story is the same all the way through history, pointing to the very same conclusion.

The most beautiful types in the Old Testament are those that foreshadow the cross. Do you remember the first Passover? As the blackness of the plague of the death of the firstborn crept across Egypt, it surely foreshadowed the blackness at midday on that Friday just as a Lamb was slain in each of those Hebrew homes that night so the death angel would pass over, leaving that family unharmed. It set the stage for the time that the real Lamb, the Lamb of God, would be slain allowing death to pass over humanity again.

Or how about that Ark of the Covenant, the mysterious Ark of the Covenant introduced to us in Exodus 25 on Mount Sinai? Do you remember the name of the covering of the Ark of the Covenant? It was called, "The Mercy Seat." On that "Mercy Seat" once a year, the high priest would come into the Holy of Holies with the blood from an unblemished lamb and sprinkle drops of blood on the Mercy Seat so that sin would be taken away. But it was at the cross where the real mercy seat was established and where the blood of the

நகங்களில் அதிக எடையுடன் அவர் மெதுவாகத் தொய்வடையும்போது, விரல்கள் மற்றும் கைகள் வரை வலிகள் மூளையில் வெடிக்க -- மணிக்கட்டில் உள்ள நகங்கள் சராசரி நரம்புகளில் அழுத்தத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. இந்த நீட்டும் வேதனையைத் தவிர்ப்பதற்காக அவர் தன்னை மேல்நோக்கித் தள்ளும்போது, அவர் தனது முழு எடையையும் தனது கால்களின் வழியாக ஆணி மீது வைக்கிறார். கால்களின் மெட்டாடார்சல் எலும்புகளுக்கு இடையில் உள்ள நரம்புகள் வழியாக ஆணி கிழிக்கும் வேதனை மீண்டும் உள்ளது.

இந்த கட்டத்தில், கைகள் சோர்வாக, பிடிப்புகள் பெரும் அலைகள் தசைகள் மீது துடைத்து, ஆழமான, இடைவிடா, துடிக்கும் வலியில் முடிச்சு. இந்த பிடிப்புகள் மூலம் தன்னை மேல்நோக்கி தள்ள இயலாமை வருகிறது. அவரது கைகளில் தொங்குவதால், பெக்டோரல் தசைகள் செயலிழந்து, இண்டர்கோஸ்டல் தசைகள் செயல்பட முடியாது. காற்றை நுரையீரலுக்குள் இழுக்கலாம், ஆனால் வெளியேற்ற முடியாது. ஒரு சிறு மூச்சு கூட பெற இயேசு தன்னை உயர்த்த போராடுகிறார். இறுதியாக, நுரையீரல் மற்றும் இரத்த ஓட்டத்தில் கார்பன் டை ஆக்சைடு உருவாகிறது மற்றும் பிடிப்புகள் ஓரளவு குறையும். ஸ்பாஸ்மோடியாக, அவர் சுவாசத்தை வெளிவிடவும், உயிர் கொடுக்கும் ஆக்ஸிஜனைக் கொண்டு வரவும் தன்னை மேல்நோக்கித் தள்ள முடிகிறது. சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி இந்தக் காலகட்டங்களில் அவர் பதிவு செய்யப்பட்ட ஏழு சிறு வாக்கியங்களை உச்சரித்தார்:

முதலாவதாக, "அப்பா, இவர்களை மன்னியுங்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை." இரண்டாவது, தவமிருந்த திருடனிடம், "இன்று நீ என்னுடன் சொர்க்கத்தில் இருப்பாய்."

மூன்றாவது, பயந்து, துக்கமடைந்த வாலிபரான ஜானை -- அன்பிற்குரிய அப்போஸ்தலரைப் பார்த்து, "இதோ உன் தாயை" என்றார். பிறகு, அவருடைய தாய்

perfect sacrifice wasn't just sprinkled, but flowed that would take away all sin for all time.

Or how about when the Israelites had been grumbling and complaining and sinning again and God threw them in the midst of venomous snakes and they were being bitten and being killed. Then Moses, after praying fashioned a bronze serpent, put it on a pole and lifted it up. Their cure from certain death was free and available to all. But they had to take some action on their own. They had to look upon it to live. But in doing so they did not earn the cure for it was free to all. By looking upon the bronze serpent they did not work but they did take action in order to live. (Numbers 21) Jesus said in John 3, just like that bronze serpent, "If I be lifted up, I'll draw all men to myself." I could give you two dozen others, but the Old Testament is like a huge sign with an arrow saying, "This way to the cross. This way to the cross."

Then when Jesus came, he lived for it. He lived for the cross.

From his earliest days, the cross cast its shadow ahead of him. From the very day that he came into this world in Bethlehem where there was no room in the inn. It was saying right then, "There's no room for you in this world. You'll not find a place to stay here. You'll be rejected and even crucified."

The gospels record for us no less than a dozen different accounts of Jesus foretelling his own death. I think about Matthew 16 when he and the disciples were having a little R & R (rest and relaxation) at Caesarea, Philippi. Jesus asked, "Who do you think I am?" After they had given speculation, street talk of what others were saying, Peter looked at him and said, "You're the Christ, you're the Son of the Living God." Jesus said, "Blessed are you Simon, son of Jonah, for flesh and blood hasn't revealed this to you, but my Father in heaven." Jesus knowing now that the men, who would carry on what he was going to die for were beginning to understand. Verse 21 says that, immediately, from that time on, Jesus began to explain to his disciples, how he must go to Jerusalem and suffer many things at the hands of the Elders, Chief Priests, and teachers of The Law; that he must be killed and on the third day, raised to life.

He said the same thing in Matthew 17, 20, 21. In Matthew 26 at that *Last Supper*, He told them again, "I'm about to be killed." In those few hours after that in the Garden of Gethsemane, He bowed on His face and asked if there were any other way, He knew that it was for this destiny that He was born. The cross was what Jesus came here for, and He always knew it.

The entire New Testament reflects it. Paul said, "Jews demand miraculous signs and Greeks look for wisdom, but we preach Christ crucified: a stumbling block to Jews and

மரியானைப் பார்த்து, "பெண்ணே உன் மகனைப் பார்."

நான்காவது அழகை 22வது சங்கீதத்தின் ஆரம்பத்திலிருந்து, "என் கடவுளே, என் கடவுளே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்?"

மணிக்கணக்கில் வரம்பற்ற வலி, முறுக்கு சுழற்சிகள், மூட்டுப் பிடிப்புகள், இடைப்பட்ட பகுதி மூச்சுத் திணறல், அவரது முதுகில் சிதைந்த திசுக்கள் கிழிக்கப்படும் வலி. வரம்பற்ற வலி, முறுக்கு சுழற்சிகள், மூட்டுப் பிடிப்புகள், இடைவிடாத பகுதி ஆஸ்பி ஆகியவற்றின் கடினமான மரக்கட்டைகளுக்கு எதிராக அவர் மேலும் கீழும் நகர்கிறார். பின்னர் மற்றொரு வேதனை தொடங்குகிறது: பெரிகார்டியம் மெதுவாக சீரம் நிரப்பப்பட்டு இதயத்தை அழுத்தத் தொடங்கும் போது மார்பில் ஆழமான ஒரு பயங்கரமான நசுக்கும் வலி.

22 வது சங்கீதம், 14 வது வசனம் மீண்டும் நினைவுக்கு வருகிறது: "நான் தண்ணீரைப் போல ஊற்றப்பட்டேன், என் எலும்புகள் அனைத்தும் மூட்டு இல்லாமல் உள்ளன; என் இதயம் மெழுகு போன்றது; அது என் குடலின் நடுவில் உருகியது."

இப்போது கிட்டத்தட்ட முடிந்துவிட்டது. திசு திரவங்களின் இழப்பு ஒரு முக்கியமான நிலையை அடைந்துள்ளது; அழுத்தப்பட்ட இதயம் கனமான, தடிமனான, மந்தமான இரத்தத்தை திசுக்களில் செலுத்த போராடுகிறது; சித்திரவதை செய்யப்பட்ட நுரையீரல் சிறிய காற்றை சுவாசிக்க வெறித்தனமான முயற்சியை மேற்கொள்கிறது. குறிப்பிடத்தக்க வகையில் நீரிழிப்பு திசுக்கள் மூளைக்கு தூண்டுதல்களை அனுப்புகின்றன.

இயேசு தனது ஐந்தாவது அழகையை, "எனக்கு தாகமாக இருக்கிறது" தீர்க்கதரிசனமான 22வது சங்கீதத்தின் மற்றொரு வசனத்தை ஒருவர் நினைவு கூர்கிறார்: "என் பலம் ஒரு பாணையைப் போல் காய்ந்தது; என் நாக்கு என் தாடைகளில் ஒட்டிக்கொண்டது; நீ என்னை மரணத்தின் தூசிக்குள் கொண்டு வந்தாய்."

foolishness to Gentiles.” (1 Corinthians 1:22, 23) "For I resolved to know nothing while I was with you except Jesus Christ and him crucified." (1 Corinthians 2:2) "May I never boast except in the cross of our Lord Jesus Christ." (Galatians 6:14) Do you see those three statements? Paul said, "All I know is Christ crucified." Then he said "All I preach is Christ crucified." (1 Corinthians 1:23) "All I boast about is the cross of Christ, Jesus crucified." (Galatians 6:14) "For me to live is Christ, and to die would be gain" because he was crucified. (Philippians 1:21)

Folks, you go through the Bible, the New Testament, every sermon preached by Paul or Peter you will see, every one of them focused on the Crucifixion and Resurrection of Jesus. So whether the Old Testament, the New Testament or the whole Bible, the cross is central.

Years ago in the British Royal Navy in their great sailing vessels would weave a blue thread right through the center of the rope that would be used to hoist the main sail because they wanted that rope to be distinguishable. If they needed to hoist it in an emergency, to flee an enemy or to avoid a storm, they looked for the rope with the blue thread right through the middle of it. The cross should be like that. It's always visible and always accessible. It's the main thing, not just in this book, but in life itself. It should be at the very center of everything that we do; the center of our lifestyle, the center of our home life, the center of our work life and our school life. If we ever take Jesus and his cross out of the center, we lose everything.

Have you ever seen signs on posts that stated, "Power Cable Buried Here?" That's what the sayings of the cross are. You come to one of those sayings, you dig down and there is power there—a whole source of power in our lives if we will just take time to understand it. Jesus' final words were "It is finished." (John 19:30) What's finished? The divine plan for redeeming all of humankind is finished. Man's fear of death is finished. The power of guilt is finished. The uncertainty of tomorrow is finished.

The following lessons in this series will focus on seven incredible statements that the Son of God made while in human form. I don't know about you, but to me, nothing was more amazing in the whole spectrum of that divine drama that we call the cross than those seven sayings Jesus made. What would you say if you were on your way to be executed? If it were going to be a slow torturous punishment like Jesus received, what would you dare say while you were hanging on the cross?

Jesus carefully chose the words that he would utter on that cross. They were not random phrases just uttered by some pained martyr. They were intentional statements from God himself to let us have some clues about the unfathomable depth of meaning of that cross on which he hung.

ரோமானிய படைவீரர்களின் முக்கிய பானமான மலிவான, புளிப்பு ஓயின், போஸ்காவில் நனைத்த ஒரு பஞ்சு அவரது உதடுகளுக்கு உயர்த்தப்பட்டது. அவர் திரவம் எதையும் எடுத்துக்கொள்வதில்லை. இயேசுவின் உடல் இப்போது உச்சநிலையில் உள்ளது, மேலும் அவரது திசுக்களில் மரணத்தின் குளிர் ஊர்ந்து செல்வதை அவரால் உணர முடிகிறது. இந்த உணர்தல் அவரது ஆறாவது வார்த்தைகளை வெளிப்படுத்துகிறது "இது முடிந்தது."

அவனுடைய பிராயச்சித்தப் பணி இப்போது முடிந்தது. இறுதியாக அவர் மரணத்தை தேர்வு செய்கிறார். வலிமையின் கடைசி எழுச்சியுடன், அவர் மீண்டும் தனது கிழிந்த கால்களை நகத்தின் மீது அழுத்தி, கால்களை நேராக்கினார், ஆழ்ந்த மூச்சை எடுத்து, தனது ஏழாவது மற்றும் கடைசி அழுகையை உச்சரித்தார், "அப்பா! உங்கள் கைகளில் நான் என் ஆவியை ஒப்படைக்கிறேன்."

மீதி உங்களுக்கு தெரியும். ஓய்வுநாள் அசுத்தமாக்கப்படாமல் இருக்க, யூதர்கள் கண்டனம் செய்யப்பட்ட மனிதர்களை அனுப்பி சிலுவைகளில் இருந்து அகற்றும்படி கேட்டுக் கொண்டனர். சிலுவையில் அறையப்படுவதை முடிப்பதற்கான பொதுவான முறை, கால் எலும்புகளை உடைப்பது. இது பாதிக்கப்பட்டவர் தன்னை மேல்நோக்கி தள்ளுவதைத் தடுத்தது; இதனால் மார்பின் தசைகளில் இருந்து பதற்றத்தை போக்க முடியவில்லை மற்றும் விரைவான மூச்சுத்திணறல் ஏற்பட்டது. இரண்டு திருடர்களின் கால்கள் உடைந்தன, ஆனால் வீரர்கள் இயேசுவிடம் வந்தபோது இது தேவையற்றது என்று பார்த்தார்கள்.

மரணத்தை இரட்டிப்பாக உறுதி செய்வதற்காக, லெஜியோனேயர் தனது ஈட்டியை விலா எலும்புகளுக்கு இடையில் உள்ள ஐந்தாவது இடைவெளி வழியாக, பெரிகார்டியம் வழியாக மேல்நோக்கி இதயத்திற்குள் செலுத்தினார். செயின்ட் ஜான் அறிக்கையின்படி நற்செய்தியின் 19 வது அத்தியாயத்தின் 34 வது வசனம்: "உடனடியாக இரத்தமும் தண்ணீரும்

1. **Father, forgive them for they know not what they do.** (Luke 23:34)

Those are the words of forgiveness. To that immediate audience, but extended far beyond them.

2. **Today you shall be with me in paradise.** (Luke 23:42, 43)

Jesus turned to the thief and said words of acceptance to a common criminal, the last person in the world you would think ought to be in paradise that day. A person, who unlike Jesus, was there for crimes he had done.

3. **Dear woman, here is your son,** and to the disciple (John), **Here is your mother.** (John 19:25)

Words of comfort, even amidst his agony, the beautiful words of comfort.

4. **My God, my God, why hast thou forsaken me?** (Matthew 27:46)

What do those words mean? Words of separation, a horrible separation but a separation that had to occur if we are going to live forever.

5. **I thirst** (John 19:28)

The words of humanity showing us that Jesus was not some type of freak, he was just like you and me. He hurt, he thirsted, he hungered and he understood our pain.

6. **It is finished.** (John 19:30)

The words of victory. The greatest words ever uttered.

7. **Into thy hands I commit My spirit** (Luke 42:36)

The great words of ultimate surrender.

The cross is at the heart of our faith. It is the central part of what we stand for. It is the only reason that we can gather as a community of faith.

I ran across a modern parable this week that I'm afraid reveals the status of too many individuals, and for that matter, too many churches. The parable talks about a church that erected a brand-new building. They made it awfully nice and behind the pulpit area they erected a sign that said, "We preach Christ crucified." Then down in the lower corner they put a small potted plant, one of these creeping vines that would kind of go up the wall for decoration. As time passed, the vine began to grow and as it grew the congregation began to mellow. After a while it covered that last word "crucified." The readable part of the sign displayed only, "We preach Christ" sure enough not so much the cross just the nice socially-oriented Jesus who

வெளியேறியது." அதாவது, இதயத்தைச் சுற்றியுள்ள பையில் இருந்து நீர் திரவம் வெளியேறியது, நமது இறைவன் மூச்சுத் திணறலால் இறந்த வழக்கமான சிலுவையில் அறையப்பட்ட மரணம் அல்ல, ஆனால் இதய செயலிழப்பு (உடைந்த இதயம்) அதிர்ச்சி மற்றும் இதயம் சுருக்கம் காரணமாக இறந்தார் என்பதற்கு போஸ்ட்மார்ட்டம் சான்று அளிக்கிறது. பெரிகார்டியத்தில் திரவம்.

இவ்வாறு, மனிதனுக்கும் கடவுளுக்கும் மனிதன் வெளிப்படுத்திய தீமையின் உருவகத்தை - மருத்துவ சான்றுகள் உட்பட - நமது பார்வையைப் பெற்றுள்ளோம். இது ஒரு பயங்கரமான காட்சியாக இருந்தது, மேலும் அது நம்மை விரக்தியையும் மனச்சோர்வையும் ஏற்படுத்தும் அளவுக்கு அதிகமாக உள்ளது. மனிதனிடம் கடவுளின் எல்லையற்ற கருணையின் பெரும் தொடர்ச்சியை நாம் பெற்றிருப்பதற்கு நாம் எவ்வளவு நன்றியுள்ளவர்களாக இருக்க முடியும். தமுவல் - "சிலுவை மரணம் பற்றி ஒரு மருத்துவர் சாட்சியம் கூறுகிறார், டாக்டர். சி. ட்ரூமன் டேவிஸ், konnections.com/Kcundick/crucifix.html"

டேவிட் இதை இவ்வாறு முன்னறிவித்தார்"என் கடவுளே, என் கடவுளே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டாய்? நீ ஏன் என்னைக் காப்பாற்றாமல், என் முன்கலின் வார்த்தைகளிலிருந்து வெகு தொலைவில் இருக்கிறாய்? ... ஆனால் நான் ஒரு புழு, மனிதன் அல்ல, மனிதர்களால் தூற்றப்பட்டு மக்களால் இகழ்ந்தவன். என்னைப் பார்ப்பவர்களெல்லாம் என்னைக் கேலி செய்கிறார்கள்; அவர்கள் தலையை அசைத்து அவமானப்படுத்துகிறார்கள்: அவர் கர்த்தரை நம்புகிறார்; கர்த்தர் அவனைக் காப்பாற்றட்டும். அவன் அவனில் பிரியமாயிருக்கிறபடியால் அவனை விடுவிக்கட்டும். ... நான் தண்ணீரைப் போல ஊற்றப்பட்டேன், என் எலும்புகள் அனைத்தும் மூட்டு இல்லாமல் போய்விட்டன. என் இதயம் மெழுகியது; அது என்னுள் கரைந்து விட்டது. என் பலம் பாளை ஓடு போல் காய்ந்து, என் நாக்கு என் வாயின் கூரையில் ஒட்டிக்கொண்டது; நீங்கள் என்னை மரணத்தின் தூசியில் கிடத்துகிறீர்கள். நாய்கள் என்னைச் சூழ்ந்து

showed compassion on all needs. But the vine kept growing and the congregation kept mellowing and after a while, only the words, "We preach," showed. Eventually they had just forgotten about Christ. The whole idea was a human gospel, a human religion responding to human needs, searching for any answer, but not a cross. Finally the vine continued to grow until all that was left was the word, "We." I pray to God that in our life, we still proclaim Christ crucified.

If you're wondering how much the cross is at the center of your very being, answer these three questions in your heart today.

1. Does the cross bring you to your knees in thankfulness? Do you fall prostrate before that and thank God for the very fact that the gates of heaven are open because of it?

2. Does the cross free you from guilt? Or are you carrying around a sack load of it; not laying that guilt at the cross to do the work that it was designed to do?

3. Does the cross cause you to surrender daily to God? — Are you dying on your own cross and letting Christ live in you?

If you can't answer those three questions today as well as you would like to, I hope and pray that by the time we finish this series, your life has changed. Amazing Grace
Lesson #1250 Steve Flatt - February 18, 1996

Father, Forgive Them

The cross had been erected, the flesh had been torn, hanging by spikes in his hands, and Jesus labored for every breath. There wasn't a muscle in his body that wasn't burning. His eyes stung from the mixture of blood and sweat. All those who he had been teaching for three years were gone; only a handful of friends stood there at the foot of the cross. Oh, but the taunters and the revilers, they were there; they were shouting out "Come on down, King of the Jews. Ha! Some Savior! He saved others, why can't he save himself?" Through blurred eyes, Jesus looked down upon that murmuring rabble; and let his eyes drift heavenward and he uttered the short prayer; "Father, please forgive them, for they don't know what they're doing."

Tell me, from where does that kind of love come from? Can you explain to me the origin of that source of forgiveness? Contrast that to us. We lose our cool when somebody cuts us off in traffic or bumps into our grocery cart or when the kids aren't ready on time. Look at Jesus. "Father, forgive them, for they know not what they do."

கொண்டன; ஒரு தீய மனிதர்கள் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள், அவர்கள் என் கைகளையும் கால்களையும் துளைத்தார்கள். என் எலும்புகள் அனைத்தையும் என்னால் எண்ண முடியும்; மக்கள் என்னைப் பார்த்து மகிழ்கிறார்கள். என் வஸ்திரங்களைத் தங்களுக்குள் பங்கிட்டு, என் ஆடைகளுக்குச் சீட்டுப் போட்டார்கள். ... பூமியின் எல்லைகள் யாவும் கர்த்தரை நினைவுகூர்ந்து அவரை நோக்கித் திரும்பும், மேலும் தேசங்களின் குடும்பங்கள் அனைத்தும் அவர் முன் பணிந்துகொள்வார்கள், ஏனென்றால் ஆட்சி கர்த்தருடையது, அவர் தேசங்களை ஆளுகிறார். பூமியின் செல்வந்தர்கள் அனைவரும் விருந்து வைத்து வணங்குவார்கள்; புழுதியில் இறங்குகிறவர்கள் எல்லாரும் அவர் முன்பாக மண்டியிடுவார்கள் - தங்களைத் தாங்களே காப்பாற்றிக்கொள்ள முடியாதவர்கள். சந்ததி அவருக்கு சேவை செய்யும்; எதிர்கால சந்ததியினருக்கு இறைவனைப் பற்றி கூறப்படும். இன்னும் பிறக்காத மக்களுக்கு அவர்கள் அவருடைய நீதியை அறிவிப்பார்கள் - ஏனென்றால் அவர் அதைச் செய்தார். (சங்கீதம் 22:1-8; 14:18; 27:31)

கிராஸ் என்பது மையம்

அதுவெள்ளிக்கிழமை காலை சுமார் 9:00 மணிக்கு அது தொடங்கியது. அன்று மதியம் 3:00 மணிக்கு மேல் இருக்கும். ஆறு மணி நேரத்தில் என்ன செய்ய முடியும்? எங்கள் நவீன, உயர் தொழில்நுட்ப உலகில், நீங்கள் உலகம் முழுவதும் மின்னஞ்சல் அனுப்பலாம் மற்றும் நீங்கள் ஒரு ஆட்டோமொபைலைப் பெற்று 300 மைல்கள் அல்லது அதற்கு மேல் பயணம் செய்யலாம். நீங்கள் ஒரு விமானத்தில் ஏறி நாட்டின் ஒரு முனையிலிருந்து மறுமுனைக்குச் செல்லலாம். ஆறு மணி நேரத்தில் நீங்கள் நிறைய செய்ய முடியும். ஆனால் அந்த நாள் 2,000 ஆண்டுகளுக்கு முந்தையது.

Who would have criticized Jesus if he had one little word of concern for himself? Maybe saying, "I'm innocent, what about my rights?" Or even a word of criticism, "Surely, you'll be sorry" would have been appropriate. No, when his pain was most severe and when he stood on the brink of being separated for the first time in all eternity from his Father, about whom was he thinking? He was thinking of the sins of the people who had put the six-inch spikes through his hands and who had spit on his face.

Tell me, what kind of love is that? Where does it come from? What kind of marriage would you have if you had that kind of love that was totally consumed by the needs and the desires of someone else ahead of your own? What kind of Christians would we be if we had that kind of love for one another? We get so upset by the trivial, but by contrast, Jesus, during the most painful, unfair and unjust death imaginable prayed, "Father, forgive them, for they don't know what they're doing." That short, but poignant prayer is recorded for us in Luke 23:34. It is the first of seven statements recorded from the lips of Jesus while he hung on that cross.

These seven statements are more than just seven statements. They are like the tab or the index pages on a huge notebook, just a word or two, but behind it there is a volume of information waiting to be understood. These sayings on the cross are like the sign that states, "Power Cable Buried Here." If you could dig down just a little bit, you would find this unimaginable source of power waiting for your life. These statements from the cross summarize who Jesus is. If you can understand them fully, you'll understand the capsulated summary of everything he said and everything he did.

The most basic statement the cross makes is **Forgiveness**, "Father, forgive them, for they don't know what they're doing." Yes, he was praying for those who put the spikes in his hand and who led the illegal trial, but he was praying just as much for those the Hebrew letter said would crucify him afresh.

I heard a story of two fellows who were on a boat out in the ocean and the boat went down, but they managed to work their way onto a life raft and they floated for a few hours before being picked up by the coast guard. One of the two fellows on that life raft was tremendously grateful. He was just showering the captain of the boat with praise, and he shook hands with every crew member. He said, "Thank you, thank you, thank you." The other fellow was kind of quiet. He said, "Well, you know Tom, don't make such a big deal out of it." When they got to the shore, the news reporter was there and he interviewed that first fellow and he was crying with tears of gratitude. The other fellow didn't want to be interviewed. The newsman looked at the first fellow and said, "What's with your buddy?" And he

அந்த ஆறு மணி நேரத்தில் மக்கள் என்ன செய்தார்கள்? அநேகமாக மற்ற நாட்களைப் போலவே, ஒரு விவசாயி எழுந்து தனது வயலை உழத் தொடங்கினார், ஏனெனில் இது வசந்த காலம் மற்றும் அது நடவு செய்ய வேண்டிய நேரம். ஒரு இல்லத்தரசி எழுந்து தன் அன்றாட வீட்டு வேலைகளில் மும்முரமாக இருக்க ஆரம்பித்தாள். ஒரு வணிகர் தனது கடையைத் திறந்தார், அவர் ஆறு மணி நேரம் விறுவிறுப்பான ஒரு நாள் வியாபாரத்தை செய்தார், சப்பாத்துக்கும் பஸ்கா வார இறுதிக்கும் தயாராகிறார். ஆறு மணி நேரத்தில் நிறைய செய்ய முடியும். ஆனால் அந்த ஆறு மணி நேரத்தில் ஜெருசலேமில் செய்யப்பட்ட அனைத்தும், அதற்காக உலகம் முழுவதும் அனைத்து நாட்களிலும் செய்யப்பட்ட அனைத்தும், "கல்வாரி" என்று அழைக்கப்படும் ஒரு மலையில் செய்யப்பட்டதை ஒப்பிடுகையில் வெளிர். ஒரு மனிதன் சிலுவையில் அறையப்பட்டான், ஒரு ரோமானிய சிலுவையில் அறையப்பட்ட மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்த மனிதன். அன்றைய தினம் அமைக்கப்பட்ட மூன்று சிலுவைகளில் ஒன்றின் நடுவில் அவருடையது இருந்தது.

அன்றைய தினம் ஜெருசலேமுக்கு வந்த ஒரு பார்வையாளர் சிலுவைகளைப் பார்த்து, தலையை அசைத்து, "அமைதியைப் பேணுவதற்கும் நீதியைக் காப்பதற்கும் அந்த சோகமான ஆனால் அவசியமான மரணதண்டனைகளில் ஒன்று" என்று நினைத்திருக்கலாம். பணிக்கு நியமிக்கப்பட்ட ரோமானிய வீரர்களுக்கு இந்த மர்மமான இளம் தச்சரைப் பற்றி அதிகம் தெரியாது, அவர் பிச்சை எடுக்கவோ அல்லது சிணுங்கவோ அல்லது புகார் செய்யவோ மறுத்தார். நடைமுறையில் அந்தச் சிலுவையின் மீது தன்னைக் கிடத்திக்கொண்டவர் வெறும் நசரேயனாக இருக்க முடியும் என்பதை அவர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை.

ஓ, ஆனால் சில விசித்திரமான விஷயங்கள் நடக்க ஆரம்பித்தன. முதலில், இருள் இருந்தது, கிரகணத்தை விட கருமையாக இருந்தது. வானத்தில் ஒரு பயங்கரமான, நரக இருள் இருந்தது. பிதாவாகிய கடவுள்,

said, "Well, to tell you the truth, he thinks he could have got out on his own."

It's interesting isn't it, when you think you can get out on your own and you're not really rescued? I think the very first mark of a genuine Christian, a true convert to Christ, is one who knows he was a "goner," one who talks and behaves in a manner that says, "I was on my way down, I was holding up the third finger, and I was about to drown in my sin. Jesus Christ saved me."

What's sad is, across this land and across the world there are hundreds of thousands of folks sitting in pews, smug and proud. They wouldn't say it out loud, but down deep they're thinking, "I'm doing pretty good on my own. I'm paddling that boat right well." They look around at all the other folks who aren't sitting in those pews thinking, "I'm a pretty good guy, never killed anybody, never could hit anybody, I don't curse, I don't smoke, I don't chew, I don't run with those who do." They're kind of just proud of how well they're paddling their boat on their own.

I can ask two questions to anybody and learn a whole lot about their theology, learn a whole lot about what they think about Jesus and about all spiritual things.

1. "Are you going to heaven?" They'll either say, "Yes, no, or somewhere in the middle—not sure, hope so, don't know," that type thing. You can find out a lot.
2. To those who answer yes, "how are you going to get there?" What I've found over 50 percent of the time when I've asked that question, the number one response is: "Well, I've been about as good as most people I know." You know what they're saying: "I'm paddling that boat hard." Contrast that to the Apostle Paul who said I am the chief of sinners. O wretched man that I am, who will deliver me from this body of death."

Paul said that because he understood forgiveness. It's been said about Paul that he only understood two things: He knew that he was lost, and he knew that he was saved. When you read his epistles, his understanding comes through every single line. That's what every genuine Christian knows, he or she knows they were lost, they were desperate and all of a sudden someone threw them a lifeline.

Consider this simple prayer that Jesus uttered, "Father, forgive them, for they know what they do." What does that forgiveness entail? How does it apply to you and me? What are its characteristics?

1. Forgiveness that Jesus offered and prayed for on the cross is given.

ஒரு வேளை கண்ணீர் சிந்துவதற்குக்கூட பூமிக்கு முதுகைக் காட்டினார் போலும். அப்போது மத்தேயு சொல்லும் பூகம்பம் ஏற்பட்டது. பூமியின் கருப்பையிலிருந்து ஒரு மர்மமான சத்தம் பறைகளைப் பிளக்கச் செய்தது. மரணத்தின் குளிர் பிடியில் இருந்து கல்லறை கைதிகள் விடுவிக்கப்பட்டனர். புதைக்கப்பட்ட உடல்கள் உண்மையில் தெருக்களில் நடந்து செல்வதாக ஜெருசலேம் முழுவதும் செய்திகள் பரவின; அன்புக்குரியவர்கள் அவர்களைப் பார்த்துப் பேசினார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

"மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திலிருந்து" பரிசுத்த ஸ்தலத்தைப் பிரிக்கும் ஆலயத்தில் இருந்த அந்தத் திரைச்சீலை கிழிக்கப்படும். ஆண்டுக்கு ஒருமுறை மட்டுமே பிரதான ஆசாரியராக இருந்து, பழுதற்ற ஆட்டுக்குட்டியின் இரத்தத்தை கருணை இருக்கையில் தெளித்து, பரிகாரம் செய்வதற்காக, மக்கள் அனைவருக்கும் பலி கொடுக்கும் இடம். அந்த திரைச்சீலை 40 அடி உயரமும் பல டன் எடையும் கொண்டது. ஆனால் அந்த ஆறு மணி நேரத்தில், யாரோ, ஏதோ, எப்படியோ அந்த பாரிய திரைச்சீலையை மேலிருந்து கீழாக கிழித்தெறிந்தது போல, இரண்டு பெரிய கைகள் கிழித்தெறிந்தன. பிரபஞ்சத்தின் மகத்தான கடவுள் சொல்வது போல், பிரதான ஆசாரியர் கடைசியாக மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் நுழைந்தார், அதாவது பரிகாரத்தின் இறுதி நாளாகும். அவர் மீண்டும் அங்கு செல்ல வேண்டியதில்லை.

சரி, இது சாதாரண வெள்ளிக்கிழமையல்ல. ஜெருசலேம் அவளால் புரிந்து கொள்ள முடியாத மர்மத்தின் பிடியில் சிக்கியது. மக்கள் சிலவற்றைப் பார்த்ததும் மற்றவற்றைக் கேட்டதும் ஆச்சரியப்படத் தொடங்கினர். அப்படி இருக்கலாம்? அப்படி இருக்கலாம்? இல்லை! அது இருக்க முடியாது. அந்த நசரேய மனிதன் ஒரு மனிதனாக இல்லாமல் வேறு ஏதாவொன்றாக இருக்கலாம், நசரேத்தில் வாழ்ந்த ஒரு தச்சனை விட அதிகமாக இருக்கலாம், ஒருவேளை ஒரு தீர்க்கதரிசியை விட அதிகமாக இருக்கலாம். ஒரு முழு சமூகத்தின் முழு சிந்தனை செயல்முறையையும் நீங்கள் கிட்டத்தட்ட

"For the wages of sin is death, but the gift of God is eternal life in Christ Jesus our Lord." (Romans 6:23) Did you hear the contrast there? "For the wages," that's the salary, "is death," that's the payment of sin "but the gift of God is eternal life in Christ Jesus our Lord." The first thing we need to remember about the forgiveness that Jesus offered on the cross and still offers from heaven's throne room is that it's something that we don't earn. His grace, his forgiveness is a gift.

Let me illustrate that and show you why that's important. Think right now and exclude salvation, the cross or things we consider spiritual, vertically given, what's the most precious earthly gift that you have right now? What is that? Some of you might say it's a newborn child, that's the most precious gift. Some of you would say healthy family, that's the most precious gift. Excluding salvation, the love of my wife is the greatest gift I have. But if I were to say, "You know honey, you've loved me now for 17 years and I really appreciate that. I want to pay you for that love. I wish I had more cash on hand, but I have about \$1,700. I could give you about \$100 a year for all the love you've given me up unto this point. Let me give you \$1,700. We're going to work it into our budget right now. I'm going to pay you another \$25 a month from here on out for the love that you're giving me. Now what do you think she would do?"

Well, first of all, she would think it's a joke. I mean she'd laugh, "What are you doing—come on?" Then if I pressed the issue and said, "No, no, this is what I really want to do. I want to pay you for that gift." She would look at me like I'm absolutely absurd. Folks, that is absurd because a gift is not something you can buy. It's not something you can earn. If you can, it's not a gift; it becomes a salary, a wage.

Read Romans 6:23 again, "For the wages..." the salary is attached to sin, it is death, "but the gift of God is eternal life through Jesus Christ." I'm amazed at how many millions of people reverse those two. They think that the lostness they have, the spiritual death they are going to die, is just a bad break or just the fickle, capriciousness of a funny God and that the salvation they're going to have, they're earning day by day because of how good they are. They've got it exactly reversed. The thing we're earning is hell through every sin we commit. The gift is forgiveness.

What do you do when you receive a gift? You say, "Thank you" and you act in gratitude. The bigger the gift, the longer and the more you act in gratitude. By attempting to pay for a gift:

- You insult the giver. God is insulted if we try to pay for the gift of forgiveness because we're reducing him to a hireling. We reduce him to a sales clerk. We prostitute him by trying to barter love, and God will not be reduced to that. He reacts strongly to that and he always

கேட்கலாம். உண்மையில், அவர்கள் அதைப் பற்றி நாட்கள் மற்றும் நாட்கள் மற்றும் நாட்கள் சலசலத்தனர்.

பெந்தெகொஸ்தே உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா? ஒரே நாளில் 3,000 பேர் எப்படி ஞானஸ்நானம் எடுத்தார்கள் என்பது உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா? ஒரே நாளில் 3,000 பேர் எப்படி ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள் என்று நீங்கள் எப்போதாவது யோசித்திருக்கிறீர்களா? இது ஒரு பிரசங்கத்தின் சக்தி மட்டுமல்ல. அன்றைக்கு ஜெருசலேமில் என்ன நடந்தது என்று எல்லோரும் ஏழு வாரங்களாகப் பேசினர். அந்த மர்மமான விஷயங்கள் எல்லாம் என்ன அர்த்தம்? பின்னர் பேதுரு அந்த பெந்தெகொஸ்தே நாளில், ஆவியால் ஈர்க்கப்பட்டு, அதை அவிழ்த்தார். அவர் சொன்னார், "அந்த சிலுவையில் இருந்த தேவனுடைய குமாரன்." அதனால்தான் அது நடந்தது.

மனித வரலாற்றில் இது எவ்வளவு மையமானது என்பதைக் கருத்தில் கொள்வதை நீங்கள் எப்போதாவது நிறுத்தியிருக்கிறீர்களா? எல்லா நேரமும் அதன் மூலம் அளவிடப்படுகிறது. இந்த புத்தகம், பைபிள் அனைத்தும் அதன் கதை. பழைய ஏற்பாட்டு சரித்திரம் அனைத்தும் அதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது, வரவிருக்கும் ஒரு வகை. இப்போது வகை என்பது எபிரேய மதத்தில் ஒரு நபர், இடம் அல்லது விஷயம், இது புதிய உடன்படிக்கையில் ஒரு நபர், இடம் அல்லது விஷயத்தை முன்னறிவிக்கிறது அல்லது எதிர்பார்க்கிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அது ஒரு சின்னமாக இருந்தது, அது இங்கே எதையாவது முன்னறிவிக்கிறது அல்லது எதிர்பார்க்கிறது. வெளிப்படையாக, பழைய ஏற்பாடு அழகான வகைகளால் நிரப்பப்பட்டுள்ளது. அவற்றைப் பார்க்கவும் புரிந்துகொள்ளவும் நீங்கள் நேரத்தை எடுத்துக் கொண்டால், அது கடவுளின் மகத்தான பாதுகாப்பை ஒன்றிணைக்க உதவுகிறது மற்றும் அதே முடிவைச் சுட்டிக்காட்டி, வரலாறு முழுவதும் கதை ஒரே மாதிரியாக இருப்பதை நீங்கள் காணலாம்.

has. In fact, that's what angered Jesus so much about the Pharisees. They thought they were paying for their salvation. They were earning it. Some people think that today.

There is a world of difference between attainment and atonement. Attainment is something you work to achieve. Atonement is something that is given to you. The word atonement means to pay a debt that one is unable to pay for himself. Jesus offered the atonement. God, the Son, knows we cannot get out of our own mess. So, he offered himself as a sacrifice and on that cross he pleads: "Father, forgive them, for they know not what they do."

Oh, but the human spirit, it just wants to be saved by attainment. Do you know why? Because we live in a sin-stained world that doesn't operate by atonement, it operates by attainment. We know the answers to these old slogans though, "There ain't no such thing as a free lunch?" and "Look out for number one!" Sure, we all know those, that's the way the world operates, so we want to save ourselves by our own good works. The question I ask anybody who has that philosophy is how many good works does it take then to be saved? What's the quota? What's the standard? You insult the giver when you try to pay for the gift.

- b. You create a business relationship. If you say, "Here, you give me this, I'll give you that." That's an exchange, a swap, a trade, a business transaction. When you try to pay back God's gift, you reduce a Father/Child relationship to an employer/employee relationship, and that is so short of what God wants.

Let me illustrate that. Each month I make a mortgage payment to somebody in Chicago that I've never seen. He or she has never seen me. Now do we have a relationship? Yes. Does he care if I've got appendicitis? Or if my marriage starts to get in trouble? No! All they care about is getting their's. It's a relationship, but it's shallow. It's just on paper. If I come to a contractual agreement with God, "Now I'll do this, you provide me with heaven," then I'm making a business relationship with God. He wants to be my Father, not my employer. He wants to love me and bathe me and forgive me like a perfect dad. That's what he wants.

- c. When you try to pay for a gift, it reveals your own misunderstanding. You just don't have the concept. Forgiveness is given.

2. Forgiveness that Jesus pleaded for and offered is radical.

It is radical, extreme and extraordinary. The gift is a radical substitution. "For God made him who had no sin to be sin for our sakes, so that in him we might become the

பழைய ஏற்பாட்டில் உள்ள மிக அழகான வகைகள் சிலுவையை முன்னறிவிப்பவை. முதல் பஸ்கா உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா? எனிப்து முழுவதும் முதற்பேறான மரணத்தின் கறுப்பு தவழும் போது, அந்த இரவில் அந்த எபிரேய வீடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு ஆட்டுக்குட்டி கொல்லப்பட்டது போல, அந்த வெள்ளிக்கிழமை நண்பகலில் அது கருமையை முன்னறிவித்தது. பாதிப்பில்லாத குடும்பம். உண்மையான ஆட்டுக்குட்டி, கடவுளின் ஆட்டுக்குட்டி, மரணம் மீண்டும் மனிதகுலத்தை கடந்து செல்ல அனுமதிக்கும் நேரத்தில் அது களம் அமைத்தது.

அல்லது சீனாய் மலையில் யாத்திராகமம் 25ல் நமக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அந்த உடன்படிக்கைப் பேழை, இரகசியமான உடன்படிக்கைப் பெட்டி எப்படி? உடன்படிக்கைப் பெட்டியின் உறையின் பெயர் உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா? இது "கருணை இருக்கை" என்று அழைக்கப்பட்டது. அந்த "கருணை இருக்கையில்" வருடத்திற்கு ஒருமுறை, பிரதான பாதிரியார், மாசற்ற ஆட்டுக்குட்டியின் இரத்தத்துடன் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் வந்து, கருணை இருக்கையின் மீது இரத்தத் துளிகளைத் தெளிப்பார், இதனால் பாவம் நீங்கும். ஆனால் சிலுவையில் தான் உண்மையான கருணை இருக்கை நிறுவப்பட்டது மற்றும் பரிபூரண தியாகத்தின் இரத்தம் தெளிக்கப்படாமல், எல்லா காலத்திலும் எல்லா பாவங்களையும் அகற்றும்.

அல்லது இஸ்ரவேலர்கள் முணுமுணுத்து, முறையிட்டு, மீண்டும் பாவம் செய்து கொண்டிருந்தபோது, கடவுள் அவர்களை விஷப் பாம்புகளின் நடுவில் எறிந்து, அவர்கள் கடிக்கப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டபோது எப்படி இருக்கும். பின்னர் மோசே, ஜெபம் செய்தபின், ஒரு வெண்கலப் பாம்பை வடிவமைத்து, அதை ஒரு கம்பத்தில் வைத்து மேலே தூக்கினார். குறிப்பிட்ட மரணத்திலிருந்து அவர்களின் சிகிச்சை இலவசம் மற்றும் அனைவருக்கும் கிடைத்தது. ஆனால் அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியிருந்தது.

righteousness of God." (2 Corinthians 5:21) That's my favorite verse in the Bible because that tells what the cross is all about. Who is the him in 2 Corinthians 5:21? You know who it is. It's Jesus, right? Let's say it again putting Jesus in for him. "For God made Jesus who had no sin to be sin for our sakes, so that in Jesus we might become the righteousness of God."

As an illustration let's say you are standing in Judgment one day. God says "how many sins did you commit?" You reply with bowed head, "Oh not many. Lord." He says, "Well, think real hard." "Well, there was that one time I didn't help the lady across the street. Then there was another time, I didn't honor my father and mother like I should. And I..." He said "Let's just look at the books." The book of your life is opened, it is stained with sin. Everything you did or said is recorded there, your good deeds as well as your sins. You really do not want anyone looking at it. Suddenly Jesus walks up and stands beside you clean and white as snow. Remember, God made him who had no sin to be sin so that in Him, we might become the righteousness of God. Do you want to know Christian how you're going to look before the Father on the Judgment day? Unless Jesus has cleansed you by His Blood and has substituted his life for yours, it will be ugly and not welcomed. If His Blood has cleansed you and you remain in Him, Jesus will stand there holding all your sins. It is a radical substitution.

3. The forgiveness is arranged.

It wasn't accidental or happenstance; it is part of an eternal plan. When I was growing up, I heard this illustration used a lot for the cross. Maybe you've heard it. The story is of a fellow who operated a mechanical bridge that allowed trains to go across the bridge, but would turn at certain times so ships could pass by on the river below. One time the bridge was turned, but all of a sudden word came and he could hear a train coming. And he was going to need to move that bridge back in line so that passenger could make it across and not be destroyed. But the problem was that day he had brought his little three-year-old son to work. The son had gotten away from him and he looked for Junior and he was down in the mechanism of the bridge, in the gears itself, the little boy was playing on the gears and now with just minutes, he didn't have time to go down and get the boy and still close the bridge. He had the choice of saving the train and hundreds of passengers or throwing the switch and crushing his son. Anguished by that decision, he threw the switch. Our God gave His Son on the cross so all who would come to him could be forgiven and saved.

Now that's a powerful illustration, but there's one main part of it that's not right at all. It's inaccurate. See if you can figure out where the inaccuracy is. "Men of Israel, listen to this, Jesus of Nazareth was a man accredited by God to you by miracles, wonders and signs, which God did among you through him, as you yourselves know. This man was

அவர்கள் வாழ அதைப் பார்க்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் அவ்வாறு செய்வதன் மூலம் அவர்கள் சிகிச்சை பெறவில்லை, அனைவருக்கும் இலவசம். வெண்கலப் பாம்பைப் பார்த்து அவர்கள் வேலை செய்யவில்லை, ஆனால் அவர்கள் வாழ்வதற்காக நடவடிக்கை எடுத்தார்கள். (எண்கள் 21) அந்த வெண்கலப் பாம்பைப் போலவே யோவான் 3-ல் இயேசு சொன்னார், "நான் உயர்த்தப்பட்டால், எல்லா மனிதர்களையும் என்னிடத்தில் இழுத்துக்கொள்வேன்." நான் உங்களுக்கு இரண்டு டஜன் மற்றவற்றைக் கொடுக்க முடியும், ஆனால் பழைய ஏற்பாடு ஒரு அம்புக்குறியுடன் ஒரு பெரிய அடையாளம் போன்றது, "இந்த வழி சிலுவைக்கு, இந்த வழி சிலுவைக்கு.

பின்பு இயேசு வந்தபோது அதற்காகவே வாழ்ந்தார். அவர் சிலுவைக்காக வாழ்ந்தார். அவரது ஆரம்ப நாட்களிலிருந்தே, சிலுவை அவருக்கு முன்னால் நிழலைப் போட்டது. சத்திரத்தில் இடமில்லாத பெத்லகேமில் அவர் இந்த உலகத்திற்கு வந்த நாளிலிருந்து. "உனக்கு இவ்வுலகில் இடமில்லை. இங்கு தங்குவதற்கு இடம் கிடைக்காது. நிராகரிக்கப்பட்டு சிலுவையில் அறையப்படுவாய்" என்று அப்போதே சொல்லிக்கொண்டிருந்தது.

இயேசு தம்முடைய மரணத்தை முன்னறிவித்ததைப் பற்றிய ஒரு டஜன் வெவ்வேறு கணக்குகளை நற்செய்திகள் நமக்கு பதிவு செய்கின்றன. மத்தேயு 16 ஐப் பற்றி நான் நினைக்கிறேன், அவரும் சீடர்களும் பிலிப்பியில் உள்ள செசரியாவில் சிறிது R & R (ஓய்வு மற்றும் ஓய்வு) இருந்தபோது. இயேசு, "என்னை யார் என்று நினைக்கிறீர்கள்?" மற்றவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்று ஊகங்கள், தெருப் பேச்சுகளை அவர்கள் கொடுத்த பிறகு, பேதுரு அவரைப் பார்த்து, "நீங்கள் கிறிஸ்து, நீங்கள் வாழும் கடவுளின் மகன்" என்று கூறினார். இயேசு, "யோனாவின் குமாரனாகிய சீமோனே, நீ பாக்கியவான், மாம்சமும் இரத்தமும் இதை உனக்கு வெளிப்படுத்தவில்லை, பரலோகத்திலிருக்கிற என் பிதாவே இதை உனக்கு வெளிப்படுத்தினார்." தாம்

handed over to you by God's set purpose and foreknowledge; and you, with the help of wicked men, put him to death by nailing him to the cross." (Acts 2:22-23)

What's the fallacy of the illustration that I've heard all my life? Here it is. The cross, unlike the engineer sitting up in the plant, the cross was not a knee-jerk reaction by some ecclesiastical engineer who saw the world spinning out of control. The cross was part of the original blueprint. The plan was in the works the minute that Eve's teeth sank into the fruit. It was there before when Jesus came to this earth, was born or crucified. The shadow of the cross came nearer with every step he took.

Have you ever stopped to think that Jesus was the one who put life into the seed that became the tree from which his cross would be hewed? Jesus was the one who put the iron ore in the earth from which the spikes would be smelted? Jesus was the one who breathed life into the embryo that would be named Judas in his mother's womb, who would come out and betray him? (Colossians 1:15-16)

What was it like to plan your own execution? I don't know, I don't have any idea, but it was not an accident. I know that he knew from the beginning that the only way his bride could be dressed in white and live forever in heaven was if he himself would die for her sins. Folks, knowing that I better understand why he could look down from that cross having always known he was going to hang there and say: "Father, forgive them, for they don't know what they're doing." You see the love that offered that prayer came from the throne room of heaven where love has its very origin. The cross and the forgiveness were no accident. They were arranged.

4. Forgiveness is continuous.

I'll tell you something interesting about this one sentence prayer from Jesus: "Father, forgive them, for they don't know what they're doing." The imperfect tense of the verb is used, indicating a repeated action in the past tense. Well in other words, more literally, the translation is Jesus kept saying, "Father, forgive them, for they know not what they do." Can you see that? I can see him muttering it all the way through the six hours between each of the statements: "Father, forgive them, for they don't know what they're doing."

How appropriate because though his sacrifice was once and for all, the forgiveness stemming from that cross is perpetual. Hebrews 9:26 says, "If we walk Christians in the light as he is in the light, we have fellowship one with another, and the blood of Jesus cleanses us from all sin." (1 John 1:7) I love that word "all", don't you? A little bitty word, but it means so much—cleanses us from all sin—all our sin before we came to Christ in baptism, all our sins after if we walk in the light.

எதற்காக இறக்கப் போகிறார்களோ அந்த மனிதர்கள் புரிந்து கொள்ளத் தொடங்கினார்கள் என்பதை இயேசு இப்போது அறிந்திருக்கிறார். வசனம் 21, அப்போதிருந்து, இயேசு தம் சீடர்களுக்கு விளக்கத் தொடங்கினார் என்று கூறுகிறது. அவர் எருசலேமுக்குச் சென்று, மூப்பர்கள், தலைமைக் குழுக்கள் மற்றும் நியாயப்பிரமாண போதகர்கள் ஆகியோரால் பல துன்பங்களை அனுபவிக்க வேண்டும்; அவன் கொல்லப்பட்டு மூன்றாம் நாளில் உயிரோடு எழுப்பப்பட வேண்டும் என்று.

அவர் மத்தேயு 17, 20, 21 இல் இதையே கூறினார். மத்தேயு 26 இல் அந்த கடைசி இரவு உணவின் போது, "நான் கொல்லப்படப் போகிறேன்" என்று மீண்டும் அவர்களிடம் கூறினார். அதற்குப் பிறகு கெத்செமனே தோட்டத்தில் முகம் குனிந்து வேறு வழியே இல்லையா என்று கேட்ட அந்தச் சில மணி நேரங்களிலேயே தான் பிறந்தது இந்த விதிக்காகத்தான் என்பதை அறிந்தான். சிலுவைக்காக இயேசு இங்கு வந்தார், அதை அவர் எப்போதும் அறிந்திருந்தார்.

முழு புதிய ஏற்பாடும் அதை பிரதிபலிக்கிறது. "யூதர்கள் அற்புத அடையாளங்களைக் கேட்கிறார்கள், கிரேக்கர்கள் ஞானத்தைத் தேடுகிறார்கள், ஆனால் நாங்கள் சிலுவையில் அறையப்பட்ட கிறிஸ்துவைப் பிரசங்கிக்கிறோம்: யூதர்களுக்கு இடறல் மற்றும் புறஜாதிகளுக்கு முட்டாள்தனம்" என்று பவுல் கூறினார். (1 கொரிந்தியர் 1:22, 23) "ஏனென்றால், இயேசு கிறிஸ்துவையும் சிலுவையில் அறையப்பட்ட அவரையும் தவிர நான் உங்களுடனே இருந்தபோது வேறொன்றையும் அறியமாட்டேன் என்று தீர்மானித்தேன்." (1 கொரிந்தியர் 2:2) "நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் சிலுவையில் அன்றி நான் ஒருபோதும் மேன்மைபாராட்டாதிருப்பேனாக." (கலாத்தியர் 6:14) அந்த மூன்று அறிக்கைகளையும் நீங்கள் பார்க்கிறீர்களா? பவுல், "எனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் சிலுவையில் அறையப்பட்ட கிறிஸ்துவே" என்றார். பிறகு, "நான் பிரசங்கிப்பதெல்லாம்

Two verses later "If we confess our sins, he is faithful and just and to forgive us our sins and to cleanse us from all unrighteousness." (1 John 1:9) Then two verses John says, "My little children, I write these things to you so that you will not sin. But if anyone does sin ... we have Jesus Christ, the Righteous, as an advocate for our sins." (1 John 2:1) I want you to see as a Christian, if we are willing to walk in the love and the will of Jesus, not in rebellion to his will, if nurturing sin, trying to hide it in some closet away from God, but instead openly confessing our shortcomings and mistakes, then we are forgiven continuously. We are being washed daily so that we are clean and stay white. Then God lets me in.

5. Forgiveness is exemplary, a pattern to be imitated.

Jesus empowers us to forgive others around us. "Be kind and compassionate to one another, forgiving each other, just as in Christ God forgave you." (Ephesians 4:32) The key to living a forgiving life toward other people is the realization of your own forgiveness stemming from that cross. Forgiving people are forgiven people. There are no exceptions.

The following acrostic may help you remember God's gift of His Grace.

*G-iven
R-adical
A-rranged
C-ontinuous
E-xemplary*

We accept that gift when we come to that cross. Scripture tells us how. God doesn't make us climb mountains or run a marathon. What he says to us is simply, I want you to put your trust in Christ, come to that cross in faith, believe that Jesus, God in the flesh, died on that cross for you, confess this belief before men, die to your sins and be buried with Him in water baptism at which time I, God, will give you a new life free from sin having been washed clean by the blood of Christ. Amazing Grace Lesson #125 | Steve Flatt February 25, 1996

The Power to Pardon

"Two other men, both criminals, were also led out with him to be executed. When they came to the place called the Skull, there they crucified him, along with the criminals—one on his right, the other on his left. Jesus said, 'Father, forgive them, for they do not know what they are doing.' And they divided up his clothes by casting lots. The people stood watching and the rulers even sneered at him. They said, 'He saved others; let him save himself if he is the Christ of God, the Chosen One.' The soldiers also came up and mocked him. They offered him wine vinegar and said,

சிலுவையில் அறையப்பட்ட கிறிஸ்துவே" என்றார். (1 கொரிந்தியர் 1:23) "நான் மேன்மைபாராட்டுவது சிலுவையில் அறையப்பட்ட இயேசு கிறிஸ்துவின் சிலுவையைத்தான்." (கலாத்தியர் 6:14) அவர் சிலுவையில் அறையப்பட்டதால் "நான் வாழ்வது கிறிஸ்து, இறப்பது லாபம்". (பிலிப்பியர் 1:21)

மக்களே, நீங்கள் பைபிள், புதிய ஏற்பாடு, பவுல் அல்லது பீட்டர் பிரசங்கித்த ஒவ்வொரு பிரசங்கத்தையும் நீங்கள் பார்க்கலாம், அவை ஒவ்வொன்றும் இயேசுவின் சிலுவை மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதலில் கவனம் செலுத்துகின்றன. எனவே பழைய ஏற்பாடாக இருந்தாலும் சரி, புதிய ஏற்பாடாக இருந்தாலும் சரி அல்லது முழு பைபிலாக இருந்தாலும் சரி, சிலுவையே மையமாக உள்ளது.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பிரிட்டிஷ் ராயல் நேவியில் அவர்களின் பெரிய படகோட்டம் கயிற்றின் மையத்தில் ஒரு நீல நிற நூலை நெசவு செய்தது, அது முக்கிய பாய்மரத்தை உயர்த்துவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும், ஏனெனில் அந்த கயிறு தனித்துவமாக இருக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்பினர். அவசரகாலத்தில் அதைத் தூக்கிப்பிடிக்கவோ, எதிரியிலிருந்து தப்பிக்கவோ அல்லது புயலைத் தவிர்க்கவோ தேவைப்பட்டால், அதன் நடுவில் நீல நிற நூலைக் கொண்ட கயிற்றைத் தேடினார்கள். சிலுவை அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். இது எப்போதும் தெரியும் மற்றும் எப்போதும் அணுகக்கூடியது. இது இந்த புத்தகத்தில் மட்டுமல்ல, வாழ்க்கையிலும் முக்கிய விஷயம். நாம் செய்யும் எல்லாவற்றின் மையத்திலும் அது இருக்க வேண்டும்; நமது வாழ்க்கை முறையின் மையம், நமது இல்லற வாழ்க்கையின் மையம், நமது வேலை வாழ்க்கை மற்றும் நமது பள்ளி வாழ்க்கையின் மையம். நாம் எப்போதாவது இயேசுவையும் அவருடைய சிலுவையும் மையத்திலிருந்து வெளியே எடுத்தால், எல்லாவற்றையும் இழக்கிறோம்.

"பவர் கேபிள் இங்கே புதைக்கப்பட்டதா?" என்று எழுதப்பட்ட பலகைகளை நீங்கள்

'If you are the king of the Jews, save yourself.' There was a written notice above him, which read: This is the *King of the Jews*. One of the criminals who hung there, hurled insults at him: 'Aren't you the Christ? Save yourself and us!' But the other criminal rebuked him. 'Don't you fear God,' he said, 'since you are under the same sentence? We are punished justly, for we are getting what our deeds deserve. But this man has done nothing wrong.' Then he said, 'Jesus, remember me when you come into your kingdom.' Jesus answered him, 'I tell you the truth, today you will be with me in paradise.'" (Luke 23:32)

As you look around the scene of the crucifixion, with which of the characters do you most readily identify? As you look into their faces is there anything that reminds you of yourself? For some of you, that answer might be Peter. You make statements and promises of loyalty, only to have them fall short. You may be wrestling with guilt and frustration asking yourself the question: Can God ever forgive me for falling short again? Perhaps, you identify with Pilate. Think about Pilate, the key word there is, "Almost," isn't it? He "almost" released the Son of God. He "almost" did the right thing. Maybe your life is wrapped up in the word, "Almost." You "almost" became a Christian. You "almost" lived a faithful life. You "almost" lived a disciplined existence.

Maybe you identify with Mary. I think there are a lot of Marys, both male and female, faithful, loyal, true, sometimes sad or sometimes confused. Or, perhaps somebody identifies with John. You're there too, but you're timid, you're quiet, you're afraid. Outside of this place, there's really nobody who knows that you're Jesus' disciple.

As you look over the whole cast of characters around the crucifixion, with whom do you identify. Amid all those characters, I suggest to you that there is one with whom each of us who are in Christ can identify. He's the focus of our study. You're not going to like this, but all of us Christians identify with the crucified crook. Like him, you hang on the cross beside Jesus. Like him, you've looked in faith and made the most unimaginable request possible. And like him, you have received what Paul called the "indescribable gift" of salvation.

What does the scene about the crucified thief tell us? What does it show us? Just two basic things, but they are the two most important lessons a human being could ever learn.

The immeasurable value of a person and the immeasurable depth of God's love. It's a beautiful story, in many ways it's a mysterious story. For generations, the story of the crucified crook has been a controversy for some about how one accepts God's grace today, about how one becomes a Christian. Folks, it's not recorded for that purpose. This whole thing occurred before there were any Christians, before God ever established his church. The

எப்போதாவது பார்த்திருக்கிறீர்களா? அதுதான் சிலுவையின் வாசகங்கள். நீங்கள் அந்த பழமொழிகளில் ஒன்றிற்கு வருகிறீர்கள், நீங்கள் தோண்டி எடுக்கிறீர்கள், அங்கே சக்தி இருக்கிறது - அதை புரிந்து கொள்ள நேரம் ஒதுக்கினால், நம் வாழ்வில் முழு சக்தியும் இருக்கிறது. இயேசுவின் இறுதி வார்த்தைகள் "முடிந்தது." (யோவான் 19:30) என்ன முடிந்தது? மனிதகுலம் அனைவரையும் மீட்பதற்கான தெய்வீக திட்டம் முடிந்தது. மனிதனின் மரண பயம் முடிவுக்கு வந்தது. குற்றத்தின் சக்தி முடிந்தது. நாளைய நிச்சயமற்ற நிலை முடிந்தது.

இந்தத் தொடரின் பின்வரும் பாடங்கள், கடவுளின் குமாரன் மனித உருவில் இருந்தபோது செய்த நம்பமுடியாத ஏழு அறிக்கைகள் மீது கவனம் செலுத்தும். உங்களைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது, ஆனால் இயேசு சொன்ன ஏழு வார்த்தைகளை விட சிலுவை என்று நாம் அழைக்கும் அந்த தெய்வீக நாடகத்தின் முழு ஸ்பெக்ட்ரத்திலும் எனக்கு ஆச்சரியமாக எதுவும் இல்லை. நீங்கள் தூக்கிலிடப்படும் வழியில் இருந்தால் என்ன சொல்வீர்கள்? இயேசு பெற்றதைப் போன்ற மெதுவான சித்திரவதையான தண்டனையாக இது இருக்கப் போகிறது என்றால், நீங்கள் சிலுவையில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது என்ன சொல்லத் துணிவீர்கள்?

அந்த சிலுவையில் தாம் சொல்லும் வார்த்தைகளை இயேசு கவனமாக தேர்ந்தெடுத்தார். அவை சில வலிமிகுந்த தியாகிகளால் சொல்லப்பட்ட சீரற்ற சொற்றொடர்கள் அல்ல. அவர் தொங்கவிட்ட அந்த சிலுவையின் ஆழமான அர்த்தத்தைப் பற்றிய சில துப்புகளைப் பெறுவதற்கு அவை கடவுளிடமிருந்து வேண்டுமென்றே செய்யப்பட்ட அறிக்கைகள்.

1. தந்தையே, இவர்களை மன்னியுங்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது. (லூக்கா 23:34)

reason the story has made its way down through history is to show us as graphically as any other page in Bible, those two powerful lessons: The immeasurable value of a person and the immeasurable depth of God's love.

Seven statements Jesus made on the cross summarized his whole life and mission like tabs or an index page in a large notebook. You turn and find a volume of material behind each little tab.

1. The immeasurable value of a person.

We see Jesus treating that crucified crook the way he's been treating people through his ministry all along. Those people are helpless and look to him in faith. For example, he displayed the same care and grace much earlier when he came down from giving the Sermon on the Mount. Matthew tells us in his gospel, chapter 8, that he was huddled around a group of people talking when all of a sudden that group scattered like roaches that had just seen a ray of light. Somebody yells out at the top of their lungs, "Leper." Sure enough there he was a huddled mass of humanity, a walking wound, a festering sore, maybe no arm, maybe no nose. I'll tell you for a fact, he had nothing, except for one final, desperate prayer. The leper looked up and said, "Master, if you would, you can make me clean."

See, that leper had exactly what the crucified thief had nothing except a desperate prayer. Do you remember what Jesus did to that leper? Jesus reached out and touched him. He put his hands on one of those open, bleeding sores. Now you've got to see Peter and John over in the bushes looking out saying, "Oh no, Master, Master, don't, don't touch him!" Why did he? Could Jesus not have healed the leper without touching him? Sure he could. Why did he do it? He was teaching us the immeasurable value of a person.

Folks, a human being has value because he or she is human. Now the world doesn't buy that. The world teaches us that we have value based upon how we look, what we can do or what we've got in our bank account. Now you take those things and mesh them together and you have the world's value system. God says, "No, you're valuable just because you are made in My very image, unique in all Creation."

Jesus taught the same thing to the adulterous woman in John 8. Do you remember her story? She had no grounds on which to stand. She had been caught in the act of adultery. She had no defense. We'd say she was guilty as sin. But when her eyes met the eyes of Jesus, she didn't see the hatred and the bitterness that she had seen in those other eyes. She looked at him with a plea in her eyes, and he spared her life.

On and on the stories go in the gospel, the Samaritan woman, Zacchaeus up in that tree and the blind Bartimaeus. So, it shouldn't surprise us when we see what

மன்னிக்கும் வார்த்தைகள் அவை. அந்த உடனடி பார்வையாளர்களுக்கு, ஆனால் அவர்களுக்கு அப்பால் நீண்டது.

2. இன்று நீ என்னுடன் சொர்க்கத்தில் இருப்பாய். (லூக்கா 23:42, 43)

இயேசு திருடனிடம் திரும்பி, ஒரு பொதுவான குற்றவாளியிடம் ஏற்றுக்கொள்ளும் வார்த்தைகளைச் சொன்னார், அந்த நாளில் நீங்கள் சொர்க்கத்தில் இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கும் உலகின் கடைசி நபர். இயேசுவைப் போலல்லாத ஒரு நபர், தான் செய்த குற்றங்களுக்காக அங்கே இருந்தார்.

3. அன்பான பெண்ணே, இதோ உன் மகன், சீடனுக்கு (ஜான்), இதோ உன் தாய். (யோவான் 19:25)

ஆறுதல் வார்த்தைகள், அவரது வேதனையின் மத்தியிலும், அழகான ஆறுதல் வார்த்தைகள்.

5. **என் கடவுளே, என் கடவுளே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்?**

(மத்தேயு 27:46)

அந்த வார்த்தைகளின் அர்த்தம் என்ன? பிரிவினையின் வார்த்தைகள், ஒரு பயங்கரமான பிரிவு ஆனால் நாம் என்றென்றும் வாழப் போகிறோம் என்றால் ஏற்பட வேண்டிய பிரிவு.

5. எனக்கு தாகமாக இருக்கிறது (யோவான் 19:28)

மனிதநேயத்தின் வார்த்தைகள் இயேசு சில வகையான வெறித்தனமானவர் அல்ல, அவர் உங்களையும் என்னையும் போலவே இருந்தார். அவருக்கு வலித்தது, தாகம் எடுத்தது, பசித்தது, எங்கள் வலியை புரிந்து கொண்டார்.

6. இது முடிந்தது. (யோவான் 19:30)

வெற்றியின் வார்த்தைகள். இதுவரை உச்சரித்த மிகப் பெரிய வார்த்தைகள்.

8. **உமது கைகளில் என் ஆவியை ஒப்படைக்கிறேன்** (லூக்கா 23:46)

இறுதி சரணாகதியின் சிறந்த வார்த்தைகள்.

happened to this man who died beside the Christ. It's interesting that we don't know much about this thief, do we? We don't know his name, his home town, what he did for a living or what he knew about Jesus. Some have speculated that he was a patriot, one of those Jewish zealots who was trying to drive the Roman army out of the land. To tell you the truth, I doubt that. I doubt that because if that were true, surely Luke would have told us. And if not Luke, some other historian somewhere would have mentioned that.

No, I think we've got to face the fact that this man hanging beside Jesus was just a crook. He was just a thief. In fact, judging from the severity of his sentence, he was the worst of the worst. He was a habitual criminal and to die on a Roman cross for thievery, that really was pretty severe. There is no telling how many other atrocities he may have committed. Somebody says, "Well, if he were that bad, what is it that Jesus is trying to teach us?"

2. The immeasurable depth of God's love

Let's let our minds wander back to that cross on that hill they called "Golgotha," or the place of the skull. It was barren, it looked like a skull. It was a place where many skulls had fallen. Now imagine that you are in the crowd at the bottom of the hill looking up at those three silhouetted crosses. You go a little closer to see the face of the one that they call the criminal, the one who would eventually ask for forgiveness.

As we look up at him, his face is gray, ashen, and weary from no telling how much time he had been in jail and prison. His eyes are sunken and desperation has destroyed any sense of joy at all in his life. He has all but given up. "Let's get it over with," he's thinking, "Let's just get it over with." So he's hanging on that cross, and there are only a few grains of sand in his hourglass left.

But then he looks over at this man who is crucified next to him. The man in the middle, the man over whose head is nailed a placard that says: *The King of the Jews*. We don't know if this crook had ever seen Jesus before, maybe he had. Maybe he had seen a miracle, maybe he had seen Jesus love the unlovable, maybe he had seen our Lord treat the scum of the earth like the salt of the earth, maybe he had heard one of his teachings, or, maybe all he knew about Jesus was what he was looking at right now, a crucified carpenter whose lungs were gasping for air and whose skin was torn and bleeding. But as he gazed at the man beside him, there was something about this man that was riveting to this thief. Why was this fellow so serene? Why was he so amazingly quiet while everybody else is ridiculing? Why doesn't he scream out for pain like everybody else does who is on the cross? Then something amazing began to happen.

சிலுவை நம் விசுவாசத்தின் இதயத்தில் உள்ளது. நாம் எதற்காக நிற்கிறோம் என்பதன் மையப் பகுதி அது. ஒரே ஒரு காரணத்தினால்தான் நாம் நம்பிக்கை கொண்ட சமூகமாக ஒன்றுகூட முடியும்.

நான் இந்த வாரம் ஒரு நவீன உவமையைக் கண்டேன், அது பல தனிநபர்களின் நிலையை வெளிப்படுத்தும் என்று நான் பயப்படுகிறேன், மேலும் அந்த விஷயத்தில், பல தேவாலயங்கள். உவமை ஒரு புதிய கட்டிடத்தை எழுப்பிய தேவாலயத்தைப் பற்றி பேசுகிறது. அவர்கள் அதை மிகவும் அழகாக ஆக்கி, பிரசங்கப் பகுதிக்குப் பின்னால், "நாங்கள் சிலுவையில் அறையப்பட்ட கிறிஸ்துவைப் பிரசங்கிக்கிறோம்" என்று ஒரு பலகையை நிறுவினர். பின்னர் கீழ் மூலையில் அவர்கள் ஒரு சிறிய பாளை செடியை வைத்தார்கள், இந்த ஊர்ந்து செல்லும் கொடிகளில் ஒன்று அலங்காரத்திற்காக சுவர் வரை செல்லும். காலப்போக்கில், கொடி வளர ஆரம்பித்தது, அது வளர சபை மெலிதாகத் தொடங்கியது. சிறிது நேரம் கழித்து அது "சிலுவையில் அறையப்பட்டது" என்ற கடைசி வார்த்தையை உள்ளடக்கியது. "நாங்கள் கிறிஸ்துவைப் பிரசங்கிக்கிறோம்" என்ற அடையாளத்தின் படிக்கக்கூடிய பகுதி மட்டுமே காட்டப்பட்டது, நிச்சயமாக போதுமான அளவு சிலுவை இல்லை, எல்லா தேவைகளிலும் இரக்கம் காட்டிய நல்ல சமூக-சார்ந்த இயேசு. ஆனால் கொடி வளர்ந்து கொண்டே இருந்தது, சபை கனிந்தது, சிறிது நேரம் கழித்து, "நாங்கள் பிரசங்கிக்கிறோம்" என்ற வார்த்தைகள் மட்டுமே காட்டப்பட்டன. இறுதியில் அவர்கள் கிறிஸ்துவைப் பற்றி மறந்துவிட்டார்கள். முழு யோசனையும் ஒரு மனித சுவிசேஷம், மனித தேவைகளுக்கு பதிலளிக்கும் மனித மதம், எந்த பதிலையும் தேடுகிறது, ஆனால் குறுக்கு அல்ல.

This crook, this thief began to forget about himself. The intensity of his pain is momentarily dulled, the sting of the nails is momentarily forgotten and he finds himself unable to take his eyes off this man. He senses an emotion that he hasn't felt in "who knows when." He finds himself concerned about the Messiah. He catches himself caring about this man. A calloused crook, it's been so long since he cared about anything. It feels strange, but the feeling is there.

There's an interruption. There's a foghorn-like voice that breaks his train of thought. It comes from the other crook, the fellow who's crucified on the other side. The voice is bitter and it's ugly. You see, somebody else has also been looking at Jesus. This criminal has not been looking at our Lord through the eyes of compassion and concern. He's been looking through the cracked lens of cynicism.

Isn't it an amazing thing how two people can be so close to Jesus, have virtually the same circumstances, and yet have two totally different perspectives? Have you ever been amazed by how one of them can come out absolutely committed to following the Lord and the other just totally reject him and yet their circumstances virtually the same? I've never fully understood that, but here's a classic example of it. One felt compelled to request the impossible by faith, and the other just wanted to join in with the jeers of the crowd. "If you're the Christ, save yourself, Oh, while you're at it, save us, too!" It was just another verbal spear. Then there's silence again.

I wonder if that critical thief didn't really expect the other fellow to join in. Misery does love company. But instead, the most remarkable thing happens. That other crook does just the opposite. I don't know how many people heard what he said to Jesus. I'm talking about those on the ground, the soldiers, Mary and the others. But I will guarantee you anyone who heard it was in awe. "Don't you fear God?" the thief says? "Since you are under the same sentence, we are punished justly. We are getting what our deeds deserve, but this man has done nothing wrong. Then he says, "Jesus, remember me when you come into your kingdom." Can't you see the soldier glancing up, Mary wiping away a tear and staring into the face of that thief? Why I can see the angels in heaven gasping. "When was the last time this fellow ever spoke up for anybody?"

But here he is, performing perhaps the most noble act recorded in Scripture when nobody else would come to God's defense, when almost everyone else turned their back, when even the angels were weeping and the demons from hell were dancing in the light because they thought they had killed the Son of God. It took a crook, it took a rejected low-life crook to stand on behalf of God and in so doing, in the very sunset of his existence, he salvaged everything about his life.

கடைசியாக, "நாம்" என்ற வார்த்தை மட்டுமே எஞ்சியிருக்கும் வரை கொடி வளர்ந்து கொண்டே இருந்தது. நம் வாழ்வில், நாம் இன்னும் சிலுவையில் அறையப்பட்ட கிறிஸ்துவை அறிவிக்க வேண்டும் என்று நான் கடவுளிடம் பிரார்த்தனை செய்கிறேன். உங்கள் இருப்பின் மையத்தில் சிலுவை எவ்வளவு இருக்கிறது என்று நீங்கள் ஆச்சரியப்படுகிறீர்கள் என்றால், இந்த மூன்று கேள்விகளுக்கு இன்று உங்கள் இதயத்தில் பதிலளிக்கவும்.

1. சிலுவை உங்களை நன்றியுடன் முழங்காலுக்குக் கொண்டுவருகிறதா? அதற்கு முன் நீங்கள் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து, சொர்க்கத்தின் வாயில்கள் திறந்திருப்பதற்காக கடவுளுக்கு நன்றி கூறுகிறீர்களா?
2. சிலுவை உங்களை குற்றத்திலிருந்து விடுவிக்கிறதா? அல்லது நீங்கள் ஒரு சாக்கு மூட்டையைச் சுமந்து செல்கிறீர்களா; அதைச் செய்ய வடிவமைக்கப்பட்ட வேலையைச் செய்ய அந்தக் குற்றத்தை சிலுவையில் வைக்கவில்லையா?
3. சிலுவை உங்களை தினமும் கடவுளிடம் சரணடையச் செய்கிறதா? - நீங்கள் உங்கள் சிலுவையில் இறந்து கிறிஸ்து உங்களில் வாழ அனுமதிக்கிறீர்களா?

இந்த மூன்று கேள்விகளுக்கும் நீங்கள் விரும்பியபடி இன்று உங்களால் பதிலளிக்க முடியாவிட்டால், இந்தத் தொடரை முடிப்பதற்குள் உங்கள் வாழ்க்கையே மாறியிருக்கும் என்று நம்புகிறேன். அமேசுங்கிரேஸ் பாடம் #1250 ஸ்டீவ் பிளாட் - பிப்ரவரி 18, 1996

தந்தையே, அவர்களை மன்னியுங்கள்

சிலுவை எழுப்பப்பட்டது, சதை கிழிந்தது, கைகளில் கூர்முனை தொங்கியது, ஒவ்வொரு மூச்சுக்கும் இயேசு உழைத்தார். அவரது உடலில் எரியாத தசை எதுவும் இல்லை. இரத்தமும் வியர்வையும் கலந்த அவனது கண்கள் துடித்தன. அவர் மூன்று வருடங்களாகப் போதித்து வந்தவர்கள்

Peter, the one who would never forsake Him, was nowhere to be found. Pilate, the authoritative one, had washed his hands a long time ago. The crowd had turned fickle, the disciples had run, but a crook without even knowing it shares with us the three things that you must know and believe deep in your heart of hearts if you are ready to come to Christ. What do I need to know to become a Christian? What do I need to understand? Folks, you never quit understanding, it's hard. Where do you draw that line?

The book of Acts shows multiple examples of those who came to Christ and what bare necessities they understood. But, it is capsulated right here as clearly as any place I've ever seen.

1. **He came to the conclusion that he was filthy.** He looked over and said, "You know I deserve what I am getting." He didn't just say he was a sinner. He's saying, "I'm a mega-sinner. I deserve to hang on this cross. I deserve to die," gasping for breath.
2. **He came to a conclusion that Jesus was absolutely pure.** He said, "But this man has done nothing wrong." The crook said, "I am guilty. God's innocent. I'm wrong, He's right. I'm lost, but He's the Savior." The crook said about he and his friend there, his buddy on the other side, "We're here because we deserve it, but he does not."
3. **Jesus has the power to incorporate us into a kingdom that transcends this life.** That thief knew that there were just a few grains left in his hour glass and knowing he was dying, he looked over and said, "Master, will you remember me when you come into your kingdom?"

By now Jesus had turned his head toward this thief and I can't help but wonder if even in his pain, Jesus had managed a slight smile as he seized this lost, lone sheep, broken, bruised and bleeding limping into the fold. That sheep looked up at the shepherd and said, "Can I come in? I don't deserve to, but can I come in? Master, would you remember me when you come into your kingdom?" The good shepherd looked at the sheep and said, "Come on in. Today, you're going to be with me in Paradise." **The immeasurable value of a human, the immeasurable depth of God's love.**

The words of the song *Beneath the Cross of Jesus* summarize this lesson "Upon that cross of Jesus, mine eye at times can see the very dying form of One Who suffered there for me; And from my smitten heart, with tears two wonders I confess: The wonders of his glorious love and my own worthlessness" except we are not worthless in the eyes of the saving God. Amazing Grace Lesson #1252 Steve Flatt March 3, 1996

எல்லாம் போய்விட்டார்கள்; ஒரு சில நண்பர்கள் மட்டுமே சிலுவையின் அடிவாரத்தில் நின்றனர். ஓ, ஆனால் கேலி செய்பவர்களும் பழிவாங்குபவர்களும் அங்கே இருந்தார்கள்; "யூதர்களின் ராஜா, கீழே வா. ஹா! சில இரட்சகர்! அவர் மற்றவர்களைக் காப்பாற்றினார், அவர் ஏன் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாது?" மங்கலான கண்கள் வழியாக, இயேசு அந்த முணுமுணுப்புக் குமுறலைப் பார்த்தார்; மற்றும் அவரது கண்கள் வானத்தை நோக்கி செல்லட்டும் மற்றும் அவர் ஒரு குறுகிய பிரார்த்தனையை உச்சரித்தார்; "தந்தையே, அவர்களை மன்னியுங்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது."

சொல்லுங்கள், அத்தகைய காதல் எங்கிருந்து வருகிறது? அந்த மன்னிப்பின் மூலத்தை எனக்கு விளக்க முடியுமா? அதை எங்களுடன் ஒப்பிடுங்கள். போக்குவரத்து நெரிசலில் யாரேனும் நம்மைத் துண்டிக்கும்போது அல்லது எங்கள் மளிகை வண்டியில் மோதும்போது அல்லது குழந்தைகள் சரியான நேரத்தில் தயாராக இல்லாதபோது நாங்கள் எங்கள் அமைதியை இழக்கிறோம். இயேசுவைப் பாருங்கள். "அப்பா, இவர்களை மன்னியுங்கள், தாங்கள் செய்வது என்னவென்று அவர்களுக்குத் தெரியாது."

தம்மைப் பற்றி ஒரு சிறிய வார்த்தை இருந்தால் இயேசுவை யார் விமர்சித்திருப்பார்கள்? ஒருவேளை, "நான் நிரபராதி, என் உரிமைகள் பற்றி என்ன?" அல்லது, "நிச்சயமாக, நீங்கள் வருந்துவீர்கள்" என்ற ஒரு விமர்சன வார்த்தை கூட பொருத்தமாக இருந்திருக்கும். இல்லை, அவருடைய வலி மிகக் கடுமையாக இருந்தபோதும், முதன்முறையாக அவர் தனது தந்தையிடமிருந்து பிரிந்து செல்லும் விளிம்பில் நின்றபோதும், யாரைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்? ஆறு அங்குலக் கூர்முனையைக் கைகளால் போட்டு முகத்தில் துப்பியவர்களின் பாவங்களை நினைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

Words of Comfort and Loyalty

Writers of the four gospel accounts, Matthew, Mark, Luke, and John, give us a record of the words that Jesus spoke when he was hanging on the cross—seven statements in all. The third one is perhaps the most touching scene and the most tender of all of the scenes that we have from Calvary. It's the scene when Jesus looks at his mother and said "Woman behold thy Son," and then to John the beloved disciple, "behold thy mother." This is a beautiful and touching scene of comfort and of loyalty.

"When the soldiers crucified Jesus, they took his clothes, dividing them into four shares, one for each of them, with the undergarment remaining. This garment was seamless, woven in one piece from top to bottom. 'Let's not tear it,' they said to one another. 'Let's decide by lot who will get it.' This happened that the scripture might be fulfilled which said, 'They divided my garments among them and cast lots for my clothing.' So this is what the soldiers did. Near the cross of Jesus stood his mother, his mother's sister, Mary the wife of Clopas, and Mary Magdalene. When Jesus saw his mother there, and the disciple whom he loved standing nearby, he said to his mother, 'Dear woman, here is your son,' and to the disciple, 'Here is your mother.' From that time on, the disciple took her into his home." (John 19:23-27)

There were four soldiers who crucified Jesus who divided his clothing into four different parts. But to help us understand the pattern of what's happening let's step back a little bit in history and look at some of the Jewish customs of dress as well as some of the Roman customs that surrounded crucifixion.

A Jewish man typically wore five pieces of clothing. He had first of all a headpiece, maybe a turban or some kind of cloth. You've seen pictures on your television before of the kind of headgear people in the Far East and Middle East wear to keep their hair out of their face and in place. It was a traditional headpiece that has been worn for centuries.

But the Jewish male would have on some type of shoe, usually a leather sandal. A third piece of garment would be a long robe, generally with a slit in the top, sometimes completely open or slit down the sides. It hung down close to the ankles and was a loose fitting garment.

The fourth piece of clothing was his girdle or his belt as we would call it. It was either another piece of cloth, or sometimes a piece of leather used to tie around his waist. This kept the long, flowing outer garment from just

சொல்லுங்கள், அது என்ன வகையான காதல்? அது எங்கிருந்து வருகிறது? உங்களது தேவைகளை விட வேறொருவரின் தேவைகள் மற்றும் ஆசைகளால் முற்றிலும் நுகரப்படும் அந்த வகையான காதல் உங்களுக்கு இருந்தால் என்ன வகையான திருமணம் உங்களுக்கு இருக்கும்? நாம் ஒருவரையொருவர் அப்படி நேசித்தால் எப்படிப்பட்ட கிறிஸ்தவர்களாக இருப்போம்? அற்பமான விஷயங்களால் நாம் மிகவும் வருத்தப்படுகிறோம், ஆனால் அதற்கு மாறாக, இயேசு, கற்பனை செய்யக்கூடிய மிகவும் வேதனையான, நியாயமற்ற மற்றும் நியாயமற்ற மரணத்தின் போது, "அப்பா, அவர்களை மன்னியுங்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது" என்று ஜெபித்தார். லூக்கா 23:34 இல் அந்த குறுகிய, ஆனால் அழுத்தமான ஜெபம் நமக்காக பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இயேசு சிலுவையில் தொங்கியபோது அவருடைய உதடுகளிலிருந்து பதியப்பட்ட ஏழு அறிக்கைகளில் இதுவே முதன்மையானது.

இந்த ஏழு அறிக்கைகள் வெறும் ஏழு அறிக்கைகளை விட அதிகம். அவை ஒரு பெரிய நோட்புக்கில் உள்ள டேப் அல்லது இன்டெக்ஸ் பக்கங்கள் போன்றவை, ஒன்று அல்லது இரண்டு வார்த்தைகள் மட்டுமே, ஆனால் அதன் பின்னால் பல தகவல்கள் புரிந்து கொள்ள காத்திருக்கின்றன. சிலுவையில் உள்ள இந்த வாசகங்கள், "பவர் கேபிள் இங்கே புதைக்கப்பட்டது" என்று குறிப்பிடும் அடையாளம் போன்றது. நீங்கள் கொஞ்சம் தோண்டினால், கற்பனை செய்ய முடியாத இந்த சக்தியின் ஆதாரம் உங்கள் வாழ்க்கைக்காக காத்திருக்கிறது. சிலுவையிலிருந்து வரும் இந்த அறிக்கைகள் இயேசு யார் என்பதை சுருக்கமாகக் கூறுகின்றன. நீங்கள் அவற்றை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தால், அவர் சொன்ன எல்லாவற்றின் சுருக்கமான சுருக்கத்தை நீங்கள் புரிந்துகொள்வீர்கள்.

சிலுவையின் மிக அடிப்படையான கூற்று மன்னிப்பு, "அப்பா, அவர்களை மன்னியுங்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது." ஆம், அவர் தனது கையில்

blowing away, and yet allowed it to be loose. Lastly a Jewish man wore an undergarment. In the case of Jesus, it was seamless made out of one piece of cloth woven from top to bottom.

Customarily, that undergarment was made by a mother and given to her son when he reached maturity, when he came into his own adulthood. More than likely, that's exactly what Mary had done for Jesus. Now remember because it will come into play in just a moment.

The Romans also had some customs regarding the crucifixion. There were five Roman soldiers always assigned to the crucifixion duty. Four were given the responsibility to actually drive the nails and pull the cross into position. But after the cross was in its standing and upright position, they formed kind of a four-cornered guard post. If there was any kind of threat, then they were the ones there to protect the victim as he was on the cross to die a painful death.

The soldier who was responsible for the other four was the Centurion. He was supervising the crucifixion. One of the benefits that came to the four soldiers was that they could divide up whatever clothing the victim might be wearing that day. That's what they were doing with Jesus' clothing as He hung there naked and humiliated. They were gambling for his clothes.

The problem was Jesus probably had five pieces of clothing but only four soldiers. The centurion apparently didn't get involved in this activity. Therefore, one took the headpiece, one took his sandals, one took his outer garment and one took his belt. But who would get the fifth garment, the undergarment? How do they decide? John tells us in order to decide which one of the four would get that undergarment by casting lots or gamble for it. We might say they were throwing dice to see which one of them was actually going to get the undergarment. No doubt they did not know but John tells us, they were actually fulfilling a prophecy of David recorded in Psalm 22:18.

So, with that kind of background in place, knowing the customs of how Jewish men dressed and knowing something of the customs of the Romans soldiers as they crucified their victims, let's come back now to the scene and see if it makes a little more sense.

There were others present at the crucifixion besides the soldiers who crucified him and the jeering mob who were yelling insults at him. At least one of His disciples who had deserted him returned. John was with Mary and at least three other women. There must have been a bit of a dangerous thing for those four women to be there around the cross with Jesus. After all, for a man to be considered such a criminal that the Roman government would deem him worthy of being crucified, makes him the kind of

கூர்முனைகளை வைத்தவர்களுக்காகவும், சட்டவிரோத விசாரணைக்கு தலைமை தாங்கியவர்களுக்காகவும் ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தார், ஆனால் எபிரேய கடிதம் தன்னை மீண்டும் சிலுவையில் அறைய வேண்டும் என்று கூறியவர்களுக்காக அவர் ஜெபித்தார்.

கடலில் படகில் இருந்த இரண்டு கூட்டாளிகளின் கதையை நான் கேள்விப்பட்டேன், படகு கீழே சென்றது, ஆனால் அவர்கள் ஒரு லைப் ராஃப்டில் செல்ல முடிந்தது, மேலும் அவர்கள் கடலோரக் காவல்படையால் அழைத்துச் செல்லப்படுவதற்கு முன்பு சில மணி நேரம் மிதந்தார்கள். அந்த லைப் ராஃப்டில் இருந்த இரண்டு தோழர்களில் ஒருவர் மிகுந்த நன்றியுடன் இருந்தார். அவர் படகின் கேப்டனைப் பாராட்டிக்கொண்டே இருந்தார், மேலும் அவர் ஒவ்வொரு குழு உறுப்பினர்களுடனும் கைகுலுக்கினார். "நன்றி, நன்றி, நன்றி" என்றார். மற்றவர் அமைதியாக இருந்தார். அவர் சொன்னார், "சரி, டாம் உங்களுக்குத் தெரியும், அதை இவ்வளவு பெரிய விஷயமாக்க வேண்டாம்." அவர்கள் கரைக்கு வந்ததும், செய்தி நிருபர் அங்கு இருந்தார், அவர் அந்த முதல்வரைப் பேட்டி கண்டார், அவர் நன்றியுடன் கண்ணீருடன் அழுதார். மற்றவர் பேட்டி எடுக்க விரும்பவில்லை. செய்தியாளர் முதல் நபரைப் பார்த்து, "உங்கள் நண்பருக்கு என்ன?" மேலும் அவர்,

சுவாரஸ்யமாக இருக்கிறது, நீங்கள் சொந்தமாக வெளியேறலாம் என்று நினைக்கும் போது நீங்கள் உண்மையில் மீட்கப்படவில்லையா? ஒரு உண்மையான கிறிஸ்தவனின் முதல் குறி, கிறிஸ்துவுக்கு உண்மையாக மாறியவன், தான் ஒரு "போய்விட்டவன்" என்பதை அறிந்தவனே, "நான் கீழே இறங்கிக்கொண்டிருந்தேன், நான் பிடித்துக் கொண்டிருந்தேன் மூன்றாவது விரலை மேலே உயர்த்தி, நான் என் பாவத்தில் மூழ்கியிருந்தேன், இயேசு கிறிஸ்து என்னை இரட்சித்தார்."

வருத்தமான விஷயம் என்னவென்றால், இந்த நிலம் முழுவதும் மற்றும் உலகம் முழுவதும் நூறாயிரக்கணக்கான மக்கள்

person that you probably don't want to be around for fear something might happen to you. After all, isn't that why all the other disciples fled? Even after Jesus had been resurrected and ascended into heaven, the apostles all gathered in the Upper Room in Jerusalem afraid to even go out for fear that probably the same thing might happen to them?

Yet here these women were there out of their love and devotion for Jesus Christ, really not caring very much about the potential danger. Who were those three other women? One of them was Mary, the wife of Clopas. Now we have no idea who she was other than she was the wife of Clopas. We don't have any other information about her, but she was one who loved Jesus.

Another woman was according to Matthew the mother of the sons of Zebedee, James and John; according to Mark Salome and according to John the sister of Jesus' mother. Thus, James and John were Jesus' first cousins. Do you remember something about Salome, something that she had done earlier in the ministry of Jesus? She was the one who came to Jesus and said to him, "Lord, when you establish your kingdom, I want you to give thrones, one on your right-hand and one on your left-hand to my sons, James and John." Jesus' response was a loving rebuke as that kind of self-centered ambition was not the way the kingdom was to be. As a matter of fact, Salome had no idea the kind of problems that were going to come and the price that would be paid by his disciples at a later date.

The third woman is identified as Mary of Magdala, the woman out of whom Jesus had cast evil spirits. She was so grateful for what Jesus had done that she could never forget it. She didn't really care that there was danger at the cross. She loved her Lord and she could never lose her gratitude for what Jesus had done for her. So, she is right there at the foot of the cross.

But then there is one other woman named, actually she's named first even though we are discussing her last. It was his mother, Mary. Though Mary had been there all along, she is introduced to us in conjunction with the undergarment that we read just a moment ago. Look again at the text and you'll see after the undergarment is mentioned; it's at that point when his undergarment is being gambled for that Jesus then speaks to his mother. Apparently when the soldiers touched that undergarment, they touched something that was very near and dear to his heart as well as to his mother's heart because more than likely she had made that undergarment for Jesus. Little wonder then as they were gambling for that undergarment, he would turn and address his beloved mother.

Maybe Mary was not able to understand all that was going on at that time. I doubt she was. But she was able to love

பீடங்களில் அமர்ந்து, பெருமையாகவும், பெருமையாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதை சத்தமாக சொல்ல மாட்டார்கள், ஆனால் ஆழமாக அவர்கள் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், "நான் சொந்தமாக நன்றாக செய்கிறேன். நான் அந்த படகில் நன்றாக துடுப்பெடுத்தேன்." அந்த பீடங்களில் உட்காராத மற்ற அனைவரையும் அவர்கள் சுற்றிப் பார்க்கிறார்கள், "நான் ஒரு நல்ல பையன், யாரையும் கொன்றதில்லை, யாரையும் அடிக்க முடியாது, நான் சபிக்க மாட்டேன், நான் புகைபிடிப்பதில்லை, நான் இல்லை. மெல்லாதே, செய்பவர்களுடன் நான் ஓடுவதில்லை." அவர்கள் தாங்களாகவே தங்கள் படகில் எவ்வளவு நன்றாக துடுப்பெடுத்தாடுகிறார்கள் என்பதில் பெருமை கொள்கிறார்கள்.

நான் யாரிடமும் இரண்டு கேள்விகளைக் கேட்க முடியும் மற்றும் அவர்களின் இறையியலைப் பற்றி முழுமையாகக் கற்றுக்கொள்ள முடியும், அவர்கள் இயேசுவைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறார்கள் மற்றும் ஆன்மீக விஷயங்களைப் பற்றி நிறைய கற்றுக்கொள்ள முடியும்.

1. "நீங்கள் சொர்க்கத்திற்கு செல்கிறீர்களா?" அவர்கள், "ஆம், இல்லை, அல்லது நடுவில் எங்காவது- நிச்சயமாக இல்லை, நம்பிக்கை, தெரியாது" என்று கூறுவார்கள். நீங்கள் நிறைய தெரிந்து கொள்ளலாம்.
3. ஆம் என்று பதிலளிப்பவர்களுக்கு, "நீங்கள் எப்படி அங்கு செல்லப் போகிறீர்கள்?" நான் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டபோது 50 சதவீதத்திற்கும் மேலாக நான் கண்டுபிடித்தது, முதல் பதில்: "சரி, எனக்குத் தெரிந்த பலரைப் போலவே நான் நன்றாக இருந்தேன்." அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும்: "நான் அந்தப் படகை கடினமாகத் துடுப்புகிறேன்." நான் பாவிகளின் தலைவன் என்று சொன்ன அப்போஸ்தலனாகிய பவுலுடன் ஒப்பிடுங்கள். 0 துரதிஷ்டசாலி நான், இந்த மரண

him; after all, that was her son—that was her firstborn son. Is there anything like a mother's love in all the world? I don't think there is. Can you imagine what Mary must have been experiencing as she stood there at the foot of the cross, seeing her son, her firstborn hanging, dying, bleeding, suffering, struggling for every breath? He was the one conceived by the Holy Spirit that the angel said would be called the Son of God. You'd think that no one would want to stand and watch that, but that was his mother and that was her boy. She had to be there, it's the most natural thing in the world for her to be there as painful as it was. Jesus might be a criminal in the eyes of the law, Jesus was still her son.

Think of all the things that Mary had seen, all the things that she had heard, and all the things that she had experienced up to this point. When Jesus was only eight days old, do you remember she and Joseph took Baby Jesus to the temple? They were going to dedicate him, and it was time for his circumcision. They took him to the temple where Simeon, a wise old godly man to whom the Holy Spirit had made a promise stating "Simeon, you will not die until you see the Messiah." Upon seeing Jesus Simeon realized that the promise had been fulfilled. It was the Son of God. "Then Simeon blessed them and said to Mary, his mother: 'This child is destined to cause the falling and rising of many in Israel, and to be a sign that will be spoken against, so that the thoughts of many hearts will be revealed. And a sword will pierce your own soul too.'" (Luke 2:34-35)

Do you think Mary had any idea what Simeon was talking about when Jesus was eight days old, when he said to her, "And a sword will pierce your soul too?" I doubt it very seriously. But she lived to see her worst fears come true. She lived to see her son, who came to give his life for all, have a sword pierce his side. Mary lived to see the day when they drove nails in his hands. She lived to see the day when they shoved that crown of thorns down upon his brow. She lived to see the day when he breathed his last. It cost Mary greatly to submit to God's will, didn't it? Think of all the various incidences that must have been running through her mind as she stood there at the foot of the cross and watched Jesus die. Now had come the time when the ultimate plan of God was coming to pass for her firstborn son. Jesus would be a martyr and he would die for the sins of the whole world.

Notice something else about Mary. It would be easy to miss it. It says Mary was standing there. She stood. She didn't faint, she didn't fall. Outwardly she was still that same calm woman who had met the salutation of the angel some three decades earlier. She said to that angel, "Behold the handmaid of the Lord, be it unto me according to thy word," Mary still showed that same kind of strength. So at this day

சரீரத்திலிருந்து
விடுவிப்பவன்."

என்னை

மன்னிப்பைப் புரிந்துகொண்டதால் பவுல் அப்படிச் சொன்னார். பவுலைப் பற்றி அவர் இரண்டு விஷயங்களை மட்டுமே புரிந்து கொண்டார் என்று கூறப்படுகிறது: அவர் தொலைந்து போனதை அவர் அறிந்திருந்தார், மேலும் அவர் இரட்சிக்கப்பட்டார் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். நீங்கள் அவருடைய நிருபங்களைப் படிக்கும்போது, அவருடைய புரிதல் ஒவ்வொரு வரியிலும் வருகிறது. ஒவ்வொரு உண்மையான கிறிஸ்தவனுக்கும் அதுதான் தெரியும், அவர்கள் தொலைந்து போனதை அவர் அல்லது அவளுக்குத் தெரியும், அவர்கள் அவநம்பிக்கையுடன் இருந்தனர், திடீரென்று யாரோ அவர்களுக்கு உயிர்நாடியை வீசினர்.

"பிதாவே, இவர்களை மன்னியும், தாங்கள் செய்வதை அவர்கள் அறிவார்கள்" என்று இயேசு கூறிய இந்த எளிய ஜெபத்தைக் கவனியுங்கள். அந்த மன்னிப்புக்கு என்ன அர்த்தம்? அது உங்களுக்கும் எனக்கும் எப்படிப் பொருந்தும்? அதன் பண்புகள் என்ன?

5. இயேசு சிலுவையில் செலுத்தி ஜெபித்த மன்னிப்பு வழங்கப்படுகிறது.

"பாவத்தின் சம்பளம் மரணம், ஆனால் தேவனுடைய வரமோ நம்முடைய கர்த்தராகிய கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் நித்திய ஜீவன்." (ரோமர் 6:23) அங்கு வேறுபாட்டைக் கேட்டீர்களா? "கூலிக்கு," அதுவே சம்பளம், "மரணமே," அதுவே பாவத்தின் செலுத்தும் "ஆனால் தேவனுடைய வரமோ நம்முடைய கர்த்தராகிய கிறிஸ்து இயேசுவில் நித்திய ஜீவன்." இயேசு சிலுவையில் அளித்த மன்னிப்பைப் பற்றி நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டிய முதல் விஷயம், பரலோக சிம்மாசன அறையிலிருந்து இன்னும் வழங்குவது, அது நாம் சம்பாதிக்காத ஒன்று. அவருடைய கிருபை, அவருடைய மன்னிப்பு ஒரு பரிசு.

she entered into her son's great suffering and she drank the cup right down to the bitter dreges.

It must have been a shock to all those people who heard Jesus shout, "My God, my God, why have you forsaken me?" What a painful shock that must have been; but it didn't crush anybody's heart anymore than it crushed Mary's. She stood there and listened to that. Never has sorrow presented itself in a form more touching than we see in the life of Mary. But even in all of his bitter anguish, who is he concerned about? He's concerned about his mother, isn't he? Seeing her standing with John by her side, he said to his mother, "Dear woman," as the King James has it, "Behold thy son, here is your son." Now surely that was Jesus' way of saying to her and to John, that John was now going to take responsibility for Mary. Jesus' earthly life was about over and someone needed to take care of her. Though she was strong, she was going to need support. John was the one Jesus trusted to provide that support.

Perhaps it seems a little bit strange, but there was nobody there from her immediate family to help. Why did Jesus have to give that responsibility to John? Apparently, Joseph, her husband, had died. We don't know that for sure, but we don't have any mention of the name of Joseph after Jesus was 12 years old. So Mary is probably a widow. Jesus couldn't call on any of his brothers to come and take care of his mother because although she believed in him, John tells us that none of his brothers yet believed that he was the Christ. Apparently, none of them were around, they were long gone. They may never have even been there at all. So, he looks to John, his beloved friend, and says, "John, take care of this woman, she's your mother."

The Bible tells us that all the disciples deserted Jesus. But John was at the cross, standing at the very foot of the cross. Who knows where the other 11 or the other 10 were? Judas had killed himself, the other 10 were in hiding somewhere, but John was right there loyal to Jesus. Jesus knew he could trust John. So as John stands beside Mary, the mother of Jesus, Jesus says to John, "John, I know I can trust you. You are loyal to me, and you will be as loyal to my mother as you've been to me. I want you to take care of her." What a compliment that was to John. It meant more than just providing a roof over her head; it meant taking responsibility for her. The last time Mary is mentioned in the New Testament is in the book of Acts when she is in the presence of other disciples who are waiting for the gift of the Holy Spirit, but the Bible tells us that she's there with John. So, John is living up to the trust that Jesus put in him.

It's a powerful story; it's only part of the story, that's only one of the seven statements. There's so much richness in this scene of the death of Jesus Christ. But let's try to make three brief applications from this:

நான் அதை விளக்கி, அது ஏன் முக்கியமானது என்பதைக் காட்டுகிறேன். இப்போதே சிந்தித்துப் பாருங்கள், இரட்சிப்பு, சிலுவை அல்லது ஆன்மீகம் என்று நாம் கருதும் விஷயங்கள், செங்குத்தாக கொடுக்கப்பட்டவை, இப்போது உங்களிடம் உள்ள விலைமதிப்பற்ற பூமிக்குரிய பரிசு எது? அது என்ன? உங்களில் சிலர் இது புதிதாகப் பிறந்த குழந்தை என்று சொல்லலாம், அதுவே மிகவும் விலையுயர்ந்த பரிசு. உங்களில் சிலர் ஆரோக்கியமான குடும்பம் என்று சொல்வார்கள், அதுவே மிக விலையுயர்ந்த பரிசு. இரட்சிப்பைத் தவிர, என் மனைவியின் அன்பு எனக்குக் கிடைத்த மிகப் பெரிய பரிசு. ஆனால் நான் சொன்னால், "உனக்குத் தெரியும் அன்பே, நீ என்னை 17 வருடங்களாக நேசித்தாய், அதை நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன். அந்த அன்பிற்காக நான் உனக்கு பணம் கொடுக்க விரும்புகிறேன். என் கையில் அதிக பணம் இருந்திருக்க வேண்டும், ஆனால் என்னிடம் சுமார் \$1,700 உள்ளது. இது வரை நீங்கள் என் மீது வைத்திருக்கும் அனைத்து அன்பிற்கும் நான் வருடத்திற்கு சுமார் \$100 கொடுக்க முடியும். நான் உங்களுக்கு \$1,700 தருகிறேன் நீங்கள் எனக்குக் கொடுக்கும் அன்பிற்காக இங்கிருந்து இன்னும் ஒரு மாதத்திற்கு \$25 செலுத்தப் போகிறேன். இப்போது அவள் என்ன செய்வாள் என்று நினைக்கிறீர்கள்?

சரி, முதலில், இது ஒரு நகைச்சுவை என்று அவள் நினைப்பாள். அதாவது, அவள் சிரித்தாள், "என்ன செய்கிறாய்-வா?" பிறகு பிரச்சினையை அழுத்தி, "இல்லை, இல்லை, இதைத்தான் நான் உண்மையில் செய்ய விரும்புகிறேன். அந்த பரிசுக்கு நான் பணம் செலுத்த விரும்புகிறேன்" என்று சொன்னால். நான் முற்றிலும் அபத்தம் போல் அவள் என்னைப் பார்ப்பாள். மக்களே, அது அபத்தமானது, ஏனென்றால் பரிசு என்பது நீங்கள் வாங்கக்கூடிய ஒன்றல்ல. நீங்கள் சம்பாதிக்கக்கூடிய ஒன்று அல்ல. உங்களால் முடிந்தால், அது பரிசு அல்ல; அது சம்பளமாக, கூலியாக மாறும்.

ரோமர் 6:23 ஐ மீண்டும் படியுங்கள், "கூலிக்கு..." சம்பளம் பாவத்துடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது, அது மரணம்,

1. **Grace is extended to those who fail.** If there is one thing in John's life that he would like to have gone back and been able to undo and erase, it would have been the time when he too, like all the others, deserted Jesus, but he couldn't erase that.

Aren't you glad that when John made that mistake, the Lord didn't say "Okay John, you had your shot at it, but you messed up, just sit down. You're out." His grace was more than sufficient for John and he accepted John back and even gave him this blessed responsibility of caring for his mother. Folks, when you fail—not if you fail, but when you fail and we all will and we all do — turn back to Jesus like John did because our Lord is a Lord who is gracious and who will accept us back and restore us.

2. **Water is thicker than blood.** Now we've all heard that old expression: "Blood is thicker than water," In Jesus "Water is thicker than blood." The reference I'm trying to make is through the waters of baptism one comes in contact with the blood of Jesus Christ. When we confess our sins, express our belief in Jesus Christ and are buried in water baptism for the forgiveness of our sins, we are brought up, resurrected, out of that water a new life, creation. We become Christians. We become brothers and sisters of each other and of the Lord Jesus Christ. A new relationship is formed as we are born in water into a far more precious and far more powerful relationship than even than our own blood relationships. We who have been washed in the blood of Jesus Christ in the waters of baptism know that oftentimes, water is thicker than blood.

3. **Never get beyond the call to honor our parents.** Paul wrote "Children, obey your parents in the name of the Lord, for this is right—Honor your father and mother which is the first commandment with a promise—that it may go well with you and that you may enjoy long life on the earth." (Ephesians 6:1-3) Jesus, even in his dying moments, paid honor and tribute to his dear sweet mother. No matter what the circumstances might be for us, or what they might be for our parents, we never get too old, never get too sophisticated and never get beyond the call to honor our father and mother. Jesus, even in his dying moments, displays that very truth. Amazing Grace Lesson #1253 Steve Platt March 10, 1996

The Darkest Hour

All of my life I've heard that the death of Christ was the central point in all history. Scripture bears that out, doesn't it? Paul says, "Far be it for me to glory in anything except the cross of my Lord Jesus Christ" (Galatians 6:14) and "For the message of the cross is foolishness to those who

"ஆனால் கடவுளின் பரிசு இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலம் நித்திய ஜீவன்." அந்த இரண்டையும் எத்தனை மில்லியன் மக்கள் தலைகீழாக மாற்றுகிறார்கள் என்பது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. தங்களுக்கு ஏற்பட்ட இழப்பு, அவர்கள் இறக்கப் போகும் ஆன்மீக மரணம், ஒரு மோசமான இடைவேளை அல்லது ஒரு வேடிக்கையான கடவுளின் அசைவு, கேப்ரிசியோசிஸ் மற்றும் அவர்கள் பெறப் போகும் இரட்சிப்பை அவர்கள் நாளுக்கு நாள் சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். ஏனென்றால் அவர்கள் எவ்வளவு நல்லவர்கள். அவர்கள் அதை சரியாக தலைகீழாக மாற்றியுள்ளனர். நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு பாவத்தின் மூலமும் நாம் சம்பாதிக்கும் பொருள் நரகமாகும். பரிசு மன்னிப்பு.

நீங்கள் ஒரு பரிசைப் பெறும்போது என்ன செய்வீர்கள்? நீங்கள் "நன்றி" என்று கூறி நன்றியுடன் செயல்படுகிறீர்கள். பெரிய பரிசு, நீண்ட மற்றும் நீங்கள் நன்றியுடன் செயல்பட. பரிசுக்கு பணம் செலுத்த முயற்சிப்பதன் மூலம்:

c. கொடுப்பவரை

அவமதிக்கிறீர்கள். மன்னிப்புக்கான

பரிசை நாம் செலுத்த முயற்சித்தால் கடவுள் அவமதிக்கப்படுகிறார், ஏனென்றால் நாம் அவரை ஒரு கூலிக்குக் குறைக்கிறோம். அவரை விற்பனை எழுத்தராகக் குறைக்கிறோம். அன்பைப் பண்டமாற்று முயற்சியால் நாம் அவரை விபச்சாரம் செய்கிறோம், கடவுள் அதற்குக் குறைய மாட்டார். அவர் அதற்கு கடுமையாக எதிர்வினையாற்றுகிறார் மற்றும் அவர் எப்போதும் இருக்கிறார். உண்மையில், பரிசேயர்களைப் பற்றி அதுதான் இயேசுவை மிகவும் கோபப்படுத்தியது. அவர்கள் தங்கள் இரட்சிப்புக்கு பணம் செலுத்துவதாக நினைத்தார்கள். சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். என்று இன்று சிலர் நினைக்கிறார்கள்.

அடைவதற்கும் பிராயச்சித்தத்திற்கும் வித்தியாசம் உள்ள உலகம். அடைதல்

are perishing, but for those who are being saved it is the very power of God." (1 Corinthians 1:18)

We sing a lot of beautiful songs about the cross.

And I love that old cross where the dearest and best
For a world of lost sinners was slain
So I'll cherish the old rugged cross
Till my trophies at last I lay down;
I will cling to the old rugged cross,
And exchange it some day for a crown

Another song says, "Nothing in my hand I bring, simply to thy cross I cling." That old rugged cross was erected on a hill called "Calvary," a place so well known for its stench of death that it had another name. They called it Golgotha, the place of the skull.

After a sham of a trial, before the Jewish high priest, Jesus was railroaded before a cowardly Roman governor by the name of Pontius Pilate. In fear and trembling he abdicated his responsibility and handed the man over to be crucified while ceremonially washing his hands of the whole matter. Beaten and scourged, Jesus trudged up that hill wearing a mocking purple robe and a crown of thorns. It was at 9:00 a.m. on a Friday that they nailed him to that cross. For three hours he heard the taunts and the jeers from the crowd below. "King of the Jews, Ha! He saved others, he can't save himself. If you're the son of God then come down off that cross."

At noon, something strange began to happen. An eerie darkness that quickly turned into a pitch blackness spread over the sky. It's as if somebody had shut the door and turned out the lights and said, "You're losing the light of the world." The darkness thickened for three hours and a frightening silence pervaded the entire hill. "At the sixth hour" (that's noon) "darkness came over the whole land until the ninth hour" (that's 3:00 p.m.) "And at the ninth hour Jesus cried out in a loud voice, 'Eloi, Eloi, lama sabachthani?'—which means, 'My God, my God, why have you forsaken me?'" (Mark 15:33)

I find it interesting that the words "cried out" in the Greek could be translated, "roar." It was the same word used for a lion's roar. He roared it from the cross, "Eloi, Eloi..." A lot of them didn't understand what he was saying. The next verse said, "Why he's calling for Elijah." No, he didn't say, Eli, Eli, he said, "Eloi, Eloi" (My God, My God) "lama sabachthani" (why have you forsaken me?)

Of the seven statements Jesus made on the cross, this is the most crucial. Everything else He said you'd almost expect Him to say, wouldn't you? But if you knew the life of Jesus, you'd almost expect him to say, "Father, forgive them, for they know not what they do." It doesn't shock you that he would look over to a crucified crook and say, "Today,

என்பது நீங்கள் அடைய உழைக்கும் ஒன்று. பரிகாரம் என்பது உங்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட ஒன்று. பிராயச்சித்தம் என்ற வார்த்தையின் அர்த்தம், தன்னால் செலுத்த முடியாத கடனை அடைப்பது. இயேசு பரிகாரம் செய்தார். நம்முடைய சொந்த குழப்பத்திலிருந்து நாம் வெளியேற முடியாது என்பதை மகனாகிய கடவுள் அறிவார். எனவே, அவர் தன்னை ஒரு பலியாக ஒப்புக்கொடுத்தார், அந்த சிலுவையில் அவர் மன்றாடுகிறார்: "அப்பா, அவர்களை மன்னியுங்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது."

ஓ, ஆனால் மனித ஆவி, அதை அடைவதன் மூலம் காப்பாற்ற விரும்புகிறது. ஏனென்று உனக்கு தெரியுமா? பிராயச்சித்தத்தால் இயங்காத பாவம் கறை படிந்த உலகில் நாம் வாழ்வதால், அது அடைவதன் மூலம் இயங்குகிறது. இந்த பழைய முழக்கங்களுக்கான பதில்களை நாம் அறிவோம், "இலவசம் என்று எதுவும் இல்லை? மதிய உணவு?" மற்றும் "நம்பர் ஒன்றைக் கவனியுங்கள்!" நிச்சயமாக, நாம் அனைவரும் அறிந்திருக்கிறோம், அதுதான் உலகம் இயங்குகிறது, எனவே நம்முடைய சொந்த நல்ல செயல்களால் நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள விரும்புகிறோம். அந்தத் தத்துவம் உள்ளவரிடம் நான் கேட்கும் கேள்வி என்னவென்றால், இரட்சிக்கப்படுவதற்கு எத்தனை நல்ல செயல்கள் தேவை? ஒதுக்கீடு என்ன? தரநிலை என்ன? நீங்கள் பரிசுக்கு பணம் கொடுக்க முயலும்போது கொடுப்பவரை அவமதிக்கிறீர்கள்.

d. நீங்கள் ஒரு வணிக உறவை உருவாக்குகிறீர்கள். நான் நீங்கள், "இதோ, இதை எனக்குக் கொடுங்கள், நான் அதைத் தருகிறேன்" என்று சொன்னால். அது ஒரு பரிமாற்றம், ஒரு பரிமாற்றம், ஒரு வர்த்தகம், ஒரு வணிக பரிவர்த்தனை. நீங்கள் கடவுளின் பரிசைத் திருப்பிச் செலுத்த முயலும்போது, தந்தை/குழந்தை உறவை முதலாளி/பணியாளர் உறவாகக்

because of your faith, you'll be with me in paradise." And it certainly doesn't surprise us he would look down at his mother and motion to John and say, "Behold your son, and son, behold your mother." All those things would naturally come from the lips of Jesus.

But this was different. Hanging there, looking down at his executors. Sure, it was magnanimous, sure it was compassionate. This was a cry, a desperate cry. "My God, my God, why have you forsaken me?" At the foot of the cross they didn't understand it, and a lot of people still don't today. What was he saying?

1. A cry of sadness. Do you know what that darkness that spread across the land for three hours represented? In scripture, darkness is always symbolic of evil. "Light has come into the world, but men loved darkness instead of light because their deeds were evil." (John 3:19) Satan's kingdom is called a kingdom of darkness. (Colossians 1:13) By contrast in dozens of scriptures, light is reflected with the presence and glory of God. The absence of light on that day signifies the absence of God. As God, the father, turned his back, it's as if he was calling the whole attention of the world to something he could not stand to look at himself.

You know we focus on the cry from Jesus, but I've often wondered what was going through the heart of the father as the darkness spread and the cry went up, and he heard the words, "My God, my God, why have you forsaken me?" It was a terrible cry of sadness.

2. A cry of separation. Let's get right down to the heart of it. What did Jesus mean? "My God, my God, why have you forsaken me?" That was recorded in Psalm 22:1. Some scholars have said, "Oh God was there, Jesus was just fulfilling prophecy by quoting scripture." No, it's much more than that.

It's interesting that the verb used there is exactly the same verb that Paul used in 2 Timothy 4:10 when he was writing about a former comrade named Demas. "Demas has forsaken me having loved this world too much." The word means "abandon." It means to leave, to run away from. Jesus cried, "My God, my God, why have you abandoned me?" Why have you run away from me? Why have you left me here? For the first time in all eternity, the most unimaginable thing that you could possibly comprehend has occurred. The Father, the Son, and the Holy Spirit, the eternal one Godhead, was divided. The Godhead is disjointed in that Jesus was separated from the Father. It never had happened before and never will happen again.

Why would God forsake Jesus anytime, much less right now at all times? What did Jesus do wrong? The answer is: Nothing. Nothing at all. You see it's not what he did that was wrong. It was what he was willing to do for our wrongs.

குறைக்கிறீர்கள், அது கடவுள் விரும்புவதைவிட மிகக் குறைவு.

அதை விளக்குகிறேன். நான் இதுவரை பார்த்திராத சிகாகோவில் உள்ள ஒருவருக்கு ஒவ்வொரு மாதமும் அடமானம் செலுத்துகிறேன். அவன் அல்லது அவள் என்னை பார்த்ததில்லை. இப்போது எங்களுக்கு உறவு இருக்கிறதா? ஆம். எனக்கு குடல் அழற்சி இருந்தால் அவர் கவலைப்படுவாரா? அல்லது என் திருமணம் பிரச்சனையில் சிக்க ஆரம்பித்தால்? இல்லை! அவர்கள் கவலைப்படுவதெல்லாம்

அவர்களுடையதைப் பெறுவதுதான். இது ஒரு உறவு, ஆனால் அது ஆழமற்றது. காகிதத்தில் தான் இருக்கிறது. "இப்போது நான் இதைச் செய்வேன், நீங்கள் எனக்கு சொர்க்கத்தைக் கொடுங்கள்" என்று நான் கடவுளுடன் ஒரு ஒப்பந்த ஒப்பந்தத்திற்கு வந்தால், நான் கடவுளுடன் ஒரு வணிக உறவை உருவாக்குகிறேன். அவர் என் தந்தையாக இருக்க விரும்புகிறார், என் முதலாளி அல்ல. அவர் என்னை நேசிக்கவும், என்னை குளிப்பாட்டவும், ஒரு சரியான அப்பாவைப் போல என்னை மன்னிக்கவும் விரும்புகிறார். அதைத்தான் அவர் விரும்புகிறார்.

- c. நீங்கள் ஒரு பரிசுக்கு பணம் செலுத்த முயற்சிக்கும்போது, அது உங்கள் சொந்த தவறான புரிதலை வெளிப்படுத்துகிறது. உங்களிடம் கருத்து இல்லை. மன்னிப்பு வழங்கப்படுகிறது.

6. மன்னிப்பு என்று இயேசு கெஞ்சியது மற்றும் வழங்கியது தீவிரமானது.

இது தீவிரமானது, தீவிரமானது மற்றும் அசாதாரணமானது. பரிசு ஒரு தீவிர மாற்று ஆகும். "ஏனெனில், பாவம் செய்யாதவனைக் கடவுள் நமக்காகப் பாவமாக்கினார். (2 கொரிந்தியர் 5:21) இது பைபிளில் எனக்கு மிகவும் பிடித்த வசனம், ஏனென்றால் சிலுவை எதைப் பற்றியது என்பதை அது சொல்கிறது. 2 கொரிந்தியர் 5:21ல் அவர் யார்? அது யாரென்று உங்களுக்கே தெரியும். அது இயேசு, சரியா? இயேசுவை அவருக்காக வைத்து மீண்டும் சொல்கிறோம். "ஏனென்றால், பாவமில்லாத

One of the great verses to explain this cry in scripture "He himself bore our sins in his body on the tree, so that we might die to sins and live for righteousness; by his wounds you have been healed." See where the first part of the verse says, "He himself bore our sins in his body on the tree." (1 Peter 2:24) You see it's if all the sins of humanity have been gathered into one huge, stinking, filthy, sewage pile dumped upon Jesus Christ while he hung on that cross. In a way that we can't even pretend to understand, all the sins of the world were put upon the cross of Jesus. "God made him who had no sin to be sin." (2 Corinthians 5:21)

"The wages of sin is death." (Romans 6:23) The word "death" in the Greek doesn't mean termination, it just means separation. That's why we use it in a number of different contexts. When one die physically they don't just terminate or cease to exist as their spirit is separated from their earthly tent. That's all death is, it's just a separation. The death that's talked about in Romans 6:23 as compensation for our sins, it's not a physical death and it's not a physical death, the separation of the soul from the body; it is a separation from God. That's frightening, that's eternal.

Remember the parable of the prodigal son? When that prodigal son was in the depth of his sin, where was he? He was separated from the father, wasn't he? He was away in a foreign land, dwelling in his sin. When the boy came back home, the father turned to the other son and said, "This your brother was dead, but he's alive again." What does he mean he was dead? He wasn't dead. Yes, he was. He was separated from the love of the father, and that father must have wondered at times if he would ever come home. The Son of God that we call Jesus was separated from his Father not by his own sin, for he had none, but because he bore all ours.

The best commentary and the best picture of the cross, and particularly this cry: "My God, my God, why have you forsaken me?" Leviticus 16. Since the Old Testament is a tutor to help us understand the new, Leviticus 16 should help us understand this cry from the cross. There were three sacrifices that were made by the Israelites involving two goats and a bull. First, the bull was offered for the sins of Aaron so that he could intercede for the people. Then a goat was offered sacrificed for the sins of the people. A second goat, the third animal, was brought before the people. "When Aaron was finished making atonement for the Most Holy Place, the Tent of Meeting and the altar, he shall bring forward the live goat. He is to lay both hands on the head of the live goat and confess over it all the wickedness and rebellion of the Israelites—all their sins—and put them on the goat's head. He shall send the goat away into the desert in the care of a man appointed for the task. The goat will carry on itself all their sins to a solitary place; and the man shall release it in the desert." (Leviticus 16:20-22)

இயேசுவை தேவன் நமக்காகப் பாவமாக்கினார், இதனால் நாம் இயேசுவில் தேவனுடைய நீதியாக மாறுவோம்."

ஒரு உவமையாக நீங்கள் ஒரு நாள் தீர்ப்பில் நிற்கிறீர்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். கடவுள் கூறுகிறார் "நீங்கள் எத்தனை பாவங்கள் செய்தீர்கள்?" நீங்கள் குனிந்த தலையுடன், "ஓ பல இல்லை. ஆண்டவரே." அவர் கூறுகிறார், "சரி, மிகவும் கடினமாக சிந்தியுங்கள்." "சரி, ஒரு முறை நான் தெருவில் இருக்கும் பெண்ணுக்கு உதவவில்லை, மற்றொரு முறை, நான் என் அப்பா மற்றும் அம்மாவை நான் மதிக்கவில்லை. மேலும் நான் ..." என்று அவர் கூறினார். புத்தகங்கள்." உங்கள் வாழ்க்கையின் புத்தகம் திறக்கப்பட்டது, அது பாவத்தால் கறைபட்டுள்ளது. நீங்கள் செய்த அல்லது சொன்ன அனைத்தும், உங்கள் நல்ல செயல்கள் மற்றும் உங்கள் பாவங்கள் அங்கு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. நீங்கள் உண்மையில் யாரும் அதைப் பார்க்க விரும்பவில்லை. திடீரென்று இயேசு நடந்து வந்து, பனி போல சுத்தமாகவும் வெண்மையாகவும் உங்கள் அருகில் நிற்கிறார். பாவம் இல்லாதவனைப் பாவம் செய்யும்படி கடவுள் படைத்தார் என்பதை நினைவில் வையுங்கள். நீங்கள் எப்படி கிறிஸ்தவர் என்பதை அறிய விரும்புகிறீர்களா? நியாயத்தீர்ப்பு நாளில் தந்தையின் முன் பார்க்கப் போகிறாயா? இயேசு தம்முடைய இரத்தத்தால் உங்களைச் சுத்திகரித்து, அவருடைய உயிரை உங்களுக்காக மாற்றாவிட்டால், அது அசிங்கமாக இருக்கும், வரவேற்கப்படாது. அவருடைய இரத்தம் உங்களைச் சுத்திகரித்து, நீங்கள் அவரில் நிலைத்திருந்தால், உங்கள் எல்லா பாவங்களையும் தாங்கிக்கொண்டு இயேசு அங்கே நிற்பார். இது ஒரு தீவிர மாற்று ஆகும்.

7. மன்னிப்பு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

இது தற்செயலான அல்லது தற்செயலான நிகழ்வு அல்ல; இது ஒரு நித்திய திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகும். நான் வளரும்போது, இந்த உவமை சிலுவைக்கு அதிகம் பயன்படுத்தப்பட்டதைக் கேள்விப்பட்டேன்.

Now do you get the picture? A goat would be brought, and Aaron would take his hands and put them on the head of that goat. He would say, "All our sins we put on this goat's head." All the lust, all the adulteries, all the lies, all the thefts, all the gossip, all the hatred and all of any other sin was symbolically put on the goat. That goat would be led by a man until it was so far out in the desert that it could never find its way back to camp again. That man would take his shoe or sandal and kick that goat and say, "Get out of here, be gone, be vanished." Do you realize we get our English word, "scapegoat" from that very passage? Placing all the blame, all the sins on a third party? That's surely seems like a silly tradition. Why do they do that?" For 1,500 years, the Israelites obeyed that command. They sent that scapegoat out into the desert signifying the vanishing of sin.

For six long hours Jesus hung on a cross, and it must have seemed like six millennia. Like the goat when left alone in the desert, he was left alone. He cried out "My God, my God, why have you forsaken me?"

3. A cry of substitution. "He himself bore our sins in his body on the tree, so that we might die to sins and live for righteousness; by his wounds you have been healed." (1 Peter 2:24). "By his wounds you have been healed." "God made him who had no sin to be sin for our sakes so that in him we might become the righteousness of God." (2 Corinthians 5:21) See the substitution?

It's incredible. Somehow God took the ones who were sinless, holy, spotless and pure and made him as filthy as sewage and somehow when I come humbly, obediently and in faith to Christ God transfers to me the beauty, the purity, and the grace of Jesus Christ. That is the most powerful, most unbelievable and most incomprehensible thought that a human can bear, Jesus' righteousness being transferred to sinful man. "My God, my God, why have you forsaken me" Could be considered a cry of substitution.

If Jesus had not interceded, if everything had just got along in the natural course of things, that's the cry that you and I would be offering on our death and at the events of the Judgment. "My God, my God, why have you forsaken me?" But Jesus said those words so that I don't have to, so that you don't have to.

You probably have heard the story before or maybe even saw the man on the *Today Show* about eight years ago. But it was probably to me the best illustrations of this idea of the cry of substitution. Early one morning I happened to see a man by the name of Francesca Geraszchnevik interviewed early in the morning on the *Today Show*. They interviewed him because he was a survivor of Auschwitz, the terrible concentration camp that was right in the middle of the Holocaust. But Geraszchnevik had a particularly interesting story because he told about the time in 1941

ஒருவேளை நீங்கள் கேட்டிருக்கலாம். பாலத்தின் குறுக்கே ரயில்கள் செல்ல அனுமதிக்கும் இயந்திரப் பாலத்தை இயக்கிய ஒரு நண்பரின் கதை, ஆனால் சில நேரங்களில் கப்பல்கள் கீழே உள்ள நதியைக் கடந்து செல்லும். ஒரு முறை பாலம் திரும்பியது, ஆனால் திடீரென்று ஒரு வார்த்தை வந்தது, ரயில் வருவதை அவர் கேட்கிறார். மேலும் அவர் அந்த பாலத்தை மீண்டும் வரிசையில் நகர்த்த வேண்டும், இதனால் பயணிகள் அதை கடந்து செல்ல முடியும் மற்றும் அழிக்கப்படக்கூடாது. ஆனால் பிரச்சனை என்னவென்றால், அவர் தனது சிறிய மூன்று வயது மகனை வேலைக்கு அழைத்து வந்திருந்தார். மகன் அவனிடமிருந்து விலகி ஜூனியரைத் தேடினான், அவன் பாலத்தின் பொறிமுறையில் கீழே இருந்தான், கியர்களில், சிறுவன் கியர்களில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான், இப்போது சில நிமிடங்களில், கீழே சென்று பையனை அழைத்து வந்து பாலத்தை மூட அவருக்கு நேரமில்லை. ரயிலையும் நூற்றுக்கணக்கான பயணிகளையும் காப்பாற்றுவது அல்லது சுவிட்சை எறிந்துவிட்டு தனது மகனை நசுக்குவது அவருக்கு விருப்பம். அந்த முடிவால் வேதனையடைந்த அவர் சுவிட்சை எறிந்தார். நம்முடைய தேவன் தம்முடைய குமாரனை சிலுவையில் கொடுத்தார், அதனால் அவரிடம் வரும் அனைவரும் மன்னிக்கப்பட்டு இரட்சிக்கப்படுவார்கள்.

இப்போது அது ஒரு சக்திவாய்ந்த எடுத்துக்காட்டு, ஆனால் அதில் ஒரு முக்கிய பகுதி சரியாக இல்லை. இது துல்லியமற்றது. தவறு எங்கே என்று உங்களால் கண்டுபிடிக்க முடியுமா என்று பாருங்கள். "இஸ்ரவேல் ஜனங்களே, இதைக் கேளுங்கள், நாசரேத்திலுள்ள இயேசு உங்களுக்குத் தெரிந்தபடி, தேவன் அவர் மூலமாக உங்களுக்குள்ளே செய்த அற்புதங்களாலும், அற்புதங்களாலும், அடையாளங்களாலும் தேவனால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒரு மனிதர். இந்த மனிதன் கடவுளின் திட்டமிட்ட நோக்கத்தாலும், முன்னறிவித்தாலும் உன்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டான்; நீங்கள், பொல்லாதவர்களின் உதவியால், அவரை

when there was an escape in July at Auschwitz. And whenever that occurred, the commandant of that concentration camp always did the same thing. To discourage future escapes, he would gather all of the inmates and all of the prisoners out into the courtyard, and they would randomly draw 10 names. And those 10 would be put into an open pit and it would be covered up. And they would be left there until they would starve to death or dehydrate. And everybody would watch them dying every day. They began to call the ten names, and the tenth name called was the name Francesca Geraszchnevik. Geraszchnevik said, "I fell to my knees and I began to weep uncontrollably. I begged." I said, "I've got a wife, I've got children, please, please, don't do this to me." And all of a sudden out of nowhere stepped forward a man by the name of Maximilian Cole. Cole was not even Jewish. He was in that concentration camp as a sympathizer. Cole had come in February of '41, this was in July, and already he had earned the nickname, "The Angel of Auschwitz," because he shared his food, and he took care of the sick, and he tried to encourage the downtrodden. He spoke up and said, "Commandant, may I say a word?" It was remarkable that he wasn't shot on the spot. But for reasons we will never know, the commandant turned to Cole and said, "Yes, you can." He said, "May I take his place? I'm older - you won't get as much work out of me." Well, the Nazi mind picked up on that and allowed it. And Maximilian Cole was thrown into that pit with the other nine. Six weeks later on August the 14th, he was the only one left living. Rather than allowing him to die of starvation, they injected him with phenol and he died.

I don't know if Geraszchnevik is still living, but he was as of eight years ago. And when they interviewed him, his comment was, "I didn't get a chance to say a word to him, but I looked into his eyes as they led him away. And he knew how grateful I am. Every August 14th, Geraszchnevik goes back to Auschwitz as a memorial. And in his backyard is a metal plaque that he fashioned with his own hands, and everyday he expresses his gratitude to a man by the name of Maximilian Cole.

We have very little in common with Francesca Geraszchnevik. We don't speak the same language, we don't know the same people. We don't even claim the same homeland. But we've got a couple of things very much in common with him. Somebody died to save our lives and we both lived the rest of our lives in absolute gratitude. That's what everybody who's a Christian has in common with Geraszchnevik, Although Geraszchnevik's is physical and ours is spiritual.

They gave a lot of jeers at Jesus and a lot of taunts. There was one of them that was true. Yes, there was one that was true. They said, "He saved others, but he can't save himself." That was true. Oh, he could have saved himself, Matthew 26:53. Several hours he told Peter, "Don't you

சிலுவையில் அறைந்து கொன்றீர்கள்." (அப்போஸ்தலர் 2:22-23)

என் வாழ்நாள் முழுவதும் நான் கேட்ட உவமையின் தவறு என்ன? அது இங்கே உள்ளது. சிலுவை, ஆலையில் அமர்ந்திருக்கும் பொறியாளர் போலல்லாமல், உலகமே கட்டுப்பாட்டை மீறிச் சூழல்வதைப் பார்த்த சில திருச்சபை பொறியாளர்களால் சிலுவை முழங்காலில் இல்லை. சிலுவை அசல் வரைபடத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. ஏவாளின் பற்கள் பழத்தில் மூழ்கிய நிமிடமே திட்டம் செயல்பாட்டில் இருந்தது. இயேசு இந்த பூமிக்கு வந்தபோது, பிறக்கும்போது அல்லது சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கு முன்பு அது இருந்தது. அவன் எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியிலும் சிலுவையின் நிழல் நெருங்கி வந்தது.

அவருடைய சிலுவை வெட்டப்படும் மரமாக மாறிய விதையில் ஜீவனைப் போட்டவர் இயேசு என்று நீங்கள் எப்போதாவது நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களா? இரும்புத் தாதுவை பூமியில் போட்டவர் இயேசு தானா? தாயின் வயிற்றில் யூதாஸ் என்று பெயரிடப்படும் கருவுக்கு உயிர் கொடுத்தவர் இயேசு, வெளியே வந்து அவரைக் காட்டிக் கொடுப்பது யார்? (கொலோசெயர் 1:15-16)

உங்கள் சொந்த மரணதண்டனையை திட்டமிடுவது எப்படி இருந்தது? எனக்குத் தெரியாது, எனக்கு எந்த யோசனையும் இல்லை, ஆனால் அது ஒரு விபத்து அல்ல. அவனுடைய மணமகள் வெண்ணிற ஆடை அணிந்து பரலோகத்தில் என்றென்றும் வாழ்வதற்கு ஒரே வழி அவளின் பாவங்களுக்காக அவனே மரித்தால் மட்டுமே என்பதை அவன் ஆரம்பத்திலிருந்தே அறிந்திருந்தான் என்பதை நான் அறிவேன். மக்களே, அவர் அங்கேயே தொங்கப் போகிறார் என்பதை எப்பொழுதும் அறிந்திருந்தும் அவர் ஏன் அந்த சிலுவையிலிருந்து கீழே பார்க்க முடியும் என்பதை நான் நன்றாகப் புரிந்துகொண்டேன்: "அப்பா, அவர்களை மன்னியுங்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று அவர்களுக்குத்

know I could call down 12 legions of angels?" He could have saved himself, but he could not have made that whole statement true. He saved others, but he couldn't save himself. If he was going to save others, he could not save himself. "My God, my God, why have you forsaken me?" was the cry of substitution. Amazing Grace Lesson #1254 Steve Flatt March 17, 1996

The Words of Humanity

"Later, knowing that all was now completed, and so that the Scripture would be fulfilled, Jesus said, 'I am thirsty.' A jar of wine vinegar was there, so they soaked a sponge in it, put the sponge on a stalk of the hyssop plant, and lifted it to Jesus' lips." (John 19:28)

On the surface, that statement doesn't mean anything to us. It's exactly what you'd expect from a dying man who's parched and dehydrated after six hours on a cross. "I'm thirsty." Sure, that's what he's going to say. But I think he says much more. I would suggest to you that this was a claim of completion.

Perhaps you remember that there were two drinks that were mentioned at the cross. It's helpful to know which is which. In Matthew 27:34 as Jesus was being put on the cross, the Bible tells us that he was offered a drink that's called, "wine mixed with gall." The gall was a narcotic agent, a numbing agent. Even the cruel Romans had a touch of mercy in them. Before they would put a man up on the cross, they gave him something to just blur his mind and to allow him to withstand the pain. When Jesus was offered that, he refused. He said, "No."

"Why would he refuse it?" One reason is surely Jesus would choose no escapes or shortcuts. He was determined to endure the full brunt and the full wrath of the cross. Jesus wanted his full mental faculties while he hung there so that he could summarize his whole life and ministry in these seven statements made from the cross.

But six hours later another drink is offered. It's identified to us as wine mixed with vinegar. It was different. It was a cheap wine, hardly fermented, if fermented at all; it was wine mixed with vinegar. The scholars usually say, "One part wine, two parts vinegar." It had no gall, it had no numbing effect. If anything, it would stimulate his senses. And Jesus said, "I am thirsty," and they gave that to him.

So why did he drink the second drink?" Look at verse 28. "Later, knowing that all was now completed and so that Scripture would be fulfilled, Jesus said, 'I am thirsty.'" Folks, there is another evidence that is God hanging on the cross. You see I'm convinced that only God could know

தெரியாது." அன்பின் தோற்றம் கொண்ட சொர்க்கத்தின் சிம்மாசன அறையிலிருந்து அந்த பிரார்த்தனை வந்ததை நீங்கள் காண்கிறீர்கள். சிலுவை மற்றும் மன்னிப்பு தற்செயலானது அல்ல. அவர்கள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டனர்.

8. மன்னிப்பு என்பது தொடர்ச்சியானது.

இயேசுவின் இந்த ஒரு வாக்கிய ஜெபத்தைப் பற்றி நான் உங்களுக்கு சுவாரஸ்யமான ஒன்றைச் சொல்கிறேன்: "அப்பா, அவர்களை மன்னியுங்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது." வினைச்சொல்லின் அபூரண காலம் பயன்படுத்தப்படுகிறது, இது கடந்த காலத்தில் மீண்டும் மீண்டும் செயலைக் குறிக்கிறது. வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதென்றால், இன்னும் சொல்லப்போனால், மொழிபெயர்ப்பு இயேசு, "பிதாவே, இவர்களை மன்னியுங்கள், அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது" என்று சொல்லிக்கொண்டே இருந்தார். அதைப் பார்க்க முடியுமா? "அப்பா, அவர்களை மன்னியுங்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது" என்று ஒவ்வொரு அறிக்கைக்கும் இடையில் அவர் ஆறு மணி நேரம் முழுவதும் முணுமுணுப்பதை நான் பார்க்கிறேன்.

எவ்வளவு பொருத்தமானது, ஏனென்றால் அவருடைய தியாகம் ஒருமுறைதான் என்றாலும், அந்த சிலுவையிலிருந்து வரும் மன்னிப்பு நிரந்தரமானது. எபிரெயர் 9:26 கூறுகிறது, "கிறிஸ்தவர்களை அவர் வெளிச்சத்தில் நடப்பது போல நாமும் ஒளியில் நடந்தால், ஒருவரோடொருவர் ஐக்கியப்பட்டிருப்போம், இயேசுவின் இரத்தம் சகல பாவங்களையும் நீக்கி நம்மைச் சுத்திகரிக்கும்." (1 யோவான் 1:7) "எல்லாம்" என்ற வார்த்தை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும், இல்லையா? ஒரு சிறிய கசப்பான வார்த்தை, ஆனால் அது மிகவும் பொருள் - எல்லா பாவங்களிலிருந்தும் நம்மை சுத்தப்படுத்துகிறது - ஞானஸ்நானத்தில் கிறிஸ்துவிடம் வருவதற்கு முன்பு நாம் செய்த பாவங்கள் அனைத்தும், நாம்

what Jesus knew at that moment. After six hours of excruciating, mind-blurring pain, and just moments before he was going to die, that man hanging on the cross reflected on the 700-plus prophecies about his life to see if they were all fulfilled. The following are prophecies just about Jesus' death.

- The betrayal by a familiar friend. (Psalm 41:9)
- The forsaking of the disciples. (Psalm 31:11)
- The false accusations. (Psalm 35:11)
- The silence before his judges (Isaiah 53:7)
- Being found guiltless (Isaiah 53:9)
- The numbering of him with the transgressors. (Isaiah 53:12)
- Being crucified. (Psalm 22:16)
- The mocking of the spectators. (Psalm 109:25)
- The taunt of non-deliverance. (Psalm 22:7,8)
- The gambling for his very garments. (Psalm 22:18)
- The prayer for his enemies. (Isaiah 53:12)
- Being forsaken of God. (Psalm 22:1)
- The yielding of his spirit into the hands of the Father. (Psalm 31:5)
- The bones not being broken. (Psalm 34:20)
- The burial in a rich man's tomb. (Isaiah 53:9)
- They gave me vinegar for my thirst (Psalm 69:21)

Did you know there were that many prophecies just about the death? Was this man just a man? As he was thinking through all of those, one came to his mind not yet fulfilled, one last prophecy. Psalm 69:20 prophesied that vinegar would be offered and it would be consumed, and Jesus, knowing that he would and that he must fulfill all prophecy, said something to cause that fulfillment. He said, "I am thirsty." They gave him the vinegar. It was a claim of completion. But even more important than that, it was a claim of incarnation.

There could have been two reasons Jesus made this statement from the cross. One, it was to complete prophecy; and second, because the man was thirsty. The first reason shows us that he was God while the second reason shows that he was man. Together, they validate again the greatest claim in all history, the claim of incarnation. Incarnation just means that this man, Jesus, was God come packaged in the flesh. There are claims to that all the way through the Bible. John began his gospel with "In the beginning was the Word" (that was a metaphor for Jesus). "In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God." (John 1:1) And then 14 verses later, he said, "And the Word became flesh and dwelled right here among us."

Colossians 2:9 says, "For in Christ all the fullness of the Deity lives in bodily form," Or, 1 Timothy 3:16, Paul says to Timothy, "He appeared in a body and was vindicated by the Spirit," and the list goes on and on. I can't stress this enough. The claim of incarnation is the Continental Divide

வெளிச்சத்தில் நடந்தால் நம் பாவங்கள் அனைத்தும்.

இரண்டு வசனங்களுக்குப் பிறகு, "நம்முடைய பாவங்களை நாம் அறிக்கையிட்டால், அவர் உண்மையுள்ளவர், நீதியுள்ளவர், நம்முடைய பாவங்களை மன்னித்து, எல்லா அநியாயங்களிலிருந்தும் நம்மைச் சுத்திகரிக்கிறார்." (1 யோவான் 1:9) பின்னர் இரண்டு வசனங்களை ஜான் கூறுகிறார், "என் குழந்தைகளே, நீங்கள் பாவம் செய்யாதபடிக்கு இவைகளை உங்களுக்கு எழுதுகிறேன். ஆனால் யாராவது பாவம் செய்தால் ... நீதியுள்ள இயேசு கிறிஸ்து ஒரு வழக்கறிஞராக இருக்கிறார். எங்கள் பாவங்களுக்காக." (1 யோவான் 2:1) நாம் இயேசுவின் அன்பிலும் சித்தத்தின்படியும் நடக்கத் தயாராக இருந்தால், அவருடைய விருப்பத்திற்குக் கலகம் செய்யாமல், பாவத்தை வளர்த்து, அதை ஏதோ ஒரு அறையில் மறைக்க முயற்சித்தால், நீங்கள் ஒரு கிறிஸ்தவராகப் பார்க்க விரும்புகிறேன். கடவுளிடமிருந்து, ஆனால் அதற்கு பதிலாக வெளிப்படையாக எங்கள் குறைபாடுகள் மற்றும் தவறுகளை ஒப்புக்கொள்கிறோம், பின்னர் நாம் தொடர்ந்து மன்னிக்கப்படுகிறோம். நாம் சுத்தமாகவும் வெள்ளையாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக தினமும் கழுவி வருகிறோம். பிறகு கடவுள் என்னை உள்ளே அனுமதித்தார்.

5. மன்னிப்பு முன்மாதிரியானது. பின்பற்றப்பட வேண்டிய ஒரு மாதிரி. நம்மைச் சுற்றியுள்ளவர்களை மன்னிக்க இயேசு நமக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறார். "ஒருவருக்கொருவர் தயவாகவும் இரக்கத்துடனும் இருங்கள், கிறிஸ்துவுக்குள் கடவுள் உங்களை மன்னித்தது போல, ஒருவருக்கொருவர் மன்னியுங்கள்." (எபேசியர் 4:32) மற்றவர்களிடம் மன்னிக்கும் வாழ்க்கை வாழ்வதற்கான திறவுகோல், அந்த சிலுவையிலிருந்து உருவாகும் உங்கள் சொந்த மன்னிப்பை உணர்ந்துகொள்வதாகும். மன்னிப்பவர்கள் மன்னிக்கப்பட்டவர்கள். விதிவிலக்குகள் இல்லை.

of faith, it flows one way or the other. You see the world loves Jesus. Ninety percent of America even claims to be Christian, everybody likes Jesus because he was loving and nice and warm and fuzzy and the world is anxious to talk about him being a good teacher, a great philosopher and a kind man. But unless you accept him as God come in the flesh, then the Bible makes no rhyme or reason. It is the crucial claim in all humanity. If you believe he is God come in the flesh, everything else fits. He walked on water? Sure, the one who made the water can walk on it, can't he? That he came out of the grave? The one who altered life, is it any surprise that death couldn't hold him? The fact that he could say, "Your sins are forgiven," hanging on the cross. If he's God on that cross, it's no surprise that his death would have a saving significance.

The critical decision of our lives is: Was this man really God? Or, was God really this man? That's it. And the claim, "I AM thirsty," says, "Yes." Yes, he was. He was God come in the flesh.

I want to suggest to you that's there's a very practical day-to-day way that the incarnation of Jesus, God come in the flesh, means everything to us. The God who put the stars in the sky, who spoke the world into existence and who gave you life in your mother's womb, that God came, lived and died on a cross so that he could feel what you feel, sweat like you sweat, hurt like you hurt and cry like you cry. The sad reality is that most people acknowledge Jesus and I'm even talking about Christian folks now, but they have precious little understanding of how he really wants to impact their day-to-day living.

Most people see Jesus as a man who came to set up a religion, Christianity, an institution, the church, a code of conduct, the Bible and they think that's it. No! Jesus didn't come to this earth and hang on that cross to establish religion. He came to re-establish relationships.

You may have heard that before but still not understand. You believe Jesus came in the flesh, he's been here, done that, gone back to heaven and what he did was important, case closed. How do you have relationship with somebody who's not here? You can't see him, touch him, feel him or hear him. We're like the little six-year-old girl who had a bad dream. Her mother went in to her bedroom while she was crying and trying to give her courage and get her independence growing, she stroked her and said, "Now honey, go back to bed, Jesus is here with you." The little girl looked back and said, "Well good, you stay here with Jesus, I'm going in there with daddy."

Now we laugh at that, but that's the way most people I know really operate about Jesus. A lot of folks believe that Jesus is around somewhere, but we need something flesh and blood to snuggle up with. We need somebody we can get a

பின்வரும் அக்ரோஸ்டிக், கடவுளின் அருளைப் பரிசாக நினைவுபடுத்த உதவும்.

ஜி-இவன்

ஆர்-அடிகல்

ஏ-வரிசைப்படுத்தப்பட்டது

தொடர்ச்சியான

மின் முன்மாதிரி

அந்த சிலுவைக்கு வரும்போது அந்தப் பரிசை ஏற்றுக்கொள்கிறோம். எப்படி என்று வேதம் சொல்கிறது. கடவுள் நம்மை மலையில் ஏறவோ மாரத்தான் ஓடவோ செய்யவில்லை. அவர் எங்களிடம் சொல்வது என்னவென்றால், நீங்கள் கிறிஸ்து மீது நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும், விசுவாசத்தில் அந்த சிலுவைக்கு வாருங்கள், இயேசு, மாம்சத்தில் கடவுள், உங்களுக்காக அந்த சிலுவையில் மரித்தார் என்பதை நம்புங்கள், இந்த நம்பிக்கையை மனிதர்களுக்கு முன்பாக ஒப்புக்கொள்ளுங்கள், உங்களுக்காக இறக்க வேண்டும். பாவங்கள் மற்றும் நீர் ஞானஸ்நானத்தில் அவருடன் புதைக்கப்பட வேண்டும், அந்த நேரத்தில் நான், கடவுள், கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தால் கழுவப்பட்ட பாவத்திலிருந்து விடுபட்ட ஒரு புதிய வாழ்க்கையை உங்களுக்கு

வழங்குவேன். அற்புதமான கிரேஸ் பாடம் #1251 ஸ்டீவ் பிளாட் பிப்ரவரி 25, 1996

மன்னிக்கும் சக்தி

"குற்றவாளிகளான மற்ற இரண்டு பேரும் அவருடன் தூக்கிலிடப்பட்டனர். அவர்கள் மண்டை ஓடு என்ற இடத்திற்கு வந்தபோது, அங்கே அவரை சிலுவையில் அறைந்தார்கள், குற்றவாளிகளுடன் - ஒருவரை அவரது வலதுபுறம், மற்றொருவர் இடதுபுறம். இயேசு 'அப்பா, இவர்களை மன்னியுங்கள், அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது' என்றார். சீட்டுப்போட்டு அவனுடைய வஸ்திரங்களைப் பங்கிட்டுக்கொண்டார்கள், ஜனங்கள் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள், அதிபதிகள் அவனைப் பார்த்து ஏளனஞ்செய்தார்கள். படைவீரர்களும் வந்து அவனை ஏளனமாகப் பார்த்து, திராட்சரசக் காடியைக் கொடுத்து,

hold of, somebody who can touch us, somebody who can really understand us. If there is ever a passage that answers the question: Does Jesus care? Can he touch us? Can we touch him? Can he really meet my needs today? It's the scripture we're studying now. Jesus said, "I am thirsty."

One of the most fascinating things in all the Bible is when Jesus was about to begin his ministry, he went into the desert without food for 40 days and the Bible has one of the greatest understatements in all scripture, it says "And he was hungry." Forty days without food and he was hungry. Then now in the last few minutes of his life as he's hanging on the cross, we find him thirsty.

It's intriguing to me that at the bookends of his ministry, we see Jesus struggling with the most basic human needs: hunger and thirst. Have you ever wondered why we're told that? Why over here in Matthew 4 in the desert when Jesus is going *one on one* with Satan when they're trying to figure out who's going to rule the world. We're talking about the spiritual battle of all eternity. Then we're told "and he was very hungry." Why over here in the blackest day that's ever been where Jesus was experiencing the same blackness as all of our sin was being heaped on him, and he's looking for the Father and can't find him, crying, "My God, my God, why have you forsaken me?" We're also told: And he was thirsty.

Have you ever wondered why we're told those things? It's so that the words of Hebrews 4:15-16 would ring absolutely true in our ears: "For we do not have a high priest who is unable to sympathize with our weaknesses, but we have one who has been tempted in every way, just as we are—yet was without sin. Let us then approach the throne of grace with confidence, so that we may receive mercy and find grace." Look at this, "to help us in our time of need."

The beautiful song says, "Does Jesus care when my heart is pained too deeply for mirth or song? As the burdens press and the cares distress and the way grows weary and long? Oh yes, he cares, I know he cares." But better than the song, Peter said "Cast all your anxiety on him for he cares for you." (1 Peter 5:7)

Jesus is not here today in the flesh to put his arms around me, to hold on to my hand physically in the dark nights and the frightening times. I'm glad he's not here in the flesh now. Because he's done what he needed to do and our sin is taken away. If he were still here, it would be for the purpose of needing to abstain and absolve our sin. I'm also glad he's not here in the flesh because he's back in heaven's throne room interceding for us before the Father. I'm glad, because now he's no longer packaged in flesh confined by time, location and space. He can know and deal with all of our pain, suffering and needs at the same time. We don't have to be like a leper or blind Bartimaeus or the blind man,

'நீ யூதர்களின் அரசனானால் உன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்' என்றார்கள். அவருக்கு மேலே ஒரு எழுத்துப்பூர்வ அறிவிப்பு இருந்தது, அதில் எழுதப்பட்டது: இது யூதர்களின் ராஜா, அங்கு தொங்கவிட்ட குற்றவாளிகளில் ஒருவர், அவரை அவமதித்தார்: 'நீங்கள் கிறிஸ்து அல்லவா? உங்களையும் எங்களையும் காப்பாற்றுங்கள்!' ஆனால் மற்ற குற்றவாளி அவரைக் கண்டித்தார். நீங்கள் ஒரே தண்டனையின் கீழ் இருப்பதால், நீங்கள் கடவுளுக்கு பயப்படவில்லையா? நாங்கள் நியாயமான முறையில் தண்டிக்கப்படுகிறோம், ஏனென்றால் நம் செயல்களுக்குத் தகுதியானதைப் பெறுகிறோம். ஆனால் இந்த மனிதன் எந்தத் தவறும் செய்யவில்லை.' பிறகு, 'இயேசுவே, நீர் உமது ராஜ்யத்திற்கு வரும்போது என்னை நினைவுகூரும்' என்றார். இயேசு அவனுக்குப் பதிலளித்தார், 'உண்மையாகவே நான் உங்களுக்குச் சொல்கிறேன், இன்று நீங்கள் என்னுடன் பரதீஸில் இருப்பீர்கள்' (லூக்கா 23:32)

சிலுவையில் அறையப்படும் காட்சியைச் சுற்றிப் பார்க்கும்போது, எந்த கதாபாத்திரத்தை நீங்கள் மிக எளிதாக அடையாளம் கண்டுகொள்கிறீர்கள்? நீங்கள் அவர்களின் முகங்களைப் பார்க்கும்போது உங்களைப் பற்றி ஏதாவது நினைவூட்டுகிறதா? உங்களில் சிலருக்கு அந்த பதில் பீட்டராக இருக்கலாம். நீங்கள் விசுவாசத்தின் அறிக்கைகள் மற்றும் வாக்குறுதிகளை செய்கிறீர்கள், அவை குறைவதற்கு மட்டுமே. நீங்கள் குற்ற உணர்ச்சியுடனும் விரக்தியுடனும் மல்யுத்தம் செய்துகொண்டிருக்கலாம். ஒருவேளை, நீங்கள் பிலாத்துவை அடையாளம் கண்டுகொள்ளலாம். பிலாத்துவைப் பற்றி யோசித்துப் பாருங்கள், அங்குள்ள முக்கிய வார்த்தை, "கிட்டத்தட்ட", இல்லையா? அவர் கடவுளின் குமாரனை "கிட்டத்தட்ட" விடுவித்தார். அவர் "கிட்டத்தட்ட" சரியானதைச் செய்தார். ஒருவேளை உங்கள் வாழ்க்கை "கிட்டத்தட்ட" என்ற வார்த்தையில் மூடப்பட்டிருக்கலாம். நீங்கள் "கிட்டத்தட்ட" ஒரு கிறிஸ்தவராக மாறிவிட்டீர்கள். நீங்கள் "கிட்டத்தட்ட" உண்மையுள்ள வாழ்க்கையை

we don't have to try and find out: Is Jesus in Nazareth? Is Jesus in Capernaum? Is Jesus in Jerusalem? I want to see him. He's right there, right there where we can touch him any time.

I'm glad he's not here physically because he left behind a "Comforter," the Holy Spirit of God, not just to be with us, but to live in us when we're raised a new creation from being baptized into Christ. The Holy Spirit living in us is making intercession in our prayers. Romans 8:26 says, he's offering groanings for us that we don't even know how to offer. He's talking to the Father about our needs that we don't even know how to ask for. Therefore, when any of us come to God in prayer, Jesus in heaven can identify with and meet any need we have. If that doesn't make any sense to you it's because you've either never met the "man" Jesus, or because you've never seen prayer as the opportunity to talk with him face to face. Don't just pray, live in prayer. That's a claim of care. One author said that the cradle in Bethlehem proves that God came. The cross on Calvary proves that God cares.

They lifted the hyssop stalk with the vinegar and wine to his lips and "When he received the drink, Jesus said, 'It is finished.' With that he bowed and gave up his spirit." (John 19:30) Jesus had to have the needs of humanity met before he could make the claim of divinity. He couldn't call out the words, "It is finished," until his human thirst was met, and abated. What a friend we have in Jesus, all our sins and griefs to bear.
Amazing Grace Lesson # 1255, Steve Flatt
March 24, 1996

The Words of Victory

William Henry Harrison, the ninth president of the United States, delivered the longest inaugural speech on record. It was over 9,000 words. Harrison must have been awfully proud of that speech because it was a cold, rainy, January morning. He refused to wear an overcoat or to abbreviate his address. After standing in those miserable conditions for two hours he contracted pneumonia and died less than one month later. Somebody quipped that, "No president has ever said more and done less."

Now contrast that with what Jesus did when he hung on that cross on a hill called "Calvary." His statements were few. We only have seven recorded. They were brief. Not one is more than ten words long in English. But as few and as brief as they were, all eternity was altered by what he said. I suppose one could say "No man has ever said less and done more."

The best of all His statements were the words of victory: "It is finished." "Later, knowing that all was now completed,

வாழ்ந்தீர்கள். நீங்கள் "கிட்டத்தட்ட" ஒரு ஒழுக்கமான இருப்பு வாழ்ந்தீர்கள்.

ஒருவேளை நீங்கள் மேரியை அடையாளம் காணலாம். ஆண் மற்றும் பெண், உண்மையுள்ள, விசுவாசமான, உண்மை, சில நேரங்களில் சோகமான அல்லது சில சமயங்களில் குழப்பமான மேரிகள் நிறைய இருப்பதாக நான் நினைக்கிறேன். அல்லது, ஒருவேளை யாரோ ஜானுடன் அடையாளம் கண்டுகொண்டிருக்கலாம். நீங்களும் இருக்கிறீர்கள், ஆனால் நீங்கள் பயந்தவர், அமைதியாக இருக்கிறீர்கள், பயப்படுகிறீர்கள். இந்த இடத்திற்கு வெளியே, நீங்கள் இயேசுவின் சீடர் என்பதை அறிந்தவர்கள் யாரும் இல்லை.

சிலுவையில் அறையப்படுவதைச் சுற்றியுள்ள முழு கதாபாத்திரங்களையும் நீங்கள் பார்க்கும்போது, யாரை நீங்கள் அடையாளம் காண்கிறீர்கள். அந்தக் கதாபாத்திரங்கள் அனைத்திற்கும் மத்தியில், கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கும் நாம் ஒவ்வொருவரும் அடையாளம் காணக்கூடிய ஒருவர் இருப்பதாக நான் உங்களுக்கு பரிந்துரைக்கிறேன். அவர்தான் எங்கள் படிப்பில் கவனம் செலுத்துகிறார். நீங்கள் இதை விரும்ப மாட்டீர்கள், ஆனால் கிறிஸ்தவர்களாகிய நாங்கள் அனைவரும் சிலுவையில் அறையப்பட்ட வஞ்சகத்தை அடையாளம் காண்கிறோம். அவரைப் போலவே, நீங்களும் இயேசுவின் அருகில் சிலுவையில் தொங்குகிறீர்கள். அவரைப் போலவே, நீங்கள் நம்பிக்கையுடன் பார்த்து, கற்பனை செய்ய முடியாத கோரிக்கையை சாத்தியமாக்கியுள்ளீர்கள். அவரைப் போலவே, நீங்கள் பவுல் "விவரிக்க முடியாத பரிசு" என்று அழைத்ததைப் பெற்றுள்ளீர்கள்.

சிலுவையில் அறையப்பட்ட திருடன் பற்றிய காட்சி நமக்கு என்ன சொல்கிறது? அது நமக்கு என்ன காட்டுகிறது? இரண்டு அடிப்படை விஷயங்கள், ஆனால் அவை இரண்டும் ஒரு மனிதன் கற்றுக் கொள்ளக்கூடிய மிக முக்கியமான பாடங்கள். ஒரு நபரின் அளவிட முடியாத மதிப்பு மற்றும் கடவுளின் அன்பின் அளவிட முடியாத ஆழம். இது ஒரு அழகான கதை, பல

and so that the Scripture would be fulfilled, Jesus said, 'I am thirsty.' A jar of wine vinegar was there, so they soaked a sponge in it, put the sponge on a stalk of the hyssop plant, and lifted it to Jesus' lips. When he had received the drink, Jesus said, 'It is finished.' With that, he bowed his head and gave up his spirit." (John 19:28)

That phrase comes to us in the English in three different words: It—is—finished. But in the original language, the Greek, it was just one word: *Tetelestai*. *Tetelestai* was a powerful word. It was a very terminating phrase that indicated something had been totally consummated. It is absolutely finished. Some had thought that this was a cry of desperation. Jesus yelling, "Oh it's finished!" It wasn't. Others thought it might be a sigh of relief, "Ohhh, it's finished." It wasn't that either. I'm convinced that this was a word of triumph, not tragedy. This was a word of jubilation, not lamentation. This was a cry of victory, not a cry of despair. In fact, he could have shouted "*Tetelestai*!" IT IS FINISHED!

But, what was finished?

1. Jesus' earthly work was finished. It's a lot easier to start something than it is to finish it, isn't it? Whether you're talking about a project, a college degree, a marriage, a commitment, a life, whatever: it's just a lot easier to start than it is to finish. That's why we only give rewards to those who finish. You don't see t-shirts that say, "I Started the Boston Marathon," do you? Nobody gets a diploma the first day of school. You don't get the gold watch at the beginning of the second month on your new job. You're rewarded when you finish. Frankly, most of us have a difficult time finishing what we started, but not Jesus. He was a finisher. This word, "*Tetelestai*," is used three other times in John's gospel and all three times it comes from the lips of Jesus. "My food," said Jesus 'is to do the will of him who sent me and to finish his work.'" (John 4:34) "I have testimony weightier than that of John. For the very work that the Father has given me to finish, that which I am doing, testifies that the Father has sent me." (John 5:36) This man is saying early on I am set to finish what I started.

Just hours before he would go to the cross, he's in prayer with his Father and said, "I have brought you glory on earth by completing" (there's that word, *Tetelestai*) "by completing the work that you gave me to do." (John 17:4) Hours later, he cries out while hanging from his hands, "It is finished." (John 19:30) When Jesus came to this earth, he didn't come with a random "fly by the seat of your pants" approach. He had a specific plan. He knew exactly what needed to be done. He knew the prophecies that needed to be fulfilled, the men that needed to be trained, the miracles that needed to be performed and the message that needed to be communicated. He said, my job is to do the will of He who sent me and I'm going to finish that work.

வழிகளில் இது ஒரு மர்மமான கதை. பல தலைமுறைகளாக, சிலுவையில் அறையப்பட்ட வஞ்சகரின் கதை இன்று கடவுளின் கிருபையை எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்கிறார், ஒருவர் எவ்வாறு கிறிஸ்தவராக மாறுகிறார் என்பது பற்றி சிலருக்கு ஒரு சர்ச்சையாக இருந்து வருகிறது. மக்களே, அது அந்த நோக்கத்திற்காக பதிவு செய்யப்படவில்லை. கடவுள் எப்பொழுதாவது தம் சபையை நிறுவுவதற்கு முன்பு, கிறிஸ்தவர்கள் இருப்பதற்கு முன்பே இது நடந்தது. பைபிளின் வேறு எந்தப் பக்கத்தையும் போல, அந்த இரண்டு சக்திவாய்ந்த பாடங்களை நமக்குக் காண்பிப்பதற்காகவே, கதை வரலாற்றில் இறங்கியதற்கான காரணம்: ஒரு நபரின் அளவிட முடியாத மதிப்பு மற்றும் கடவுளின் அன்பின் அளவிட முடியாத ஆழம்.

சிலுவையில் இயேசு கூறிய ஏழு கூற்றுகள், அவரது முழு வாழ்க்கையையும், பணியையும், தாவல்கள் அல்லது ஒரு பெரிய நோட்டிபிக்ஷில் ஒரு அட்டவணைப் பக்கம் போன்றவற்றை சுருக்கமாகக் கூறுகின்றன. நீங்கள் திரும்பி ஒவ்வொரு சிறிய தாவலுக்குப் பின்னும் ஒரு தொகுதி அளவைக் கண்டறிகிறீர்கள்.

1. ஒரு நபரின் அளவிட முடியாத மதிப்பு.

இயேசு சிலுவையில் அறையப்பட்ட அந்த வஞ்சகனை எப்படி நடத்துகிறாரோ அப்படித்தான் அவர் தனது ஊழியத்தின் மூலம் மக்களை நடத்துவதை நாம் காண்கிறோம். அந்த மக்கள் ஆதரவற்றவர்கள் மற்றும் அவரை நம்பிக்கையுடன் பார்க்கிறார்கள். உதாரணமாக, அவர் மலைப்பிரசங்கத்தை வழங்குவதில் இருந்து இறங்கி வந்தபோதும் அதே அக்கறையையும் அருளையும் காட்டினார். மத்தேயு தனது நற்செய்தி 8 ஆம் அத்தியாயத்தில், அவர் ஒரு குழுவைச் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு பேசிக் கொண்டிருந்தார், திடீரென்று அந்தக் குழு ஒளியின் கதிர்களைக் கண்ட கரப்பான் பூச்சிகளைப் போல சிதறியது. யாரோ ஒருவர் நுரையீரலின் உச்சியில், "தொழுநோயாளி" என்று கத்துகிறார். அங்கு

The reason so many people feel so unfulfilled in life, so frustrated, so unhappy, is that they simply don't follow Jesus' example. They have no life plan. They chase every rainbow, every source of instant gratification and drink out of every pleasure pool. But they stay perpetually thirsty. Jesus, by contrast, said I want to know what my Father wants me to do and I'm going to do it until I finish it. People, that's the same secret for fulfillment in your life. We are on this earth for the very same purpose that Jesus was here. We're here to bring glory to the Father. This might surprise you, but we're going to accomplish that exactly the same way. We're going to accomplish it by simply being obedient, by going to our own cross symbolically and by letting ourselves be crucified so that God can live and reign in us. We're going to be fulfilled by staying the course and by finishing the race.

That last thing is the hardest thing to do. Some of you are asking "How do you do that? How do you stay motivated? How do you have the courage to run the entire race of life right to the finish line and do it well?" Let's examine what the Bible shares with us about Jesus' secret.

"Let us fix our eyes on Jesus, the 'author and,' (look at the word) "finisher of our faith, who for the joy set before him endured the cross, scorning its shame and sat down at the right hand of the throne of God." (Hebrews 12:2) It tells us how to finish! Here's how we finish, we look at Jesus. Where was Jesus looking? "The joy set before him he endured the cross," he hated the shame, but he went through it. Why? Because he knew just on the other side, he was going to be seated at the right hand of the throne of God having provided the way for man to be reconciled to Them. We keep our focus on where we're going. In an age of immediate gratification where we want instant satisfaction, we must remember that our reward is in eternity.

Now don't misunderstand. I wouldn't trade the Christian life for anything because as we seek to fulfill our purpose and finish the race God bears fruit in our life. We've studied those: Love, joy, peace, patience, all nine fruits of the spirit from Galatians 5. Nobody can experience those in the same measure as a Christian can.

But there's another side to that coin. Being a follower of Christ will make demands on our life. It will require sacrifices if our walk with God is genuine and tells us how we cope with that sacrifice, with the demand and with the annoyances of life. "For the joy that was set before him, he endured the cross despising the shame and now he's sitting at the right hand of the throne of God." (Hebrews 12:2)

Some of you are on the verge of quitting. Some of you studying this lesson may be on the verge of quitting a ministry, you're beginning to feel frustrated and maybe it seems fruitless. Are you a Bible school teacher who's

அவர் மனிதநேயத்தின் திரளாக, நடந்து செல்லும் காயமாக, சீழ்பிடித்த புண், கை இல்லாமல் இருக்கலாம், மூக்கு இல்லாமல் இருக்கலாம். நான் உங்களுக்கு ஒரு உண்மையைச் சொல்கிறேன், ஒரு இறுதி, அவநம்பிக்கையான பிரார்த்தனையைத் தவிர அவரிடம் எதுவும் இல்லை. தொழுநோயாளி நிமிர்ந்து பார்த்து, "ஐயா, நீங்கள் விரும்பினால், என்னைச் சுத்தப்படுத்த முடியும்" என்றார்.

சிலுவையில் அறையப்பட்ட திருடனிடம் இருந்ததைப் பாருங்கள், அந்தத் தொழுநோயாளியிடம் ஒரு தீவிரமான பிரார்த்தனையைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை. அந்த தொழுநோயாளிக்கு இயேசு என்ன செய்தார் என்பது உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா? இயேசு கை நீட்டி அவரைத் தொட்டார். அவர் திறந்த, இரத்தப்போக்கு புண்களில் ஒன்றில் தனது கைகளை வைத்தார். இப்போது நீங்கள் பீட்டரையும் ஜானையும் புதருக்குள் பார்க்க வேண்டும், "அட வேண்டாம், மாஸ்டர், மாஸ்டர், வேண்டாம், அவரைத் தொடாதே!" அவர் ஏன் செய்தார்? தொழுநோயாளியை இயேசு தொடாமல் குணமாக்கியிருக்க முடியாதா? நிச்சயமாக அவரால் முடியும். அவர் ஏன் செய்தார்? ஒரு நபரின் அளவிட முடியாத மதிப்பை அவர் நமக்குக் கற்பித்தார்.

மக்களே, ஒரு மனிதன் மனிதனாக இருப்பதால் அவனுக்கு மதிப்பு இருக்கிறது. இப்போது உலகம் அதை வாங்கவில்லை. நாம் எப்படி இருக்கிறோம், என்ன செய்ய முடியும் அல்லது நமது வங்கிக் கணக்கில் என்ன இருக்கிறது என்பதைப் பொறுத்து நமக்கு மதிப்பு இருக்கிறது என்பதை உலகம் நமக்குக் கற்பிக்கிறது. இப்போது நீங்கள் அந்த விஷயங்களை எடுத்து அவற்றை ஒன்றாக இணைத்து, உலகின் மதிப்பு அமைப்பு உங்களிடம் உள்ளது. கடவுள் கூறுகிறார், "இல்லை, நீங்கள் என் சாயலில் உருவாக்கப்பட்டு, எல்லா படைப்புகளிலும் தனித்துவமானவர் என்பதால் நீங்கள் மதிப்புமிக்கவர்."

யோவான் 8ல் உள்ள விபச்சாரப் பெண்ணுக்கும் இயேசு அதையே

wondering, you should just quit because you think "I'm not getting through to any student?" Are you a personal worker who's the same way? Are some of you thinking about quitting your marriage? Are some of you thinking, I don't know if I'm going to keep this church-stuff up?"

Can I give you one little bit of the best counsel? Look where Jesus looked. Re-focus on eternity. "This world is not my home; I'm just a passing through. My treasure is laid up somewhere beyond the blue." If you don't believe that, you're going to have a hard time ever finishing life, Paul said "...at the proper time we will reap a harvest if we do not give up." (Galatians 6:9) Don't quit. Tetelestai. Jesus finished his work.

The plan of redemption was completed. He knew the plan of redemption was finished. That word, "Tetelestai" is an interesting word. It was often used in the first century in a commercial sense. For example, if somebody had a loan that required installment payment, that man might walk in on the last day and slap down that little bit of money and say, "Tetelestai," it's finished, it's paid off, it's done. And the lender would look at him and say, "Congratulations!" When Jesus cried out, "Tetelestai," all of those around the cross would have made that association. It's paid, it's finished. What's paid, what's paid in full? The answer is the payment for sin, the purchase of redemption.

Just how did Jesus purchase our redemption? How does that work?

The requirement of the law was that anyone who sinned would die. That was the curse of the law. Now remember the word "die" means separation. If you sin, you would be separated from God eternally. That was the way it would work. Somebody would have to come in and cancel that debt, wipe it out, pay for it. From the beginning of time, God decreed there had to be a blood sacrifice. I don't know why, we'll ask God when we get to heaven. We've got some clues. We're told that life is in the blood. Sin is death; life cancels out death, which was going to be the payment. It had to be a blood payment to take away our sins.

Now for centuries God had allowed the blood of animals, rams, bulls, goats and heifers, as a symbolic payment for that sin. But "It is impossible for the blood of bulls and goats to really take away sins." (Hebrews 10:4) No, if our sin was ever going to be taken away, the sacrifice that would adequately pay for it and cancel the debt would have to meet three criteria: 1) It would have to be human; 2) it would have to be sinless and 3) it would have had to live under the law, the old Law of Moses fulfilling every jot and tittle perfectly. "But when the time had fully come, God sent his Son, born of a woman, born under the law, to redeem those under the law, that we might receive the full rights as sons." (Galatians 4:4) Therefore the sacrifice had to be a human and born under the law. Jesus met all three

போதித்தார். அவளுடைய கதை உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா? அவள் நிற்க எந்த அடிப்படையும் இல்லை. அவள் விபச்சாரத்தில் சிக்கியிருந்தாள். அவளுக்கு பாதுகாப்பு இல்லை. அவள் பாவம் என்று நாங்கள் கூறுவோம். ஆனால் அவளுடைய கண்கள் இயேசுவின் கண்களை சந்தித்தபோது, அந்த மற்ற கண்களில் அவள் கண்ட வெறுப்பையும் கசப்பையும் அவள் காணவில்லை. அவள் கண்களில் ஒரு வேண்டுகோளுடன் அவனைப் பார்த்தாள், அவன் அவள் உயிரைக் காப்பாற்றினான்.

சுவிசேஷத்தில், சமாரியன் பெண், அந்த மரத்தில் சக்கேயுஸ் மற்றும் பார்வையற்ற பர்திமேயுஸ் போன்ற கதைகள் தொடர்ந்து வருகின்றன. ஆகவே, கிறிஸ்துவுக்குப் பக்கத்தில் மரித்த இந்த மனிதனுக்கு என்ன நடந்தது என்பதைப் பார்க்கும்போது அது நமக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கக்கூடாது. இந்த திருடனைப் பற்றி நமக்கு அதிகம் தெரியாது என்பது சுவாரஸ்யமானது அல்லவா? அவருடைய பெயர், அவரது சொந்த ஊர், வாழ்க்கைக்காக அவர் என்ன செய்தார், இயேசுவைப் பற்றி அவருக்கு என்ன தெரியும் என்பது எங்களுக்குத் தெரியாது. அவர் ஒரு தேசபக்தர் என்றும், ரோமானிய இராணுவத்தை நிலத்திலிருந்து விரட்ட முயன்ற யூத வெறியர்களில் ஒருவர் என்றும் சிலர் ஊகிக்கிறார்கள். உண்மையைச் சொல்வதானால், எனக்கு சந்தேகம் இருக்கிறது. அது உண்மையாக இருந்திருந்தால், நிச்சயமாக லூக்கா எங்களிடம் கூறியிருப்பார் என்று நான் சந்தேகிக்கிறேன். லூக்கா இல்லையென்றால், வேறு சில வரலாற்றாசிரியர்கள் எங்காவது குறிப்பிட்டிருப்பார்கள்.

இல்லை, இயேசுவின் அருகில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் இந்த மனிதன் ஒரு வஞ்சகன் என்ற உண்மையை நாம் எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். அவன் வெறும் திருடன். உண்மையில், அவரது தண்டனையின் தீவிரத்திலிருந்து ஆராயும்போது, அவர் மிகவும் மோசமானவர். அவர் ஒரு பழக்கமான குற்றவாளி மற்றும் திருட்டுக்காக ரோமானிய சிலுவையில்

of these criteria. Consequently, He could and would make the payment for us.

"Therefore, there is now no condemnation for those who are in Christ Jesus, because through Christ Jesus the law of the Spirit of life set me free from the law of sin and death. For what the law was powerless to do in that it was weakened by the sinful nature," (look at this) "God did by sending his own Son in the likeness of sinful man to be a sin offering. And so he condemned sin in sinful man, in order that the righteous requirements of the law might be fully met in us." (Romans 8:1-4)

We've been set free from sin and death because God sent his own son in the likeness of sinful man to be our sin offering so that the righteous requirements of the law might be met in us. Notice it reads "met in us" not "met by us." We can't meet the requirements of the law. Nobody could except Jesus.

The greatest part of the whole thing to me is in verse three, that last line of the verse, "He condemned sin in sinful man." Do you know what that says? That when God looks at me, a sinner, but a sinner who's in Christ, a Christian, he doesn't look at me and say "I condemn you, you sinner." Instead, "He condemns sin in sinful man." He says I condemn your sin, I put your sin on the cross and I let you have the righteousness of Jesus." *Tetelestai*. As the song says, "Jesus paid it all, all to him I owe. Sin had left a crimson stain; he washed it white as snow."

The power of mortality was finished. The natural enemy of humanity is death, isn't it? Someone said, "Man wants to be happy, but man can't be happy because he does the very thing he doesn't want to do, he dies." That describes most of humanity.

How many times do we try to postpone death? How many times do we try to avoid that monster? How many times do we dance around it and pretend it's not there? We try to duck its grasp, but we all eventually end up in its stranglehold. I've got great news! Jesus has broken the stranglehold. Jesus never preached a funeral service. In fact, Jesus messed up every funeral he ever attended. They were mourning for Jairus' daughter, and he had just brought her from the grave. They were leading the widow's son out from Nain. He just made him rise up. They had been weeping for Lazarus for four days. Jesus said "Roll the stone back. Lazarus come forth." Jesus destroyed every funeral he ever attended.

In the three days that encompassed his death and resurrection, he stripped death of all its power. "But Christ has indeed been raised from the dead, the first-fruits of those who have fallen asleep. For since death came through a man, the resurrection of the dead comes also through a man. For as in Adam all die, so in Christ all will be made

இறப்பது உண்மையில் மிகவும் கடுமையானது. இன்னும் எத்தனை கொடுமைகள் செய்திருப்பான் என்று சொல்ல முடியாது. ஒருவர் கூறுகிறார், "சரி, அவர் மிகவும் மோசமானவராக இருந்தால், இயேசு நமக்கு என்ன கற்பிக்கிறார்?"

2. கடவுளின் அன்பின் அளவிட முடியாத ஆழம்

"கொல்கொதா" அல்லது மண்டை ஓடு என்று அழைக்கப்படும் அந்த மலையின் குறுக்கே நம் மனதை அலைய விடுவோம். அது தரிசாக இருந்தது, அது ஒரு மண்டை ஓடு போல் இருந்தது. பல மண்டை ஓடுகள் விழுந்த இடம் அது. இப்போது நீங்கள் மலையின் அடிவாரத்தில் அந்த மூன்று நிழற்பட சிலுவைகளைப் பார்த்துக் கொண்டு கூட்டத்தில் இருக்கிறீர்கள் என்று கற்பனை செய்து பாருங்கள். அவர்கள் குற்றவாளி என்று அழைக்கும் ஒருவரின் முகத்தைப் பார்க்க நீங்கள் சற்று நெருக்கமாகச் செல்லுங்கள், இறுதியில் மன்னிப்பு கேட்பவர்.

நாம் அவரைப் பார்க்கும்போது, அவரது முகம் சாம்பல் நிறமாகவும், சாம்பல் நிறமாகவும், அவர் எவ்வளவு காலம் சிறையிலும் சிறையிலும் இருந்தார் என்று சொல்ல முடியாமல் சோர்வாக இருக்கிறது. அவரது கண்கள் மூழ்கிவிட்டன மற்றும் விரக்தியானது அவரது வாழ்க்கையில் எந்த மகிழ்ச்சியையும் அழித்துவிட்டது. அனைத்தையும் விட்டுக்கொடுத்துவிட்டார். "அதை விடுவோம்", "அதை விடுவோம்" என்று அவர் நினைக்கிறார். எனவே அவர் அந்த சிலுவையில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறார், அவருடைய மணிமேகலையில் சில மணல் மணிகள் மட்டுமே எஞ்சியுள்ளன.

ஆனால் பின்னர் அவர் தனக்கு அடுத்ததாக சிலுவையில் அறையப்பட்ட இந்த மனிதனைப் பார்க்கிறார். நடுவில் இருக்கும் மனிதன், யாருடைய தலைக்கு மேல் ஆணி அடிக்கப்பட்டிருக்கிறானோ அந்த மனிதன்: யூதர்களின் ராஜா என்று எழுதப்பட்ட பலகை. இந்த வஞ்சகர் இயேசுவை இதற்கு முன்பு பார்த்திருப்பாரா என்பது எங்களுக்குத் தெரியாது, ஒருவேளை அவர்

alive. But each in his own turn: Christ, the first-fruits; then when he comes, those who belong to him." (1 Corinthians 15:20)

When they took the lifeless body of Jesus off the cross that Friday afternoon, they placed it in a borrowed tomb. Knowing his claims about coming back to life and fearing his followers, the soldiers rolled a stone across that tomb, sealed it and placed a guard around it. But, they could not contain the seed of life. On that Sunday morning Mary and the other women were there when He, life, had burst forth. He was the first-fruit. The first to be raised from the dead, never to die again. When he comes again all who've died in him, will come out of the grave given a new, imperishable and incorruptible body. "When the perishable has been clothed with the imperishable, and the mortal with immortality, then the saying that is written will come true: "Death has been swallowed up in victory. Where, O death, is your victory? Where, O death, is your sting?" (1 Corinthians 15:54-55)

Folks, when Jesus said, "Tetelestai! It is finished!" he turned death from a bottomless pit into an exit ramp, taking us off one road and putting us on a better one. The way we face death is the acid test, the ultimate measure of our faith. Do you have that kind of faith, that kind of trust, that God will raise you up from this dust? He can – you can count on it because he broke the stranglehold of death, and he came back never to die again. It's finished. It's now up to you!

Lesson #1257 Steve Flatt, April 7, 1996

The Words of Surrender

There had been hundreds, perhaps thousands, of crucifixions in Jerusalem prior to the day that Jesus was crucified and probably thousands after Jesus was crucified. So, it wasn't just the fact that a man was being crucified. What made this one so unusual is the man who was on the cross that day.

There was a tension in the air. There were huge crowds that had flooded into the city of Jerusalem because it was Passover. Frankly, things could very easily get in a state of frenzy in Jerusalem during this time of year. There was an explosive sort of mob psychology that was at work that particular day. All morning long, the leaders had served as cheerleaders. They were among the people yelling, "Crucify him! Crucify him!" All the crowds were joining in. The Roman soldiers were very much on alert that day. They had seen crowds of Jews like this turn violent before, so they were on their watch very carefully.

But now finally, Jesus is nailed to the cross. Some of the uproar seems to have subsided just a little bit, but now really strange things were beginning to happen. No one

பார்த்திருக்கலாம். ஒருவேளை அவர் ஒரு அதிசயத்தை பார்த்திருக்கலாம், ஒருவேளை இயேசு அன்பில்லாதவர்களை நேசிப்பதை அவர் பார்த்திருக்கலாம், ஒருவேளை அவர் பூமியின் உப்பைப் போல பூமியின் குப்பைகளை நடத்துவதை அவர் பார்த்திருக்கலாம், ஒருவேளை அவர் தனது போதனைகளில் ஒன்றைக் கேட்டிருக்கலாம், அல்லது, ஒருவேளை அவர் அறிந்திருக்கலாம். இயேசுவைப் பற்றி அவர் இப்போது பார்த்துக் கொண்டிருப்பது, சிலுவையில் அறையப்பட்ட தச்சரைப் பற்றி, நுரையீரல் காற்றுக்காக மூச்சுத் திணறுகிறது மற்றும் தோல் கிழிந்து இரத்தப்போக்கு இருந்தது. ஆனால் அவர் பக்கத்திலிருந்த மனிதனைப் பார்த்தபோது, இந்த மனிதனைப் பற்றி ஏதோ இந்த திருடனைத் தூண்டியது. இந்த நபர் ஏன் மிகவும் அமைதியாக இருந்தார்? எல்லோரும் கேலி செய்யும் போது அவர் ஏன் ஆச்சரியமாக அமைதியாக இருந்தார்? சிலுவையில் இருப்பவர்களைப் போல அவர் ஏன் வலிக்காக அலறுவதில்லை? பின்னர் ஆச்சரியமான ஒன்று நடக்கத் தொடங்கியது.

இந்த துரோகி, இந்த திருடன் தன்னை மறக்க ஆரம்பித்தான். அவனுடைய வலியின் தீவிரம் ஒரு கணம் மந்தமாகி, நகங்களின் வாடை ஒரு கணத்தில் மறந்து, அவனால் இந்த மனிதனிடமிருந்து தன் கண்களை எடுக்க முடியாமல் போகிறது. "யாருக்கு எப்போது தெரியும்" என்பதில் அவர் உணராத ஒரு உணர்ச்சியை அவர் உணர்கிறார். அவர் மேசியாவைப் பற்றி கவலைப்படுவதைக் காண்கிறார். இந்த மனிதனைப் பற்றி அவர் அக்கறை காட்டுகிறார். ஒரு கூச்ச சுபாவமுள்ளவன், எதிலும் அக்கறை காட்டாமல் இத்தனை நாளாகிவிட்டது. இது விசித்திரமாக உணர்கிறது, ஆனால் உணர்வு இருக்கிறது.

ஒரு தடங்கல் உள்ளது. அவனுடைய எண்ண ஓட்டத்தை உடைக்கும் ஒரு ஃபோஹார்ன் போன்ற குரல் இருக்கிறது. இது மறுபுறம் சிலுவையில் அறையப்பட்ட மற்றொரு வஞ்சகரிடம் இருந்து வருகிறது. குரல் கசப்பாகவும் அசிங்கமாகவும் இருக்கிறது. நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள், வேறு யாரோ

could quite put their finger on it, but there was something strange about what was going on, almost as if something was sneaking up on you, and you didn't know what it is. You couldn't tell for sure. Although it was high noon straight up and down, 12:00 in the middle of the day, it became dark; not just the kind of darkness that we are accustomed to seeing when a bad storm comes through during the day because it is still somewhat light, but it's pitch dark. It was the kind of dark that you just can feel. It's like midnight when it's overcast and the moon is not out, you can't see the stars and you're away from the city lights. You literally have a difficult time even seeing the hand in front of your face. It was that kind of dark in the middle of the day.

It was the kind of heavy darkness you could almost feel, so thick you could almost cut it with a knife. It was the kind of dark that makes birds go and roost. It was the kind of dark that makes soldiers light torches so they can see. It was the kind of darkness that didn't go away quickly like an eclipse would. But it lasted seemingly forever, three hours of absolute total darkness. Things were more than unusual, a strange, eerie and even frightening feeling.

Yet the amazing thing about these three hours is how briefly each one of the writers of the gospel tells the story of what was happening during the last hours of Jesus' life. The *Narrated Bible* which F. LaGard Smith edited several years ago has a marvelous way of putting the various accounts of the gospel altogether so that they read as one narrative. "From the sixth hour until the ninth hour, darkness came over the land. About the ninth hour, Jesus cried out in a loud voice, 'Eloi, Eloi, lama sabachthani?' which means, 'My God, my God, why have you forsaken me?' When some of those standing there heard this, they said, he's calling for Elijah. Later, knowing that all was now completed and so that the scriptures would be fulfilled, Jesus said, 'I am thirsty.' Immediately one of them ran and got a sponge. He filled it with wine vinegar and put it on a stick and offered it to Jesus to drink. And the rest said, 'Now, leave him alone and let's see if Elijah will come and save him.' When he had received the drink, Jesus said, 'It is finished.' Jesus called out with a loud voice, 'Father, into your hands I commit my Spirit.' With that he bowed his head and gave up his spirit.

"At that moment the curtain of the temple was torn in two from top to bottom. The earth shook and the rocks split. The tombs broke open and the bodies of many holy people who had died were raised to life. They came out of the tombs. And after Jesus' resurrection they went into the holy city and appeared to many people. When the centurion and those with him who were guarding Jesus saw the earthquake and all that had happened, they were terrified and explained, 'Surely, this was the Son of God.'

Some women were watching from a distance, among them were Mary Magdalene, Mary the mother of James and

இயேசுவைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தக் குற்றவாளி நம் இறைவனை கருணை மற்றும் அக்கறையின் கண்களால் பார்க்கவில்லை. அவன் சிடுமுஞ்சித்தனத்தின் லென்ஸ் வழியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

இரண்டு பேர் இயேசுவோடு மிக நெருக்கமாகவும், ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரியான சூழ்நிலைகளைக் கொண்டவர்களாகவும், ஆனால் முற்றிலும் மாறுபட்ட இரண்டு கண்ணோட்டங்களைக் கொண்டவர்களாகவும் இருப்பது ஆச்சரியமான விஷயம் அல்லவா? அவர்களில் ஒருவர் இறைவனைப் பின்தொடர்வதில் முற்றிலும் உறுதியுடன் வெளிவருவதைக் கண்டு நீங்கள் எப்போதாவது

ஆச்சரியப்பட்டிருக்கிறீர்களா? நான் அதை முழுமையாக புரிந்து கொள்ளவில்லை, ஆனால் அதற்கு ஒரு சிறந்த உதாரணம் இதோ. ஒருவர் நம்பிக்கையின் மூலம் சாத்தியமற்றதைக் கோர வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தார், மற்றவர் கூட்டத்தின் கேலியுடன் சேர விரும்பினார். "நீங்கள் கிறிஸ்துவாக இருந்தால், உங்களைக் காப்பாற்றுங்கள், ஓ, நீங்கள் அதில் இருக்கும்போது, எங்களையும் காப்பாற்றுங்கள்!" அது மற்றொரு வாய் ஈட்டி. பிறகு மீண்டும் மௌனம்.

அந்த விமரிசன திருடன் உண்மையில் மற்ற நபர் சேருவார் என்று எதிர்பார்க்கவில்லையா என்று எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. துன்பம் நிறுவனத்தை விரும்புகிறது. ஆனால் அதற்கு பதிலாக, மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க விஷயம் நடக்கிறது. அந்த இன்னொரு வஞ்சகன் அதற்கு நேர்மாறாக செய்கிறான். அவர் இயேசுவிடம் சொன்னதை எத்தனை பேர் கேட்டிருக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. நான் தரையில் இருப்பவர்கள், வீரர்கள், மேரி மற்றும் பிறரைப் பற்றி பேசுகிறேன். ஆனால் அதைக் கேட்ட எவரும் பிரமிப்பில் ஆழ்ந்தனர் என்று நான் உங்களுக்கு உறுதியளிக்கிறேன். "உனக்கு கடவுளுக்கு பயம் இல்லையா?" திருடன் சொல்கிறான்? "நீங்கள் ஒரே

Joses and Salome. In Galilee, these women had followed him and cared for his needs. Many other women who had come up with him to Jerusalem were also there. When all the people who had gathered to witness the sight, saw what took place, they beat their breast and went away. But all those who knew him, including the women who had followed him from Galilee, stood at a distance watching all these things.

During the last three hours of Jesus' life, from noon until 3:00 in the afternoon, Jesus said very little, but what he did say is extremely important. The very last thing that Jesus said was "Father, into thy hands I commit my **spirit**." The very first word he said there is the word, "Father." What a beautiful word that is. Throughout this long ordeal, and even just prior to it, we see Jesus in very frequent communication with his Father. Somewhere between the Upper Room and the Garden of Gethsemane, Jesus says, "Father, the hour has come." But notice how he addressed God: "Father, the hour has come."

In his place of solitude, he prayed "Father, not my will but thine be done." After he had been nailed on the cross, he said, "Father, forgive them for they know not what they do." While shouldering our sins he said "My God, my God, why have you forsaken me?" Finally, just before his death, he said, "Father, into your hands I commit my spirit."

Throughout all these circumstances, no matter what they were, Jesus never lost communication with his Father. He was praying to his Father, talking to his Father, in union with his Father and in communion with him. Except for that brief moment when God turned his back on Jesus, and Jesus cried out those words, "My God, my God, why have you forsaken me?" Jesus never broke that communion with his Father.

Unlike Jesus it doesn't take much of a distraction to get us off track for a day or a week or longer, to distract us and our attention away from Father, from the way God blesses us. We tend to forget to pray "God, thank you for taking care of me" or "God, thank you for doing this in my life." We're so easily distracted, but not Jesus. Regardless of the circumstances, Jesus was always in communion and communication with his Father.

Then Jesus said, "Father, into your hands..." For the last twelve hours, Jesus had been in the hands of others who had abused him. They had plucked his beard, stricken him in the face, brutally smashed him about the neck and the body and taken a crown made of long thorns and pressed that down onto his scalp and into his brow. They had abused him terribly. But now he is finally in the hands of his Father. He is no longer in the hands of those who brutalized him, but it's into your hands, Father, that I commit my spirit. He was embraced now by the loving arms of God where there would be safety and comfort and acceptance. I can't help

தண்டனையில் இருப்பதால், நாங்கள் நியாயமான முறையில் தண்டிக்கப்படுகிறோம். எங்கள் செயல்களுக்குத் தகுதியானதைப் பெறுகிறோம், ஆனால் இந்த மனிதன் எந்தத் தவறும் செய்யவில்லை. பின்னர் அவர் கூறுகிறார், "இயேசு, நீங்கள் உங்கள் ராஜ்யத்திற்கு வரும்போது என்னை நினைவில் வையுங்கள்." முடியாது. சிப்பாய் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, அந்தத் திருடனின் முகத்தை உற்றுப் பார்ப்பதை, சிப்பாய் நிமிர்ந்து பார்ப்பதை நீ பார்க்கிறாய்? நான் ஏன் பரலோகத்தில் உள்ள தேவதூதர்கள் மூச்சுத் திணறுவதைப் பார்க்கிறேன்."

ஆனால் கடவுளின் பாதுகாப்பிற்கு வேறு யாரும் வராதபோது, எல்லோரும் திரும்பிச் சென்றபோது, தேவதைகள் கூட அழும்போது, நரகத்திலிருந்து வரும் பேய்கள் அவர்கள் நினைத்ததால் ஒளியில் நடனமாடும்போது, வேதத்தில் பதிவுசெய்யப்பட்ட மிக உன்னதமான செயலை இங்கே அவர் செய்கிறார். அவர்கள் தேவனுடைய குமாரனைக் கொன்றார்கள். இது ஒரு வஞ்சகத்தை எடுத்தது, நிராகரிக்கப்பட்ட ஒரு குறைந்த வாழ்க்கை வஞ்சகர் கடவுளின் சார்பாக நிற்க வேண்டும், அவ்வாறு செய்வதன் மூலம், அவரது இருப்பின் சூரிய அஸ்தமனத்தில், அவர் தனது வாழ்க்கையைப் பற்றிய அனைத்தையும் காப்பாற்றினார்.

அவரை ஒருபோதும் கைவிடாத பேதுருவை எங்கும் காணவில்லை. அதிகாரம் படைத்த பிலாத்து வெகு காலத்திற்கு முன்பே தன் கைகளைக் கழுவிருந்தான். கூட்டம் அலைமோதியது, சீடர்கள் ஓடினர், ஆனால், கிறிஸ்துவிடம் வர நீங்கள் தயாராக இருந்தால், நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய மற்றும் உங்கள் இதயத்தில் ஆழமாக நம்ப வேண்டிய மூன்று விஷயங்களை ஒரு வஞ்சகர் எங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறார். ஒரு கிறிஸ்தவனாக மாற நான் என்ன தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்? நான் என்ன புரிந்து கொள்ள வேண்டும்? மக்களே, நீங்கள் புரிந்து கொள்வதை விட்டுவிட மாட்டீர்கள், அது

but think there are times when perhaps we feel persecuted or brutalized or lonely or whatever our situation might be. But just to know that we can be in the hands of God, not in the hands of those who would mistreat us or even in our own hands is a comforting thought.

Jesus also said: "I commit." "Father, into your hands I commit my spirit." In the original language "commit," meant to deposit or to lay aside. In other words, nobody took Jesus' life away from him. He had said that even before his crucifixion. He said, "I lay down my own life. Nobody takes my life from me." Voluntarily, Jesus laid down his own life for you and for me. Jesus had done everything the Father had asked him to do. "It is finished." Jesus had become the propitiation for our sins, the atoning sacrifice. Jesus had become the satisfaction that God demanded for the sins of the world deflecting God's wrath from us. It was finished Jesus offered himself as a substitute for us. (1 John 2:1-2)

It can really be outlined this way:

1. We've got a problem – we are sinners condemned to death
2. There's a solution – a sacrifice without blemish, sinless, was required
3. There's a result – Jesus offered his own sinless life shed his own blood and satisfied God's demands for reconciliation.

Jesus said "Into your hands, Father, I commit my spirit." Almost ten centuries earlier David said the same thing but added a request "Into your hands I commit my spirit; redeem me, O LORD, the God of truth." (Psalms 31:5) It is a statement of surrender. That's what Jesus had done throughout his whole earthly life. He trusted God and had surrendered his life in total submission to God Almighty. Jesus knew with great confidence that resurrection and glory awaited him.

It was over. He had accomplished everything God had asked him to do. The full payment for our sin debt had been paid. Jesus, our atoning sacrifice, had made it possible for us to be reconciled to God. Perhaps we can now better understand what John meant when he said "For God so loved the world that he gave his only begotten son that whosoever believeth in him should not perish, but have everlasting life."

We must commit. We must endure. We must commit our lives to him. "Or don't you know that all of us who were baptized into Christ Jesus were baptized into his death? We were therefore buried with him through baptism into death in order that, just as Christ was raised from the dead through the glory of the Father, we too may live a new life. If we have been united with him like this in his death, we will certainly also be united with him in his resurrection. For we know that our old self was crucified with him so that the body of sin might be done away with, that we should no

கடினம். அந்த கோட்டை எங்கே வரைகிறீர்கள்?

அப்போஸ்தலர் புத்தகம் கிறிஸ்துவிடம் வந்தவர்களின் பல உதாரணங்களைக் காட்டுகிறது மற்றும் அவர்கள் என்ன தேவைகளைப் புரிந்துகொண்டார்கள். ஆனால், நான் இதுவரை பார்த்த எந்த இடத்திலும் இல்லாத அளவுக்கு தெளிவாக இங்கே தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

4. அசுத்தமானவன் என்ற முடிவுக்கு வந்தான். அவர் திரும்பிப் பார்த்து, "நான் பெறுவதற்கு நான் தகுதியானவன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும்" என்றார். அவர் பாவி என்று மட்டும் சொல்லவில்லை. "நான் ஒரு மகா பாவி. இந்த சிலுவையில் தொங்குவதற்கு நான் தகுதியானவன். நான் இறக்கத் தகுதியானவன்" என்று மூச்சுத் திணறுகிறார்.
5. இயேசு முற்றிலும் தாய்மையானவர் என்ற முடிவுக்கு வந்தார். "ஆனால் இந்த மனிதன் எந்தத் தவறும் செய்யவில்லை" என்றார். வஞ்சகர், "நான் குற்றவாளி. கடவுள் நிரபராதி, நான் தவறு, அவர் சரி, நான் தொலைந்துவிட்டேன், ஆனால் அவர் இரட்சகர்." அந்த வஞ்சகர் அவனையும் அங்குள்ள அவனது நண்பனையும், மறுபக்கத்தில் இருக்கும் அவனுடைய நண்பனையும் பற்றி, "நாங்கள் தகுதியானவர் என்பதால் நாங்கள் இங்கே இருக்கிறோம், ஆனால் அவர் அவ்வாறு செய்யவில்லை."
6. இந்த வாழ்க்கையைக் கடந்த ஒரு ராஜ்யத்தில் நம்மை இணைக்கும் வல்லமை இயேசுவுக்கு உண்டு. அந்தத் திருடன் தன் மணிக் கண்ணாடியில் ஒரு சில தானியங்கள் மட்டுமே மீதம் இருப்பதை அறிந்தான், அவன் இறந்து கொண்டிருப்பதை அறிந்து, அவன் திரும்பிப் பார்த்து, "மாஸ்டர், நீங்கள் உங்கள் ராஜ்யத்திற்கு வரும்போது என்னை நினைவில் கொள்வீர்களா?"

இப்போது இயேசு இந்தத் திருடனை நோக்கித் தலையைத் திருப்பியிருந்தார், அவருடைய வலியிலும்கூட, காணாமல் போன, உடைந்து, காயப்பட்டு, இரத்தம்

longer be slaves to sin because anyone who has died has been freed from sin. Now if we died with Christ, we believe that we will also live with him.” (Romans 6:3-8) We must also stay focused and faithful. “Therefore, since we are surrounded by such a great cloud of witnesses, let us throw off everything that hinders and the sin that so easily entangles, and let us run with perseverance the race marked out for us. Let us fix our eyes on Jesus, the author and perfecter of our faith, who for the joy set before him endured the cross, scorning its shame, and sat down at the right hand of the throne of God. Consider him who endured such opposition from sinful men, so that you will not grow weary and lose heart.” (Hebrews 12:1-3) Amazing Grace #1256 Steve Flatt, March 31, 1996

வழிந்து மடியில் நொண்டிக் கிடக்கும் இந்த ஒற்றை ஆட்டைப் பிடித்து இயேசு லேசாகப் புன்னகைத்தாரா என்று என்னால் ஆச்சரியப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை. அந்த ஆடு மேய்ப்பனைப் பார்த்து, "நான் உள்ளே வரலாமா? எனக்கு தகுதி இல்லை, ஆனால் நான் உள்ளே வரலாமா? மாஸ்டர், நீங்கள் உங்கள் ராஜ்யத்திற்கு வரும்போது என்னை நினைவில் கொள்வீர்களா?" நல்ல மேய்ப்பன் ஆடுகளைப் பார்த்து, "உள்ளே வா. இன்று நீ என்னுடன் சொர்க்கத்தில் இருக்கப் போகிறாய்" என்றார். ஒரு மனிதனின் அளவிட முடியாத மதிப்பு, கடவுளின் அன்பின் அளவிட முடியாத ஆழம்.

இயேசுவின் சிலுவைக்கு அடியில் பாடலின் வார்த்தைகள் இந்த பாடத்தை சுருக்கமாகக் கூறுகின்றன “இயேசுவின் அந்த சிலுவையின் மீது, எனக்காக அங்கே துன்பப்பட்ட ஒருவரின் இறக்கும் வடிவத்தை சில சமயங்களில் என் கண் பார்க்கிறது; என் இதயத்திலிருந்து, கண்ணீருடன் இரண்டு அதிசயங்களை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன்: அவருடைய புகழ்பெற்ற அன்பின் அதிசயங்கள் மற்றும் எனது சொந்த மதிப்பின்மை” தவிர, இரட்சிக்கும் கடவுளின் பார்வையில் நாம் மதிப்பற்றவர்கள் அல்ல. அற்புதமான கிரேஸ் பாடம் #1252 ஸ்டீவ் பிளாட் மார்ச் 3, 1996

ஆறுதல் மற்றும் விசுவாசத்தின் வார்த்தைகள்

மத்தேயு, மாற்கு, லூக்கா, யோவான் ஆகிய நான்கு நற்செய்திகளின் எழுத்தாளர்கள், இயேசு சிலுவையில் தொங்கியபோது பேசிய வார்த்தைகளின் பதிவை நமக்குத் தருகிறார்கள் - மொத்தம் ஏழு அறிக்கைகள். மூன்றாவதாக கல்வாரியில் இருந்து வரும் காட்சிகளில் மிகவும் மனதைத் தொடும் காட்சி மற்றும் மிகவும் மென்மையானது. இயேசு தம் தாயைப் பார்த்து, "பெண்ணே உனது மகனைப் பார்" என்று கூறியதும், அன்பான சீடர் யோவானிடம், "இதோ உன் தாயைப் பார்" என்றும் கூறிய காட்சி இது.

"வீரர்கள் இயேசுவைச் சிலுவையில் அறைந்தபோது, அவருடைய ஆடைகளை எடுத்து, ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு பங்காகப் பிரித்து, உள்ளாடை மீதி இருந்தது. இந்த ஆடை தடையின்றி, மேலிருந்து கீழாக ஒரே துண்டாக நெய்யப்பட்டிருந்தது. 'கிழிக்க வேண்டாம்,' யாருக்கு கிடைக்கும் என்று சீட்டு போட்டு முடிவு செய்வோம் என்று ஒருவரையொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள். என் வஸ்திரங்களைத் தங்களுக்குப் பங்கிட்டு, என் வஸ்திரங்களுக்குச் சீட்டுப் போட்டார்கள் என்ற வேதவாக்கியம் நிறைவேறும்படி இப்படி நடந்தது. படைவீரர்கள் இதைத்தான் செய்தார்கள்: இயேசுவின் சிலுவையின் அருகே அவருடைய தாயும், அவருடைய தாயின் சகோதரியும், க்ளோபாஸின் மனைவி மரியாவும், மகதலேனா மரியும் நின்றார்கள்; இயேசு அங்கே தம் தாயையும், அவர் நேசித்த சீடரையும் பார்த்தபோது, அவனுடைய தாய், 'அன்புள்ள பெண்ணே, இதோ உன் மகன்,' சீடனிடம், 'இதோ உன் தாய்.' அன்றிலிருந்து,

இயேசுவை சிலுவையில் அறைந்த நான்கு வீரர்கள், அவருடைய ஆடைகளை நான்கு வெவ்வேறு பகுதிகளாகப் பிரித்தனர். ஆனால் என்ன நடக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள, வரலாற்றில் சிறிது பின்னோக்கிச் செல்வோம், சில யூத உடைகள் மற்றும் சிலுவையில் அறையப்பட்ட சில ரோமானிய பழக்கவழக்கங்களைப் பார்ப்போம்.

ஒரு யூத மனிதன் பொதுவாக ஐந்து ஆடைகளை அணிந்திருந்தான். அவர் முதலில் ஒரு தலைப்பாகை, ஒருவேளை ஒரு தலைப்பாகை அல்லது சில வகையான துணிகளை வைத்திருந்தார். தூர கிழக்கு மற்றும் மத்திய கிழக்கில் உள்ள மக்கள் தங்கள் தலைமுடியை தங்கள் முகத்தில் இருந்து விலக்கி வைக்கும் விதத்தில் தலைக்கவசம் அணிவது போன்ற படங்களை உங்கள் தொலைக்காட்சியில் முன்பே பார்த்திருப்பீர்கள். இது பல நூற்றாண்டுகளாக அணிந்து வரும் ஒரு பாரம்பரிய தலைப்பாகை.

ஆனால் யூத ஆண் சில வகையான காலணிகளை வைத்திருப்பான், பொதுவாக

ஒரு தோல் செருப்பு. மூன்றாவது ஆடை நீண்ட அங்கியாக இருக்கும், பொதுவாக மேலே ஒரு பிளவு இருக்கும், சில சமயங்களில் முற்றிலும் திறந்திருக்கும் அல்லது பக்கவாட்டில் கீறப்படும். அது கணுக்கால்களுக்கு அருகில் தொங்கியது மற்றும் ஒரு தளர்வான ஆடையாக இருந்தது.

நான்காவது ஆடை அவரது கச்சை அல்லது பெல்ட் என்று நாம் அழைப்போம். அது வேறொரு துணி, அல்லது சில சமயங்களில் அவரது இடுப்பில் கட்டப் பயன்படுத்தப்படும் தோல் துண்டு. இது நீண்ட, பாயும் வெளிப்புற ஆடைகளை வீசுவதைத் தவிர்த்தது, இன்னும் அது தளர்வாக இருக்க அனுமதித்தது. கடைசியாக ஒரு யூதர் ஒரு உள்ளாடையை அணிந்திருந்தார். இயேசுவைப் பொறுத்தவரை, அது மேலிருந்து கீழாக நெய்யப்பட்ட ஒரு துணியால் தடையின்றி செய்யப்பட்டது.

வழக்கமாக, அந்த உள்ளாடை ஒரு தாயால் தயாரிக்கப்பட்டு, அவர் முதிர்ச்சியடைந்ததும், அவர் தனது சொந்த வயதுக்கு வந்ததும் அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. அநேகமாக, இயேசுவுக்காக மரியாள் அதைத்தான் செய்திருப்பாள். இப்போது நினைவில் கொள்ளுங்கள், ஏனென்றால் அது ஒரு நொடியில் செயல்பாட்டுக்கு வரும்.

சிலுவையில் அறையப்படுவதைப் பற்றி ரோமானியர்களும் சில பழக்கவழக்கங்களைக் கொண்டிருந்தனர். சிலுவையில் அறையப்படும் பணிக்கு ஐந்து ரோமானிய வீரர்கள் எப்போதும் நியமிக்கப்பட்டனர். உண்மையில் நகங்களை ஓட்டுவதற்கும் சிலுவையை நிலைக்கு இழுப்பதற்கும் நான்கு பேருக்கு பொறுப்பு வழங்கப்பட்டது. ஆனால் சிலுவை நின்று நிமிர்ந்து நின்ற பிறகு, அவர்கள் நான்கு மூலைகளைக் கொண்ட காவலர் பதவியை உருவாக்கினர். ஏதேனும் அச்சுறுத்தல் இருந்தால், வலிமிகுந்த மரணத்திற்கு சிலுவையில் இருந்ததால், பாதிக்கப்பட்டவரைப் பாதுகாக்க அவர்களே இருந்தனர்.

மற்ற நால்வருக்கும் பொறுப்பாக இருந்த சிப்பாய் செஞ்சுரியன். அவர் சிலுவையில் அறையப்படுவதை மேற்பார்வையிட்டார். அந்த நான்கு ராணுவ வீரர்களுக்கும் கிடைத்த நன்மைகளில் ஒன்று, பாதிக்கப்பட்டவர் அன்றைய தினம் எந்த ஆடையை அணிந்தாலும் அதை பிரித்து கொடுக்கலாம். இயேசு நிர்வாணமாகவும் அவமானப்படுத்தப்பட்டவராகவும் தொங்கவிடப்பட்டபோது அவருடைய ஆடையுடன் அவர்கள் அதைத்தான் செய்தார்கள். அவனுடைய ஆடைக்காக சூதாடினார்கள்.

பிரச்சனை என்னவென்றால், இயேசுவுக்கு ஐந்து துண்டுகள் இருந்தன, ஆனால் நான்கு வீரர்கள் மட்டுமே இருந்தார். செஞ்சுரியன் இந்த செயலில் ஈடுபடவில்லை. எனவே, ஒருவர் தலைக்கவசத்தை எடுத்தார், ஒருவர் தனது செருப்பை எடுத்தார், ஒருவர் தனது மேலங்கியை எடுத்தார், ஒருவர் தனது பெல்ட்டை எடுத்தார். ஆனால் ஐந்தாவது ஆடை, உள்ளாடை யாருக்கு கிடைக்கும்? அவர்கள் எப்படி முடிவு செய்கிறார்கள்? அந்த நால்வரில் யாருக்கு அந்த உள்ளாடையை சீட்டு போட்டு அல்லது சூதாடலாம் என்பதை தீர்மானிக்க ஜான் சொல்கிறார். அவர்களில் யார் உண்மையில் உள்ளாடையைப் பெறப் போகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க அவர்கள் பகடை வீசுகிறார்கள் என்று நாம் கூறலாம். அவர்களுக்குத் தெரியாது என்பதில் சந்தேகமில்லை, ஆனால் சங்கீதம் 22:18 இல் பதிவுசெய்யப்பட்ட தாவீதின் தீர்க்கதரிசனத்தை அவர்கள் உண்மையில் நிறைவேற்றுகிறார்கள் என்று ஜான் கூறுகிறார்.

அப்படியான பின்னணியில், யூதர்கள் எப்படி உடை அணிந்தார்கள் என்ற பழக்கவழக்கங்களை அறிந்து, பாதிக்கப்பட்டவர்களை சிலுவையில் அறையும்போது ரோமானியப் படைவீரர்களின் பழக்கவழக்கங்கள் சிலவற்றைத் தெரிந்துகொண்டு, இப்போது காட்சிக்கு வருவோம், அது இன்னும் கொஞ்சம் அர்த்தமுள்ளதாக இருக்கிறதா என்று பார்ப்போம்..

அவரை சிலுவையில் அறைந்த வீரர்கள் மற்றும் அவரை அவமதிக்கும் கேலிக்கும்பலைத் தவிர மற்றவர்களும் சிலுவையில் அறையப்பட்டுள்ளனர். அவரை விட்டுச் சென்ற அவருடைய சீடர்களில் ஒருவராவது திரும்பி வந்தார். ஜான் மேரி மற்றும் குறைந்தது மூன்று பெண்களுடன் இருந்தார். இயேசுவோடு சிலுவையைச் சுற்றி அந்த நான்கு பெண்களுக்கும் கொஞ்சம் ஆபத்தான விஷயம் இருந்திருக்க வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, ரோமானிய அரசாங்கம் அவரை சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கு தகுதியானவர் என்று கருதும் ஒரு மனிதனை ஒரு குற்றவாளியாகக் கருதினால், உங்களுக்கு ஏதாவது நேரிடும் என்ற பயத்தில் நீங்கள் அருகில் இருக்க விரும்பாத நபராக அவரை மாற்றுகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, மற்ற சீடர்கள் அனைவரும் ஓடிவிட்டார்கள் அல்லவா? இயேசு உயிர்த்தெழுந்து பரலோகத்திற்குச் சென்ற பிறகும், அப்போஸ்தலர்கள் அனைவரும் ஜெருசலேமில் உள்ள மேல் அறையில் கூடி, ஒருவேளை அவர்களுக்கும் அதே விஷயம் நடக்கலாம் என்று பயந்து வெளியே செல்லக்கூட அஞ்சினார்களா?

ஆயினும்கூட, இந்த பெண்கள் இயேசு கிறிஸ்துவின் மீதான தங்கள் அன்பு மற்றும் பக்தியின் வெளிப்பாடாக இருந்தனர், உண்மையில் சாத்தியமான ஆபத்தைப் பற்றி அதிகம் கவலைப்படவில்லை. அந்த மூன்று பெண்கள் யார்? அவர்களில் ஒருவர் க்ளோபாஸின் மனைவி மரியாள். அவள் க்ளோபாஸின் மனைவி என்பதைத் தவிர வேறு யாரென்று இப்போது எங்களுக்குத் தெரியாது. அவளைப் பற்றி வேறு எந்த தகவலும் எங்களிடம் இல்லை, ஆனால் அவள் இயேசுவை நேசித்தவள்.

மற்றொரு பெண் மத்தேயுவின் கூற்றுப்படி, செபதேயுவின் மகன்களான ஜேம்ஸ் மற்றும் ஜான்; மார்க் சலோமின் படி மற்றும் இயேசுவின் தாயின் சகோதரி ஜான் படி. இவ்வாறு, ஜேம்ஸ் மற்றும் ஜான் இயேசுவின் முதல் உறவினர்கள். சலோமி முன்பு இயேசுவின் ஊழியத்தில் செய்த காரியம் உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா? அவள்தான் இயேசுவிடம் வந்து அவரிடம், “ஆண்டவரே,

நீர் உமது ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்கும்போது, உமது வலப்பக்கத்தில் ஒன்றையும், உமது இடதுபுறத்தில் ஒன்றையும் என் மகன்களான ஜேம்ஸ் மற்றும் யோவானுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன். " இயேசுவின் பதில் அன்பான கண்டனமாக இருந்தது, ஏனெனில் அந்த வகையான சுயநல லட்சியம் ராஜ்யம் இருக்க வேண்டிய வழி அல்ல. உண்மையில், சலோமிக்கு வரப்போகும் பிரச்சனைகள் மற்றும் பிற்காலத்தில் அவரது சீடர்களால் கொடுக்கப்படும் விலை பற்றி எதுவும் தெரியாது.

மூன்றாவது பெண் மகதலா மரியாள் என அடையாளம் காணப்பட்டாள், இயேசு தீய ஆவிகளை விரட்டிய பெண். இயேசு செய்ததற்கு அவள் மிகவும் நன்றியுள்ளவளாக இருந்தாள், அதை அவளால் ஒருபோதும் மறக்க முடியாது. சிலுவையில் ஆபத்து இருப்பதை அவள் உண்மையில் பொருட்படுத்தவில்லை. அவள் தன் இறைவனை நேசித்தாள், இயேசு தனக்காகச் செய்ததற்காக அவளுடைய நன்றியை அவளால் ஒருபோதும் இழக்க முடியாது. எனவே, அவள் சிலுவையின் அடிவாரத்தில் இருக்கிறாள்.

ஆனால் அதன்பிறகு வேறு ஒரு பெண் பெயரிடப்பட்டுள்ளார், உண்மையில் அவள் கடைசியாகப் பற்றி விவாதித்தாலும் அவள் முதலில் பெயரிடப்பட்டாள். அது அவருடைய தாயார் மேரி. மேரி எல்லா நேரங்களிலும் அங்கே இருந்தபோதிலும், ஒரு கணம் முன்பு நாம் படித்த உள்ளாடையுடன் அவள் நமக்கு அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறாள். உரையை மீண்டும் பாருங்கள், உள்ளாடை குறிப்பிடப்பட்ட பிறகு நீங்கள் பார்ப்பீர்கள்; அவருடைய உள்ளாடை சூதாடப்படும் அந்த நேரத்தில் தான் இயேசு தன் தாயிடம் பேசுகிறார். வீரர்கள் அந்த உள்ளாடையைத் தொட்டபோது, அவரது இதயத்திற்கும் அவரது தாயின் இதயத்திற்கும் மிகவும் நெருக்கமான மற்றும் பிரியமான ஒன்றை அவர்கள் தொட்டனர், ஏனெனில் அவர் அந்த உள்ளாடையை இயேசுவுக்காக செய்திருக்கலாம். அவர்கள் அந்த உள்ளாடைக்காக சூதாடும்போது

ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை, அவர் திரும்பி தனது அன்பான தாயிடம் பேசுவார்.

ஒரு வேளை மேரியால் அப்போது நடந்த அனைத்தையும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவள் என்று எனக்கு சந்தேகம். ஆனால் அவளால் அவனை நேசிக்க முடிந்தது; எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அது அவளுடைய மகன் - அது அவளுடைய முதல் மகன். உலகில் தாயின் அன்புக்கு இணையான ஒன்று உண்டா? இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. மரியாள் சிலுவையின் அடிவாரத்தில் நின்று கொண்டிருந்தபோது, தன் மகன், தன் தலைப்பிள்ளை தூக்கில் தொங்கி, இறந்து, இரத்தம், துன்பம், ஒவ்வொரு மூச்சுக்கும் சிரமப்படுவதைப் பார்த்து என்ன அனுபவித்திருப்பாள் என்று உங்களால் கற்பனை செய்ய முடிகிறதா? அவர் பரிசுத்த ஆவியால் கருத்தரிக்கப்பட்டவர், தேவ குமாரன் என்று அழைக்கப்படுவார் என்று தேவதூதர் கூறினார். யாரும் அதை நின்று பார்க்க விரும்ப மாட்டார்கள் என்று நீங்கள் நினைப்பீர்கள், ஆனால் அது அவளுடைய தாய் மற்றும் அது அவளுடைய பையன். அவள் அங்கே இருக்க வேண்டும், அவள் அங்கே இருப்பது மிகவும் இயற்கையான விஷயம். சட்டத்தின் பார்வையில் இயேசு ஒரு குற்றவாளியாக இருக்கலாம், இயேசு இன்னும் அவளுடைய மகனாகவே இருந்தார்.

மேரி பார்த்த எல்லா விஷயங்களையும், அவள் கேட்ட எல்லா விஷயங்களையும், இது வரை அவள் அனுபவித்த எல்லா விஷயங்களையும் நினைத்துப் பாருங்கள். இயேசுவுக்கு எட்டு நாட்களே ஆனபோது, அவளும் யோசேப்பும் குழந்தை இயேசுவை கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்றது நினைவிருக்கிறதா? அவர்கள் அவரை அர்ப்பணிக்கப் போகிறார்கள், அது அவளுடைய விருத்தசேதனத்திற்கான நேரம். "சிமியோனே, நீ மேசியாவைக் காணும் வரை நீ சாகமாட்டாய்" என்று பரிசுத்த ஆவியானவர் வாக்களித்த சிமியோன் என்ற ஞானமுள்ள முதியவர் தேவபக்தியுள்ள மனிதரான அவரை ஆலயத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர். இயேசுவைக் கண்டதும் சிமியோன் வாக்குறுதி

நிறைவேற்றப்பட்டதை உணர்ந்தார். அது கடவுளின் மகன். "அப்பொழுது சிமியோன் அவர்களை ஆசீர்வதித்து, தன் தாயாகிய மரியாளிடம், "இந்தக் குழந்தை இஸ்ரவேலில் பலரின் வீழ்ச்சிக்கும் எழுச்சிக்கும் காரணமாக இருந்தது, மேலும் பல இதயங்களின் எண்ணங்கள் வெளிப்படும், எதிராக பேசப்படும் ஒரு அடையாளமாக இருக்க வேண்டும்."

சிமியோன் இயேசுவுக்கு எட்டு நாட்களாய் இருந்தபோது, "உன் ஆன்மாவையும் ஒரு வாள் துளைக்குமா?" என்று மரியாவிடம் சொன்னபோது, சிமியோன் என்ன பேசிக் கொண்டிருந்தார் என்று மரியாவுக்குத் தெரியுமா? நான் அதை மிகவும் தீவிரமாக சந்தேகிக்கிறேன். ஆனால் அவளது மோசமான அச்சங்கள் நிறைவேறுவதைக் காண அவள் வாழ்ந்தாள். எல்லாருக்காகவும் தன் உயிரைக் கொடுக்க வந்த தன் மகனின் பக்கவாட்டில் வாள் குத்துவதைப் பார்க்க அவள் வாழ்ந்தாள். அவர்கள் அவன் கைகளில் ஆணி அடித்த நாளைக் காண மேரி வாழ்ந்தாள். அந்த முள் கிரீடத்தை அவனது புருவத்தில் கீழே தள்ளும் நாளைக் காண அவள் வாழ்ந்தாள். அவன் இறுதி மூச்சு விட்ட நாளைக் காண அவள் வாழ்ந்தாள். கடவுளுடைய சித்தத்திற்கு அடிபணிய மேரிக்கு அதிக செலவு ஆனது அல்லவா? சிலுவையின் அடிவாரத்தில் நின்று இயேசுவின் மரணத்தைப் பார்த்தபோது அவள் மனதில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் பல்வேறு நிகழ்வுகளை நினைத்துப் பாருங்கள். அவளுடைய முதல் மகனுக்காக கடவுளின் இறுதி திட்டம் நிறைவேறும் நேரம் இப்போது வந்துவிட்டது.

மேரியைப் பற்றி வேறு ஒன்றைக் கவனியுங்கள். அதை தவறவிடுவது எளிதாக இருக்கும். அங்கே மேரி நின்று கொண்டிருந்தாள். அவள் நின்றாள். அவள் மயக்கம் அடையவில்லை, விழவில்லை. மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் தேவதூதரின் வணக்கத்தை சந்தித்த அதே அமைதியான பெண்ணாக வெளியில் அவர் இருந்தார். அவள் அந்த தேவதையிடம், "இதோ, கர்த்தருடைய அடிமை, உமது வார்த்தையின்படி எனக்கு ஆகட்டும்" என்று சொன்னாள், மரியாள் இன்னும் அதே

வகையான வலிமையைக் காட்டினாள். எனவே இந்த நாளில் அவள் தன் மகனின் பெரும் துன்பத்திற்குள் நுழைந்தாள், அவள் கோப்பையை கசப்பான அகழிகள் வரை குடித்தாள்.

"என் கடவுளே, என் கடவுளே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்" என்று இயேசு கூச்சலிட்டதைக் கேட்ட மக்கள் அனைவருக்கும் அதிர்ச்சியாக இருந்திருக்க வேண்டும். எவ்வளவு வேதனையான அதிர்ச்சியாக இருந்திருக்க வேண்டும்; ஆனால் அது மேரியின் இதயத்தை நசுக்கியதை விட யாருடைய இதயத்தையும் நசுக்கவில்லை. அவள் அங்கேயே நின்று அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். மரியாளின் வாழ்க்கையில் நாம் பார்ப்பதை விட துக்கம் ஒருபோதும் மனதைத் தொடும் வடிவத்தில் தோன்றியதில்லை. ஆனால் அவனுடைய எல்லா கசப்பான வேதனையிலும் கூட, அவன் யாரைப் பற்றி கவலைப்படுகிறான்? அவர் தனது தாயைப் பற்றி கவலைப்படுகிறார், இல்லையா? அவள் பக்கத்தில் ஜானுடன் நிற்பதைக் கண்டு, அவன் தன் தாயிடம், "அன்புள்ள பெண்ணே" என்று ஜேம்ஸ் மன்னன் சொல்வது போல், "இதோ, உன் மகன், இதோ உன் மகன்" என்றார். இப்போது நிச்சயமாக அதுதான் இயேசு அவளிடமும் யோவானிடமும், யோவான் இப்போது மரியாளுக்குப் பொறுப்பேற்கப் போகிறார் என்று சொன்னார். இயேசுவின் பூமிக்குரிய வாழ்க்கை முடிந்துவிட்டது, யாராவது அவளைக் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அவள் வலுவாக இருந்தபோதிலும், அவளுக்கு ஆதரவு தேவைப்படும். அந்த ஆதரவை வழங்க இயேசு நம்பியவர் யோவான்.

ஒருவேளை இது கொஞ்சம் விசித்திரமாகத் தோன்றலாம், ஆனால் அவனுடைய உடனடி குடும்பத்திலிருந்து உதவிக்கு யாரும் இல்லை. இயேசு ஏன் அந்த பொறுப்பை யோவானிடம் கொடுக்க வேண்டும்? வெளிப்படையாக, ஜோசப், அவரது கணவர் இறந்துவிட்டார். எங்களுக்கு அது நிச்சயமாகத் தெரியாது, ஆனால் இயேசுவுக்கு 12 வயதாகிய பிறகு யோசேப்பின் பெயரைப் பற்றி எங்களிடம்

எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை. எனவே மேரி ஒரு விதவையாக இருக்கலாம். இயேசுவின் சகோதரர்கள் யாரையும் வந்து தன் தாயைக் கவனித்துக்கொள்ளும்படி இயேசுவால் அழைக்க முடியவில்லை, ஏனென்றால் அவர் அவரை நம்பினாலும், அவருடைய சகோதரர்கள் யாரும் அவரை கிறிஸ்து என்று இன்னும் நம்பவில்லை என்று ஜான் கூறுகிறார். வெளிப்படையாக, அவர்களில் யாரும் அருகில் இல்லை, அவர்கள் நீண்ட காலமாகிவிட்டார்கள். அவர்கள் அங்கு கூட இருந்திருக்க மாட்டார்கள். எனவே, அவர் தனது அன்பான நண்பரான ஜானைப் பார்த்து, "ஜான், இந்த பெண்ணை கவனித்துக்கொள், அவள் உன் தாய்" என்று கூறுகிறார்.

எல்லா சீஷர்களும் இயேசுவை விட்டு வெளியேறினார்கள் என்று பைபிள் சொல்கிறது. ஆனால் யோவான் சிலுவையில் இருந்தார், சிலுவையின் அடிவாரத்தில் நின்றார். மற்ற 11 அல்லது மற்ற 10 எங்கே என்று யாருக்குத் தெரியும்? யூதாஸ் தன்னைக் கொன்றுவிட்டான், மற்ற 10 பேர் எங்கோ மறைந்திருந்தார்கள், ஆனால் ஜான் அங்கேயே இயேசுவுக்கு விசுவாசமாக இருந்தார். ஜானை நம்ப முடியும் என்று இயேசுவுக்குத் தெரியும். இயேசுவின் தாயான மரியாவின் அருகில் யோவான் நிற்கையில், இயேசு யோவானிடம் கூறுகிறார், "ஜான், நான் உன்னை நம்ப முடியும் என்று எனக்குத் தெரியும், நீ எனக்கு உண்மையாக இருக்கிறாய், நீ எனக்கு உண்மையாக இருக்கிறாய், நீயும் என் தாய்க்கு உண்மையாக இருப்பாய். நீ அவளைக் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்." ஜானுக்கு என்ன ஒரு பாராட்டு. அது அவள் தலைக்கு மேல் கூரையை வழங்குவதை விட அதிகம்; அது அவளுக்கு பொறுப்பேற்க வேண்டும். புதிய ஏற்பாட்டில் மரியாள் கடைசியாக அப்போஸ்தலர் புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது, பரிசுத்த ஆவியின் வரத்திற்காக காத்திருக்கும் மற்ற சீடர்களின் முன்னிலையில், ஆனால் அவள் ஜானுடன் இருக்கிறாள் என்று பைபிள் சொல்கிறது.

எனவே, யோவான் இயேசு தன்மீது வைத்த நம்பிக்கையின்படி வாழ்கிறார்.

இது ஒரு சக்திவாய்ந்த கதை; இது கதையின் ஒரு பகுதி மட்டுமே, அது ஏழு அறிக்கைகளில் ஒன்று மட்டுமே. இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணத்தின் இந்த காட்சியில் நிறைய செழுமை இருக்கிறது. ஆனால் இதிலிருந்து மூன்று சுருக்கமான பயன்பாடுகளை உருவாக்க முயற்சிப்போம்:

1. தோல்வியுற்றவர்களுக்கு அருள் வழங்கப்படுகிறது. யோவானின் வாழ்க்கையில் அவர் திரும்பிச் சென்று, செயல்தவிர்க்க மற்றும் அழிக்க விரும்பும் ஒரு விஷயம் இருந்தால், அது மற்றவர்களைப் போலவே அவரும் இயேசுவை விட்டு வெளியேறிய நேரமாக இருந்திருக்கும், ஆனால் அவரால் அதை அழிக்க முடியவில்லை.

ஜான் அந்தத் தவறைச் செய்தபோது, கர்த்தர் சொல்லவில்லையா என்று நீங்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறீர்கள் அல்லவா, “சரி ஜான், நீ அதைச் சுட்டுவிட்டாய், ஆனால் நீ குழப்பிவிட்டாய், சும்மா உட்காரு. நீங்கள் வெளியேறிவிட்டீர்கள்.” ஜானுக்கு அவரது அருள் போதுமானதாக இருந்தது, மேலும் அவர் ஜானை மீண்டும் ஏற்றுக்கொண்டார், மேலும் அவரது தாயைப் பராமரிக்கும் இந்த ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட பொறுப்பையும் அவருக்குக் கொடுத்தார். மக்களே, நீங்கள் தோல்வியடையும் போது - நீங்கள் தோல்வியடையும் போது அல்ல, ஆனால் நீங்கள் தோல்வியடையும் போது நாம் அனைவரும் செய்வோம் மற்றும் நாம் அனைவரும் செய்வோம் - யோவானைப் போல இயேசுவிடம் திரும்புவோம், ஏனென்றால் நம் இறைவன் கிருபையுள்ள ஒரு இறைவன், நம்மை மீண்டும் ஏற்றுக்கொண்டு நம்மை மீட்டெடுப்பார்.

2. நீர் இரத்தத்தை விட அடர்த்தியானது. “இரத்தம் தண்ணீரை விட தடிமனானது”, இயேசுவில் “இரத்தத்தை விட தண்ணீர் தடிமனானது” என்று பழைய சொற்றொடரை இப்போது நாம் அனைவரும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். நான் செய்ய முயற்சிக்கும் குறிப்பு ஞானஸ்நானத்தின் நீர் மூலம் இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தத்துடன்

தொடர்பு கொள்கிறது. நாம் நம்முடைய பாவங்களை ஒப்புக்கொண்டு, இயேசு கிறிஸ்துவில் நம்முடைய நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தி, நம்முடைய பாவ மன்னிப்புக்காக ஞானஸ்நானத்தில் புதைக்கப்படும்போது, நாம் வளர்க்கப்பட்டு, உயிர்த்தெழுப்பப்பட்டு, அந்த தண்ணீரிலிருந்து ஒரு புதிய வாழ்க்கை, உருவாக்கம். நாம் கிறிஸ்தவர்களாக மாறுகிறோம். நாம் ஒருவருக்கொருவர் மற்றும் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் சகோதர சகோதரிகளாக மாறுகிறோம். நமது சொந்த இரத்த உறவுகளைக் காட்டிலும் மிகவும் விலைமதிப்பற்ற மற்றும் மிகவும் சக்திவாய்ந்த உறவில் நாம் தண்ணீரில் பிறக்கும்போது ஒரு புதிய உறவு உருவாகிறது. ஞானஸ்நானத்தின் நீரில் இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தால் கழுவப்பட்ட நாம் அடிக்கடி அறிவோம்,

3. நம் பெற்றோரை மதிக்கும் அழைப்பிற்கு அப்பால் செல்லாதீர்கள். பவுல் எழுதினார்: “பிள்ளைகளே, உங்கள் பெற்றோருக்குக் கர்த்தருடைய நாமத்தினாலே கீழ்ப்படியுங்கள், இது நியாயமானது— உங்கள் தகப்பனையும் தாயையும் கனம்பண்ணுங்கள்—உங்கள் வாக்குத்தத்தத்துடன் கூடிய முதல் கட்டளை—அது உங்களுக்கு நன்றாக நடக்கவும், நீங்கள் நீண்ட ஆயுளை அனுபவிக்கவும். பூமி.” (எபேசியர் 6:1-3) இயேசு, இறக்கும் தருணங்களிலும், தம் அன்பான இனிய தாய்க்கு மரியாதையும் அஞ்சலியும் செலுத்தினார். சூழ்நிலைகள் நமக்கு என்னவாக இருந்தாலும், அல்லது அவை நம் பெற்றோருக்கு என்னவாக இருந்தாலும், நாம் ஒருபோதும் அதிக வயதாகிவிடுவதில்லை, மிகவும் நுட்பமானவர்களாக இருப்பதில்லை, நம் தந்தையையும் தாயையும் மதிக்க வேண்டும் என்ற அழைப்பைத் தாண்டியதில்லை. இயேசு, இறக்கும் தருணங்களிலும், அந்த உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறார். அற்புதமான கிரேஸ் பாடம் #1253 ஸ்டீவ் பிளாட் மார்ச் 10, 1996

தி டார்கெஸ்ட் ஹவர்

கிறிஸ்துவின் மரணம் அனைத்து வரலாற்றிலும் மையப் புள்ளியாக இருந்தது என்று என் வாழ்நாள் முழுவதும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். வேதம் அதைச் சொல்கிறது, இல்லையா? பவுல் கூறுகிறார், "என் ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் சிலுவையைத் தவிர வேறொன்றிலும் நான் மேன்மை பாராட்ட முடியாது" (கலாத்தியர் 6:14) மற்றும் "சிலுவையின் செய்தி அழிந்து போகிறவர்களுக்கு முட்டாள்தனம், ஆனால் இருப்பவர்களுக்கு முட்டாள்தனம். காப்பாற்றியது கடவுளின் சக்தி." (1 கொரிந்தியர் 1:18)

நாங்கள் சிலுவையைப் பற்றி நிறைய அழகான பாடல்களைப் பாடுங்கள்.

தொலைந்து போன பாவிகளின்
உலகத்திற்கு மிகவும் பிரியமானவர்
கொல்லப்பட்ட அந்த பழைய
சிலுவையை நான் விரும்புகிறேன்
எனவே பழைய முரட்டுத்தனமான
சிலுவையை நான் போற்றுவேன்
கடைசியாக என் கோப்பைகள்
கிடைக்கும் வரை நான்
படுத்துக்கொள்வேன்; நான் பழைய
முரட்டுத்தனமான சிலுவையைப்
பற்றிக்கொண்டு, ஒரு நாள் அதை ஒரு
கிரீடமாக மாற்றுவேன்

மற்றொரு பாடல், "என் கையில் எதையும் கொண்டு வரவில்லை, உன் சிலுவையில் ஒட்டிக்கொள்கிறேன்." அந்த பழைய கரடுமுரடான சிலுவை "கல்வாரி" என்று அழைக்கப்படும் ஒரு மலையில் அமைக்கப்பட்டது, அந்த இடம் மரணத்தின் துர்நாற்றத்திற்கு மிகவும் பிரபலமானது, அதற்கு மற்றொரு பெயர் இருந்தது. அவர்கள் அதை கொல்கொத்தா, மண்டை ஓடு என்று அழைத்தனர்.

ஒரு போலியான விசாரணைக்குப் பிறகு, யூத பிரதான ஆசாரியனுக்கு முன்பாக, பொன்டியஸ் பிலாத்து என்ற பெயருடைய ஒரு கோழைத்தனமான ரோமானிய ஆளுநருக்கு முன்பாக இயேசு

இரயில்வேயில் நிறுத்தப்பட்டார். பயத்துடனும் நடுக்கத்துடனும் அவர் தனது பொறுப்பைத் துறந்து, அந்த மனிதனை சிலுவையில் அறையும்படி ஒப்படைத்தார், அதே நேரத்தில் முழு விஷயத்தையும் சம்பிரதாயமாக கை கழுவினார். அடிபட்டு, சாட்டையால் அடிக்கப்பட்டு, ஏளனமான ஊதா நிற அங்கியும் முள் கிரீடமும் அணிந்துகொண்டு இயேசு அந்த மலையில் ஏறினார். ஒரு வெள்ளிக் கிழமை காலை 9:00 மணிக்கு அந்த சிலுவையில் அவரை அறைந்தார்கள். மூன்று மணி நேரம், கீழே இருந்த கூட்டத்தினரின் கிண்டல்களையும் கேலிகளையும் அவர் கேட்டார். "யூதர்களின் ராஜா, ஹா! அவர் மற்றவர்களைக் காப்பாற்றினார், அவரால் தன்னைக் காப்பாற்ற முடியாது. நீங்கள் கடவுளின் மகனாக இருந்தால், அந்த சிலுவையிலிருந்து இறங்கி வாருங்கள்."

நண்பகலில், விசித்திரமான ஒன்று நடக்கத் தொடங்கியது. ஒரு பயங்கரமான இருள் வானத்தில் விரைவாக ஒரு கருமையாக மாறியது. யாரோ கதவை மூடிவிட்டு விளக்குகளை அணைத்துவிட்டு, "நீங்கள் உலகின் ஒளியை இழக்கிறீர்கள்" என்று சொல்வது போல் இருக்கிறது. மூன்று மணி நேரம் இருள் அடர்ந்து மலை முழுவதும் ஒரு பயமுறுத்தும் அமைதி. "ஆறாம் மணி நேரத்தில்" (அது நண்பகல்) "ஒன்பதாம் மணி வரை நிலம் முழுவதும் இருள் சூழ்ந்தது" (அது மாலை 3:00 மணி) "ஒன்பதாம் மணி நேரத்தில், இயேசு உரத்த குரலில், 'எலோய், எலோய், லாமா சபக்தானி' என்று கத்தினார். ?' - அதாவது, 'என் கடவுளே, என் கடவுளே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்?'" (மாற்கு 15:33)

கிரேக்க மொழியில் "அழுகை" என்ற வார்த்தைகளை "கர்ஜனை" என்று மொழிபெயர்க்கலாம் என்பது எனக்கு சுவாரஸ்யமானது. சிங்கத்தின் கர்ஜனைக்கும் அதே வார்த்தைதான் பயன்படுத்தப்பட்டது. அவர் சிலுவையில் இருந்து கர்ஜித்தார், "எலோய், எலோய்..." அவர் சொல்வது பலருக்கு புரியவில்லை. அடுத்த வசனம், "அவர் ஏன் எலியாவை அழைக்கிறார்" என்று கூறியது. இல்லை, அவர் சொல்லவில்லை, எலி, எலி, அவர் கூறினார், "எலோய், எலோய்" (என் கடவுள்,

என் கடவுள்) "லாமா சபக்தானி" (ஏன் என்னைக் கைவிட்டாய்?)"

சிலுவையில் இயேசு கூறிய ஏழு கூற்றுகளில் இதுவே மிக முக்கியமானதாகும். மற்ற அனைத்தையும் அவர் சொல்வார் என்று நீங்கள் எதிர்பார்க்கிறீர்கள், இல்லையா? ஆனால் இயேசுவின் வாழ்க்கையை நீங்கள் அறிந்திருந்தால், "அப்பா, இவர்களை மன்னியுங்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது" என்று அவர் கூறுவார் என்று நீங்கள் எதிர்பார்க்கலாம். அவர் சிலுவையில் அறையப்பட்ட ஒரு வளைவைப் பார்த்து, "இன்று, உங்கள் நம்பிக்கையின் காரணமாக, நீங்கள் என்னுடன் சொர்க்கத்தில் இருப்பீர்கள்" என்று சொல்வது உங்களுக்கு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தாது. மேலும் அவர் தனது தாயைப் பார்த்து ஜானை நோக்கி, "இதோ உன் மகனே, மகனே, இதோ உன் தாயைப் பார்" என்று கூறுவது நமக்கு ஆச்சரியமாக இல்லை. இவை அனைத்தும் இயற்கையாகவே இயேசுவின் உதடுகளிலிருந்து வரும்.

ஆனால் இது வேறு விதமாக இருந்தது. அங்கேயே தொங்கிக்கொண்டு, தன் செயல்பாட்டாளர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். நிச்சயமாக, அது மகத்துவமானது, நிச்சயமாக அது இரக்கமானது. இது ஒரு அழகை, ஒரு அவநம்பிக்கையான அழகை. "என் கடவுளே, என் கடவுளே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டாய்?" சிலுவையின் அடிவாரத்தில் அவர்கள் அதை புரிந்து கொள்ளவில்லை, இன்றும் நிறைய பேர் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அவர் என்ன சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்?

3. சோகத்தின் அழகை. மூன்று மணி நேரம் நிலமெங்கும் பரவிய அந்த இருள் எதைக் குறிக்கிறது தெரியுமா? வேதத்தில், இருள் எப்போதும் தீமையைக் குறிக்கிறது. "ஒளி உலகிற்கு வந்துவிட்டது, ஆனால் மனிதர்கள் தங்கள் செயல்கள் தீயவையாக இருந்ததால் ஒளிக்கு பதிலாக இருளை விரும்பினர்." (யோவான் 3:19) சாத்தானின் ராஜ்யம் இருளின் ராஜ்யம் என்று

அழைக்கப்படுகிறது.(கொலோசெயர் 1:13) டஜன் கணக்கான வேதங்களில் மாறாக, ஒளியானது கடவுளின் பிரசன்னத்துடனும் மகிமையுடனும் பிரதிபலிக்கிறது.அந்த நாளில் வெளிச்சம் இல்லாதது இல்லாததைக் குறிக்கிறது. கடவுளே.தந்தையாகிய கடவுள் முதுகைத் திருப்பியதால், தன்னைப் பார்க்கவே சகிக்காமல் உலகத்தின் மொத்தக் கவனத்தையும் எதையோ அழைப்பது போல் இருக்கிறது.

இயேசுவின் அழகையில் நாங்கள் கவனம் செலுத்துகிறோம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும், ஆனால் இருள் பரவி அழகை அதிகமாகும்போது தந்தையின் இதயத்தில் என்ன நடக்கிறது என்று நான் அடிக்கடி யோசித்தேன், மேலும் அவர் "என் கடவுளே, என் கடவுளே, ஏன்? நீ என்னை கைவிட்டாயா?" அது ஒரு பயங்கரமான சோக அழகை.

4. பிரிவினையின் அழகை. அதன் இதயத்திற்கு கீழே இறங்குவோம். இயேசு என்ன சொன்னார்? "என் கடவுளே, என் கடவுளே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டாய்?" அது சங்கீதம் 22:1ல் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. சில அறிஞர்கள், "கடவுளே இருந்தாரே, இயேசு வேதத்தை மேற்கோள் காட்டி தீர்க்கதரிசனத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தார்" என்று கூறியுள்ளனர். இல்லை, அதை விட அதிகம்.

2 தீமோத்தேயு 4:10 இல் டெமாஸ் என்ற முன்னாள் தோழரைப் பற்றி எழுதும்போது பவுல் பயன்படுத்திய அதே வினைச்சொல்தான் அங்கு பயன்படுத்தப்பட்டது என்பது சுவாரஸ்யமானது. "இந்த உலகத்தை அதிகமாக நேசித்ததால் டெமாஸ் என்னைக் கைவிட்டார்." இந்த வார்த்தைக்கு "கைவிடுதல்" என்று பொருள். விட்டு, ஓடிவிடுதல் என்று பொருள். இயேசு, "என் கடவுளே, என் கடவுளே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்?" என்று அழுதார். ஏன் என்னை விட்டு ஓடி வந்தாய்? ஏன் என்னை இங்கே விட்டுச் சென்றாய்? எல்லா நித்தியத்திலும் முதன்முறையாக, நீங்கள்

புரிந்துகொள்ளக்கூடிய கற்பனைக்கு எட்டாத ஒன்று நிகழ்ந்துள்ளது. பிதா, குமாரன் மற்றும் பரிசுத்த ஆவியானவர், நித்திய ஒரே கடவுள், பிரிக்கப்பட்டனர். இயேசு பிதாவை விட்டுப் பிரிந்ததில் தேவத்துவம் முரண்படுகிறது. இது முன்பு நடந்ததில்லை, இனியும் நடக்காது.

கடவுள் ஏன் இயேசுவை எந்த நேரத்திலும் கைவிடுவார், இப்போது எல்லா நேரங்களிலும் மிகவும் குறைவாக? இயேசு என்ன தவறு செய்தார்? பதில்: ஒன்றுமில்லை. ஒன்றும் இல்லை. அவர் செய்தது தவறு அல்ல என்று நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள். நம்முடைய தவறுகளுக்காக அவர் செய்யத் தயாராக இருந்தது. வேதத்தில் இந்த அழகையை விளக்கும் பெரிய வசனங்களில் ஒன்று "நாம் பாவங்களுக்குச் செத்து, நீதிக்காக வாழ்வதற்கு, அவர் தாமே மரத்தின் மேல் நம் பாவங்களைச் சுமந்தார்; அவருடைய காயங்களால் நீங்கள் குணமடைந்தீர்கள்." அந்த வசனத்தின் முதல் பகுதி, "அவர் தம்முடைய சரீரத்திலே நம்முடைய பாவங்களை மரத்தின்மேல் சுமந்தார்" என்று கூறுவதைப் பாருங்கள். (1 பேதுரு 2:24) இயேசு கிறிஸ்து சிலுவையில் தொங்கியபோது மனிதகுலத்தின் அனைத்து பாவங்களும் ஒரு பெரிய, துர்நாற்றம் வீசும், அழுக்கு, கழிவுநீர் குவியலாக ஒன்று திரட்டப்பட்டிருந்தால், அதை நீங்கள் காண்கிறீர்கள். நாம் புரிந்துகொள்வது போல் நடிக்க முடியாத வகையில், உலகின் அனைத்து பாவங்களும் இயேசுவின் சிலுவையில் போடப்பட்டன. "

"பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்." (ரோமர் 6:23) கிரேக்க மொழியில் "மரணம்" என்ற வார்த்தைக்கு முடிவுகட்டுதல் என்று அர்த்தம் இல்லை, அது பிரிவினை மட்டுமே குறிக்கிறது. அதனால்தான் நாம் அதை வெவ்வேறு சூழல்களில் பயன்படுத்துகிறோம். ஒருவர் உடல் ரீதியில் இறக்கும் போது, அவர்களின் ஆவி அவர்களின் பூமிக்குரிய கூடாரத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டதால், அவர்கள் முடிவடைவதில்லை அல்லது இருப்பதை நிறுத்துவதில்லை. மரணம் அவ்வளவுதான், அது ஒரு பிரிவு மட்டுமே. ரோமர்கள் 6:23ல்

நமது பாவங்களுக்கு இழப்பீடாகப் பேசப்படும் மரணம், அது உடல் மரணம் அல்ல, அது உடல் மரணம் அல்ல, ஆன்மாவை உடலிலிருந்து பிரிப்பது; அது கடவுளை விட்டு பிரிந்தது. அது பயமுறுத்துகிறது, அது நித்தியமானது.

ஊதாரி மகனின் உவமை நினைவிருக்கிறதா? அந்த ஊதாரி மகன் தன் பாவத்தின் ஆழத்தில் இருந்தபோது, அவன் எங்கே இருந்தான்? அவர் தந்தையைப் பிரிந்தார் அல்லவா? அவர் ஒரு அந்நிய தேசத்தில் தனது பாவத்தில் வசித்து வந்தார். சிறுவன் வீட்டிற்குத் திரும்பியதும், தந்தை மற்ற மகனைப் பார்த்து, "இவர் உங்கள் சகோதரர் இறந்துவிட்டார், ஆனால் அவர் மீண்டும் உயிருடன் இருக்கிறார்" என்று கூறினார். அவர் இறந்துவிட்டார் என்று என்ன அர்த்தம்? அவர் இறக்கவில்லை. ஆம், அவர் இருந்தார். தந்தையின் அன்பிலிருந்து பிரிந்த அவர், வீட்டிற்கு வருவாரா என்று அந்த தந்தை சில சமயங்களில் யோசித்திருக்க வேண்டும். இயேசு என்று நாம் அழைக்கும் தேவனுடைய குமாரன் தம்முடைய சொந்த பாவத்தினால் பிதாவை விட்டுப் பிரிந்தார், ஏனென்றால் அவருக்கு ஒன்றும் இல்லை, ஆனால் அவர் நம்முடைய அனைத்தையும் சுமந்தார்.

சிறந்த வர்ணனை மற்றும் சிலுவையின் சிறந்த படம், குறிப்பாக இந்த அழகை: "என் கடவுளே, என் கடவுளே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டாய்?" லேவியராகமம் 16. பழைய ஏற்பாடு புதியதைப் புரிந்துகொள்ள உதவும் ஒரு ஆசிரியராக இருப்பதால், சிலுவையிலிருந்து வரும் இந்த அழகையைப் புரிந்துகொள்ள லேவியராகமம் 16 நமக்கு உதவ வேண்டும். இரண்டு ஆடுகள் மற்றும் ஒரு காளையை உள்ளடக்கிய மூன்று பலிகளை இஸ்ரவேலர்கள் செய்தார்கள். முதலில், ஆரோனின் பாவங்களுக்காக காளையை பலியிடப்பட்டது, அதனால் அவர் மக்களுக்காகப் பரிந்து பேசுவார். பின்னர் மக்களின் பாவங்களுக்காக ஒரு ஆடு பலியிடப்பட்டது. இரண்டாவது ஆடு, மூன்றாவது மிருகம், மக்கள் முன் கொண்டுவரப்பட்டது. "ஆரோன் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்துக்கும், ஆசரிப்புக்

கூடாரத்துக்கும், பலிபீடத்துக்கும் பாவநிவிர்த்தி செய்து முடித்தபின், உயிருள்ள வெள்ளாட்டுக்கடாவைக் கொண்டு வரக்கடவன். அவர் உயிருடன் இருக்கும் ஆட்டின் தலையில் இரு கைகளையும் வைத்து, இஸ்ரவேலரின் அனைத்து அக்கிரமங்களையும் கிளர்ச்சிகளையும்-அவர்களின் எல்லா பாவங்களையும்-அதை ஒப்புக்கொண்டு அதை ஆட்டின் தலையில் வைக்க வேண்டும். பணிக்காக நியமிக்கப்பட்ட ஒருவரின் பராமரிப்பில் அவர் ஆட்டைப் பாலவனத்திற்கு அனுப்புவார். ஆடு தங்கள் பாவங்கள் அனைத்தையும் ஒரு தனியான இடத்திற்குச் சுமந்து செல்லும்; மனிதன் அதை பாலவனத்தில் விடுவிப்பான்." (லேவியராகமம் 16:20-22)

இப்போது படம் கிடைத்ததா? ஒரு ஆடு கொண்டுவரப்படும், ஆரோன் தன் கைகளை எடுத்து அந்த ஆட்டின் தலையில் வைப்பான். "நம்முடைய பாவங்களையெல்லாம் இந்த ஆட்டின் தலையில் வைக்கிறோம்" என்று கூறுவார். காமம், விபச்சாரங்கள், பொய்கள், திருட்டுகள், கிசுகிசுக்கள், வெறுப்புகள் மற்றும் பிற பாவங்கள் அனைத்தும் அந்த ஆட்டின் மீது அடையாளமாக வைக்கப்பட்டன, அந்த ஆடு ஒரு மனிதனால் வழிநடத்தப்படும். பாலவனத்தில் அது மீண்டும் முகாமுக்குத் திரும்பும் வழியைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது, அந்த மனிதன் தனது காலணி அல்லது செருப்பை எடுத்து அந்த ஆட்டை உதைத்து, "இங்கிருந்து வெளியேறு, போ, மறைந்து போ" என்று கூறுவார், எங்களுக்கு ஆங்கிலம் கிடைக்கிறது என்பதை நீங்கள் அறிவீர்களா? அந்த பத்தியில் இருந்தே "பலி ஆடு" என்ற வார்த்தையா? எல்லா பழிகளையும், எல்லா பாவங்களையும் மூன்றாம் தரப்பினர் மீது வைப்பதா? அது நிச்சயமாக ஒரு முட்டாள்தனமான பாரம்பரியமாகத் தெரிகிறது. அவர்கள் ஏன் அதைச் செய்கிறார்கள்?" 1,500 ஆண்டுகளாக, இஸ்ரவேலர் அந்தக் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்தார்கள்.

ஆறு நீண்ட மணிநேரம் இயேசு சிலுவையில் தொங்கினார், அது ஆறு ஆயிரமாண்டுகள்

போல் தோன்றியிருக்க வேண்டும். பாலைவனத்தில் தனித்து விடப்பட்ட ஆடு போல், தனித்து விடப்பட்டது. அவர் "என் கடவுளே, என் கடவுளே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்?"

3. மாற்றுக் கூச்சல். "நாம் பாவங்களுக்குச் செத்து, நீதிக்காக வாழ்வதற்காக, அவர் தாமே மரத்தின்மேல் தம்முடைய சரீரத்திலே நம்முடைய பாவங்களைச் சுமந்தார்; அவருடைய காயங்களால் நீங்கள் குணமடைந்தீர்கள்." (1 பேதுரு 2:24). "அவருடைய காயங்களால் நீங்கள் குணமடைந்தீர்கள்." "நாம் அவருக்குள் தேவனுடைய நீதியாகும்படி, பாவமில்லாதவனை தேவன் நமக்காகப் பாவமாக்கினார்." (2 கொரிந்தியர் 5:21) மாற்றீட்டைப் பார்க்கவா?

இது நம்பமுடியாதது. பாவமில்லாத, பரிசுத்த, களங்கமற்ற, தூய்மையானவர்களை கடவுள் எப்படியோ எடுத்துக்கொண்டு, சாக்கடையைப் போல அசுத்தமாக்கி, எப்படியோ நான் பணிவாகவும், பணிவாகவும், விசுவாசத்துடனும் வரும்போது, இயேசு கிறிஸ்துவின் அழகையும், தூய்மையையும், அருளையும் கடவுள் எனக்கு மாற்றுகிறார். . ஒரு மனிதனால் தாங்கக்கூடிய மிகவும் சக்திவாய்ந்த, மிகவும் நம்பமுடியாத மற்றும் புரிந்துகொள்ள முடியாத சிந்தனை, இயேசுவின் நீதி பாவமுள்ள மனிதனுக்கு மாற்றப்பட்டது. "என் கடவுளே, என் கடவுளே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டாய்" என்பது மாற்றுக் குரலாகக் கருதலாம்.

இயேசு பரிந்து பேசாமல் இருந்திருந்தால், எல்லாமே இயற்கையான போக்கில் ஒத்துப் போயிருந்தால், அதுவே நீங்களும் நானும் எங்கள் மரணத்திலும் தீர்ப்பு நிகழ்வுகளிலும் எழுப்பும் அழகை. "என் கடவுளே, என் கடவுளே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டாய்?" ஆனால் இயேசு அந்த வார்த்தைகளை நான் செய்ய வேண்டியதில்லை, அதனால் நீங்கள் செய்ய வேண்டியதில்லை என்று கூறினார்.

இந்த கதையை நீங்கள் முன்பே கேள்விப்பட்டிருக்கலாம் அல்லது எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இன்று ஷோவில்

அந்த மனிதனைப் பார்த்திருக்கலாம். ஆனால், மாற்றுக் கூச்சல் பற்றிய இந்த யோசனையின் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகள் இதுவாக இருக்கலாம். ஒரு நாள் அதிகாலையில், டுடே ஷோவில் ஃபிரான்செஸ்கா ஜெராஸ்க்னெவிக் என்ற நபரை நேர்காணல் செய்ததை நான் பார்க்க நேர்ந்தது. ஹோலோகாஸ்டின் நடுவில் இருந்த பயங்கரமான வதை முகாமான ஆஷ்விட்சில் இருந்து தப்பியவர் என்பதால் அவர்கள் அவரை நேர்காணல் செய்தனர். ஆனால் 1941 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் ஆஷ்விட்சில் தப்பியோடிய நேரத்தைப் பற்றி ஜெராஸ்க்னெவிக் ஒரு சுவாரஸ்யமான கதையைக் கொண்டிருந்தார். அது நிகழும் போதெல்லாம், அந்த வதை முகாமின் தளபதி எப்போதும் அதையே செய்தார். எதிர்காலத்தில் தப்பிச் செல்வதைத் தடுக்க, அவர் கைதிகள் மற்றும் கைதிகள் அனைவரையும் முற்றத்தில் கூட்டிச் செல்வார். அவர்கள் தோராயமாக 10 பெயர்களை வரைவார்கள். மேலும் அந்த 10 பேரும் ஒரு திறந்த குழியில் போடப்பட்டு, அது மூடப்படும். அவர்கள் பட்டினியால் இறக்கும் வரை அல்லது நீரிழிப்பு வரை அங்கேயே விடப்படுவார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் அவர்கள் இறப்பதை எல்லோரும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அவர்கள் பத்து பெயர்களை அழைக்கத் தொடங்கினர், பத்தாவது பெயர் ஃபிரான்செஸ்கா ஜெராஸ்க்னெவிக் என்று அழைக்கப்பட்டது. Geraschnevik கூறினார், "நான் முழங்காலில் விழுந்தேன், நான் அடக்க முடியாமல் அழ ஆரம்பித்தேன், நான் கெஞ்சினேன்." நான், "எனக்கு ஒரு மனைவி இருக்கிறாள், எனக்கு குழந்தைகள் உள்ளனர், தயவுசெய்து, தயவுசெய்து, எனக்கு இதை செய்ய வேண்டாம்." திடீரென்று எங்கிருந்தோ மாக்கிமிலியன் கோல் என்ற ஒரு மனிதன் முன்னோக்கி வந்தான். கோல் யூதர் கூட இல்லை. அவர் அந்த வதை முகாமில் ஒரு அனுதாபியாக இருந்தார். கோல் பிப்ரவரி 41 இல் வந்திருந்தார், இது ஜூலையில் இருந்தது, ஏற்கனவே அவர் "தி ஏஞ்சல் ஆஃப் ஆஷ்விட்ச்" என்ற புனைப்பெயரைப் பெற்றிருந்தார். ஏனென்றால் அவர் தனது உணவைப் பகிர்ந்து கொண்டார், மேலும்

அவர் நோயுற்றவர்களைக் கவனித்துக் கொண்டார், மேலும் அவர் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை ஊக்குவிக்க முயன்றார். அவர் பேசிவிட்டு, "தளபதி, நான் ஒரு வார்த்தை சொல்லட்டுமா?" அவர் சம்பவ இடத்திலேயே சுடப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் நாங்கள் அறியாத காரணங்களுக்காக, தளபதி கோலின் பக்கம் திரும்பி, "ஆம், உங்களால் முடியும்" என்றார். அவர், "அவருடைய இடத்தை நான் எடுக்கலாமா? நான் வயதாகிவிட்டேன் - என்னிடமிருந்து உங்களுக்கு அவ்வளவு வேலை கிடைக்காது" என்றார். சரி, நாஜி மனம் அதை எடுத்து அனுமதித்தது. மேலும் மாக்கிமிலியன் கோல் மற்ற ஒன்பது பேருடன் அந்தக் குழிக்குள் வீசப்பட்டார். ஆறு வாரங்களுக்குப் பிறகு ஆகஸ்ட் 14 அன்று, அவர் மட்டுமே உயிருடன் இருந்தார். அவரை பட்டினியால் இறக்க அனுமதிப்பதற்கு பதிலாக, பீனால் ஊசி போட்டு அவர் இறந்தார். அவர் சம்பவ இடத்திலேயே சுடப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் நாங்கள் அறியாத காரணங்களுக்காக, தளபதி கோலின் பக்கம் திரும்பி, "ஆம், உங்களால் முடியும்" என்றார். அவர், "அவருடைய இடத்தை நான் எடுக்கலாமா? நான் வயதாகிவிட்டேன் - என்னிடமிருந்து உங்களுக்கு அவ்வளவு வேலை கிடைக்காது" என்றார். சரி, நாஜி மனம் அதை எடுத்து அனுமதித்தது. மேலும் மாக்கிமிலியன் கோல் மற்ற ஒன்பது பேருடன் அந்தக் குழிக்குள்

வீசப்பட்டார். ஆறு வாரங்களுக்குப் பிறகு ஆகஸ்ட் 14 அன்று, அவர் மட்டுமே உயிருடன் இருந்தார். அவரை பட்டினியால் இறக்க அனுமதிப்பதற்கு பதிலாக, பீனால் ஊசி போட்டு அவர் இறந்தார். மேலும் மாக்சிமிலியன் கோல் மற்ற ஒன்பது பேருடன் அந்தக் குழிக்குள் வீசப்பட்டார். ஆறு வாரங்களுக்குப் பிறகு ஆகஸ்ட் 14 அன்று, அவர் மட்டுமே உயிருடன் இருந்தார். அவரை பட்டினியால் இறக்க அனுமதிப்பதற்கு பதிலாக, பீனால் ஊசி போட்டு அவர் இறந்தார். மேலும் மாக்சிமிலியன் கோல் மற்ற ஒன்பது பேருடன் அந்தக் குழிக்குள் வீசப்பட்டார். ஆறு வாரங்களுக்குப் பிறகு ஆகஸ்ட் 14 அன்று, அவர் மட்டுமே உயிருடன் இருந்தார். அவரை பட்டினியால் இறக்க அனுமதிப்பதற்கு பதிலாக, பீனால் ஊசி போட்டு அவர் இறந்தார்.

Geraschnevik இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறாரா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை, ஆனால் அவர் எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு போலவே இருந்தார். அவர்கள் அவரை நேர்காணல் செய்தபோது, அவரது கருத்து, "அவரிடம் ஒரு வார்த்தையும் சொல்ல எனக்கு வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை, ஆனால் அவர்கள் அவரை அழைத்துச் சென்றபோது நான் அவருடைய கண்களைப் பார்த்தேன். நான் எவ்வளவு நன்றியுள்ளவனாக இருக்கிறேன் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். ஒவ்வொரு ஆகஸ்ட் 14 ஆம் தேதி, ஜெராஸ்க்னெவிக் நினைவுச்சின்னமாக ஆஷ்விட்ஸுக்குச் செல்கிறது. அவரது கொல்லைப்புறத்தில் அவர் தனது கைகளால் வடிவமைத்த ஒரு உலோகத் தகடு உள்ளது, மேலும் அவர் ஒவ்வொரு நாளும் மாக்சிமிலியன் கோல் என்ற மனிதருக்கு தனது நன்றியைத் தெரிவிக்கிறார்.

ஃபிரான்செஸ்கா ஜெராஸ்க்னெவிக் உடன் எங்களுக்கு மிகவும் குறைவான பொதுவானது. நாங்கள் ஒரே மொழியைப் பேசுவதில்லை, அதே மக்களை எங்களுக்குத் தெரியாது. அதே தாயகத்திற்கு நாங்கள் உரிமை கோரவில்லை. ஆனால் அவருடன் எங்களுக்கு மிகவும் பொதுவான இரண்டு விஷயங்கள் உள்ளன. எங்கள் உயிரைக் காப்பாற்ற யாரோ ஒருவர் இறந்தார்,

நாங்கள் இருவரும் எங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் முழுமையான நன்றியுடன் வாழ்ந்தோம். ஜெராஸ்க்னெவிக்கின் உடல் மற்றும் நம்முடையது ஆன்மீகம் என்றாலும், கிறிஸ்தவர்களான அனைவருக்கும் ஜெராஸ்க்னெவிக்குடன் பொதுவானது இதுதான்.

அவர்கள் இயேசுவை ஏளனம் செய்தார்கள், நிறைய கேலி செய்தார்கள். அவற்றில் உண்மை ஒன்று இருந்தது. ஆம், உண்மை என்று ஒன்று இருந்தது. "அவர் மற்றவர்களைக் காப்பாற்றினார், ஆனால் அவர் தன்னைக் காப்பாற்ற முடியாது" என்று சொன்னார்கள். அது உண்மைதான். ஓ, அவர் தன்னைக் காப்பாற்றியிருக்கலாம், மத்தேயு 26:53. பல மணிநேரம் அவர் பீட்டரிடம், "நான் 12 படையணி தேவதூதர்களை வரவழைக்க முடியும் என்று உனக்குத் தெரியாதா?" அவர் தன்னைக் காப்பாற்றியிருக்கலாம், ஆனால் அந்த முழு அறிக்கையையும் அவரால் உண்மைப்படுத்த முடியாது. அவர் மற்றவர்களைக் காப்பாற்றினார், ஆனால் அவரால் தன்னைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. மற்றவர்களைக் காப்பாற்றப் போகிறான் என்றால், அவனால் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாது. "என் கடவுளே, என் கடவுளே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டாய்?" பதிலாக இருந்தது. அற்புதமான கிரேஸ் பாடம் #1254 ஸ்டீவ் பிளாட் மார்ச் 17, 1996

மனிதநேயத்தின் வார்த்தைகள்

"பின்னர், எல்லாம் முடிந்தது என்றும், வேதவாக்கியம் நிறைவேறும் என்றும் இயேசு அறிந்து, 'தாகமாயிருக்கிறேன்' என்றார். ஒரு ஜாடி திராட்சரசம் இருந்தது, அதனால் அவர்கள் அதில் ஒரு பஞ்சை ஊறவைத்து, கடற்பாசியை மருதாணி செடியின் தண்டில் வைத்து, அதை இயேசுவின் உதடுகளுக்கு உயர்த்தினார்கள். (யோவான் 19:28)

மேலோட்டமாகப் பார்த்தால், அந்த அறிக்கை நமக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. சிலுவையில் ஏறிய ஆறு மணிநேரத்திற்குப் பிறகு வறண்டு, நீரிழப்புடன் இருக்கும் ஒரு

இறக்கும் மனிதனிடமிருந்து நீங்கள் எதிர்பார்ப்பது இதைத்தான். "எனக்கு தாகமாக உள்ளது." ஏன்னா, அதைத்தான் சொல்லப் போகிறார். ஆனால் அவர் இன்னும் நிறைய சொல்கிறார் என்று நினைக்கிறேன். இது நிறைவுக்கான கோரிக்கை என்று நான் உங்களுக்கு பரிந்துரைக்கிறேன்.

சிலுவையில் குறிப்பிடப்பட்ட இரண்டு பானங்கள் இருந்தன என்பது உங்களுக்கு நினைவிருக்கலாம். எது என்று தெரிந்து கொள்வது பயனுள்ளதாக இருக்கும். மத்தேயு 27:34-ல் இயேசு சிலுவையில் அறையப்பட்டபோது, "பித்தம் கலந்த மது" என்று அழைக்கப்படும் ஒரு பானம் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது என்று பைபிள் சொல்கிறது. பித்தப்பை ஒரு போதைப்பொருள் முகவர், ஒரு உணர்ச்சியற்ற முகவர். கொடூரமான ரோமானியர்கள் கூட அவர்களுக்குள் கருணையின் ஸ்பரிசத்தை கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் ஒரு மனிதனை சிலுவையில் ஏற்றுவதற்கு முன், அவருடைய மனதை மங்கலாக்குவதற்கும், வலியைத் தாங்கிக் கொள்வதற்கும் ஏதோ ஒன்றைக் கொடுத்தார்கள். இயேசுவுக்கு அது கொடுக்கப்பட்டபோது, அவர் மறுத்துவிட்டார். "இல்லை" என்றார்.

"அவர் ஏன் மறுப்பார்?" ஒரு காரணம், நிச்சயமாக இயேசு தப்பிக்க அல்லது குறுக்குவழிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பார். சிலுவையின் முழுச் சுமையையும், முழுக் கோபத்தையும் தாங்கிக் கொள்வதில் உறுதியாக இருந்தார். சிலுவையில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட இந்த ஏழு அறிக்கைகளில் தனது முழு வாழ்க்கையையும் ஊழியத்தையும் சுருக்கமாகச் சொல்ல இயேசு அங்கே தொங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது அவருடைய முழு மன திறன்களையும் விரும்பினார்.

ஆனால் ஆறு மணி நேரம் கழித்து மற்றொரு பானம் வழங்கப்படுகிறது. இது வினிகருடன் கலந்த ஓயின் என நமக்கு அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது. வித்தியாசமாக இருந்தது. அது ஒரு மலிவான

ஒயின், அரிதாகவே புளிக்கவைக்கப்பட்டது. அது வினிகர் கலந்த மது. "ஒரு பங்கு மது, இரண்டு பங்கு வினிகர்" என்று பொதுவாக அறிஞர்கள் கூறுவார்கள். அது பித்தப்பை இல்லை, அது உணர்ச்சியற்ற விளைவு இல்லை. ஏதாவது இருந்தால், அது அவரது புலன்களைத் தூண்டும். அதற்கு இயேசு, "எனக்கு தாகமாக இருக்கிறது" என்று சொல்லி, அதை அவருக்குக் கொடுத்தார்கள்.

அப்படியென்றால், அவர் ஏன் இரண்டாவது பானத்தைக் குடித்தார்?" வசனம் 28 ஐப் பாருங்கள். "பின்னர், எல்லாம் முடிந்துவிட்டதையும், வேதவாக்கியம் நிறைவேறும் என்பதையும் அறிந்து, 'எனக்கு தாகமாயிருக்கிறது' என்று இயேசு சொன்னார்." மக்களே, அதற்கு இன்னொரு ஆதாரம் இருக்கிறது. கடவுள் சிலுவையில் தொங்குகிறார், அந்த நேரத்தில் இயேசுவுக்கு என்ன தெரியும் என்பதை கடவுளால் மட்டுமே அறிய முடியும் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன், ஆறு மணிநேர வேதனையான, மனதை மங்கச் செய்யும் வலி மற்றும் அவர் இறப்பதற்கு சில நிமிடங்களுக்கு முன்பு, அந்த மனிதன் தொங்கும் சிலுவை அவரது வாழ்க்கையைப் பற்றிய 700-க்கும் மேற்பட்ட தீர்க்கதரிசனங்களை பிரதிபலிக்கிறது, அவை அனைத்தும் நிறைவேறியதா என்பதைப் பார்க்கவும், பின்வருபவை இயேசுவின் மரணத்தைப் பற்றிய தீர்க்கதரிசனங்களாகும்.

பழகிய நண்பரின் துரோகம். (சங்கீதம் 41:9)
 சீடர்களைக் கைவிடுதல். (சங்கீதம் 31:11)
 பொய்யான குற்றச்சாட்டுகள். (சங்கீதம் 35:11)
 அவருடைய நீதிபதிகளுக்கு முன்பாக அமைதி (ஏசாயா 53:7)
 குற்றமற்றவராகக் காணப்படுதல் (ஏசாயா 53:9)
 வரம்பு மீறியவர்களுடன் அவரை எண்ணுதல். (ஏசாயா 53:12)
 சிலுவையில் அறையப்படுகிறது. (சங்கீதம் 22:16)
 பார்வையாளர்களின் கேலி. (சங்கீதம் 109:25)
 விடுபடாத கேலி. (சங்கீதம் 22:7,8)

அவனுடைய ஆடைகளுக்காகவே
 சூதாட்டம். (சங்கீதம் 22:18)
 அவரது எதிரிகளுக்கான பிரார்த்தனை.
 (ஏசாயா 53:12)
 கடவுளால் கைவிடப்பட்டது. (சங்கீதம்
 22:1)
 தந்தையின் கைகளில் அவருடைய
 ஆவியை ஒப்படைத்தல். (சங்கீதம் 31:5)
 எலும்புகள் உடையவில்லை. (சங்கீதம்
 34:20)
 ஒரு பணக்காரனின் கல்லறையில்
 அடக்கம். (ஏசாயா 53:9)
 என் தாகத்திற்கு வினிகர்
 கொடுத்தார்கள் (சங்கீதம் 69:21)

மரணத்தைப் பற்றி பல தீர்க்கதரிசனங்கள்
 உள்ளன என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?
 இந்த மனிதன் வெறும் மனிதனா?
 அதையெல்லாம் அவர்
 யோசித்துக்கொண்டிருந்தபோது,
 கடைசியாக ஒரு தீர்க்கதரிசனம் இன்னும்
 நிறைவேறாத அவரது நினைவுக்கு வந்தது.
 சங்கீதம் 69:20 வினிகர் கொடுக்கப்படும்,
 அது நுகரப்படும் என்று தீர்க்கதரிசனம்
 கூறுகிறது, மேலும் இயேசு, தான் அதை
 நிறைவேற்றுவார் என்றும், எல்லா
 தீர்க்கதரிசனங்களையும் நிறைவேற்ற
 வேண்டும் என்றும் அறிந்து, அந்த
 நிறைவேற்றத்தை ஏற்படுத்த ஏதோ
 சொன்னார். தாகமாக இருக்கிறது என்றார்.
 காடியைக் கொடுத்தார்கள். இது
 நிறைவுக்கான கோரிக்கையாக இருந்தது.
 ஆனால் அதை விட முக்கியமானது, இது
 அவதாரத்தின் கூற்று.

இயேசு சிலுவையில் இருந்து இவ்வாறு
 கூறியதற்கு இரண்டு காரணங்கள்
 இருக்கலாம். ஒன்று, அது தீர்க்கதரிசனத்தை
 முடிக்க வேண்டும்; இரண்டாவது, மனிதன்
 தாகமாக இருந்ததால். முதல் காரணம் அவர்
 கடவுள் என்பதை நமக்குக் காட்டுகிறது,
 இரண்டாவது காரணம் அவர் மனிதன்
 என்பதைக் காட்டுகிறது. ஒன்றாக, அவர்கள்
 எல்லா வரலாற்றிலும் மிகப் பெரிய கூற்றை,
 அவதார கூற்றை மீண்டும்
 உறுதிப்படுத்துகின்றனர். அவதாரம்
 என்றால் இந்த மனிதனாகிய இயேசு,
 மாம்சத்தில் வந்த கடவுள் என்று அர்த்தம்.
 பைபிள் முழுவதும் அதற்கான கூற்றுகள்

உள்ளன. ஜான் தனது நற்செய்தியை "ஆதியில் வார்த்தை இருந்தது" (அது இயேசுவின் உருவகம்) என்று தொடங்கினார். "ஆரம்பத்தில் வார்த்தை இருந்தது, அந்த வார்த்தை தேவனோடு இருந்தது, அந்த வார்த்தை தேவனாயிருந்தது." (யோவான் 1:1) பின்னர் 14 வசனங்களுக்குப் பிறகு, "அந்த வார்த்தை மாம்சமாகி, இங்கேயே நம்மிடையே குடியிருந்தது" என்று கூறினார்.

கொலோசெயர் 2:9 கூறுகிறது, "கிறிஸ்துவில் தெய்வீகத்தின் முழுமையும் சரீர வடிவில் வாழ்கிறது," அல்லது, 1 தீமோத்தேயு 3:16, பவுல் தீமோத்தேயுவிடம் கூறுகிறார், "அவர் சரீரத்தில் தோன்றி ஆவியால் நிரூபிக்கப்பட்டார்," மற்றும் பட்டியல் நீண்டு கொண்டே செல்கிறது. இதை நான் போதுமான அளவு வலியுறுத்த முடியாது. அவதாரத்தின் கூற்று நம்பிக்கையின் கான்டினென்டல் பிளவு, அது ஒரு வழி அல்லது மற்றொன்று பாய்கிறது. உலகம் இயேசுவை நேசிப்பதை நீங்கள் காண்கிறீர்கள். அமெரிக்காவில் தொண்ணூறு சதவிகிதம் கூட கிறிஸ்தவர்கள் என்று கூறுகிறார்கள், எல்லோரும் இயேசுவை விரும்புகிறார்கள், ஏனென்றால் அவர் அன்பாகவும், நல்லவராகவும், அரவணைப்பாகவும், தெளிவற்றவராகவும் இருந்தார், மேலும் அவர் ஒரு நல்ல ஆசிரியர், சிறந்த தத்துவஞானி மற்றும் கனிவான மனிதர் என்று பேசுவதற்கு உலகம் ஆர்வமாக உள்ளது. ஆனால் கடவுள் மாம்சத்தில் வந்தவராக நீங்கள் அவரை ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால், பைபிளில் ரைம் அல்லது காரணம் எதுவும் இல்லை. இது அனைத்து மனிதகுலத்திலும் முக்கியமான கூற்று. அவர் மாம்சத்தில் வந்த கடவுள் என்று நீங்கள் நம்பினால், மற்ற அனைத்தும் பொருந்தும். அவர் தண்ணீரில் நடந்தாரா? நிச்சயம், தண்ணீரை உண்டாக்கியவன் அதன்மேல் நடக்க முடியும் அல்லவா? அவர் கல்லறையிலிருந்து வெளியே வந்தாரா? வாழ்க்கையை மாற்றியவர், மரணம் அவரைத் தாங்காமல் போனதில் ஆச்சரியம் உண்டா? சிலுவையில் தொங்கி, "உன் பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டன" என்று அவர்

சொல்லக்கூடிய உண்மை. அந்த சிலுவையில் அவர் கடவுளாக இருந்தால், அவரது மரணம் ஒரு சேமிப்பு முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டிருப்பதில் ஆச்சரியமில்லை.

நம் வாழ்வின் முக்கியமான முடிவு: இந்த மனிதன் உண்மையில் கடவுளா? அல்லது, கடவுள் உண்மையில் இந்த மனிதனா? அவ்வளவுதான். மேலும், "நான் தாகமாக இருக்கிறேன்" என்ற கூற்று, "ஆம்" என்று கூறுகிறது. ஆம், அவர் இருந்தார். அவர் மாம்சத்தில் வந்த கடவுள்.

இயேசுவின் அவதாரம், கடவுள் மாம்சத்தில் வருவது, நமக்கு எல்லாவற்றையும் குறிக்கிறது என்பதற்கு மிகவும் நடைமுறையான திணைசரி வழி உள்ளது என்பதை நான் உங்களுக்கு பரிந்துரைக்க விரும்புகிறேன். விண்மீன்களை விண்ணில் ஏற்றிய கடவுள், உலகைப் பேசியவர், உனது தாயின் வயிற்றில் உனக்கு உயிர் கொடுத்த கடவுள், அந்த கடவுள் வந்து, வாழ்ந்து, சிலுவையில் இறந்தார், அதனால் நீங்கள் உணர்ந்ததை உணர முடியும், நீங்கள் வியர்வை போல் வியர்வை நீங்கள் காயப்படுத்துவது போல் காயப்படுத்துங்கள் மற்றும் நீங்கள் அழுவது போல் அழுங்கள். சோகமான உண்மை என்னவென்றால், பெரும்பாலான மக்கள் இயேசுவை ஒப்புக்கொள்கிறார்கள், நான் இப்போது கிறிஸ்தவர்களைப் பற்றி பேசுகிறேன், ஆனால் அவர் உண்மையில் அவர்களின் அன்றாட வாழ்க்கையை எவ்வாறு பாதிக்க விரும்புகிறார் என்பதைப் பற்றிய விலைமதிப்பற்ற புரிதல் அவர்களுக்கு இல்லை.

பெரும்பாலான மக்கள் இயேசுவை ஒரு மதம், கிறிஸ்தவம், ஒரு நிறுவனம், தேவாலயம், நடத்தை நெறிமுறைகள், பைபிள் ஆகியவற்றை அமைக்க வந்த மனிதராகப் பார்க்கிறார்கள், அதுதான் என்று நினைக்கிறார்கள். இல்லை! இயேசு இந்த பூமிக்கு வந்து சிலுவையில் தொங்கி மதத்தை நிலைநாட்டவில்லை. அவர் உறவுகளை மீண்டும் நிறுவ வந்தார்.

நீங்கள் முன்பே கேட்டிருக்கலாம் ஆனால் இன்னும் புரியவில்லை. இயேசு மாம்சத்தில் வந்தார் என்று நீங்கள் நம்புகிறீர்கள், அவர் இங்கே இருக்கிறார், அதைச் செய்தார், பரலோகத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றார், அவர் என்ன செய்தார் என்பது முக்கியமானது, வழக்கு முடிந்தது. இங்கு இல்லாத ஒருவருடன் நீங்கள் எப்படி உறவு கொள்கிறீர்கள்? நீங்கள் அவரைப் பார்க்கவோ, தொடவோ, உணரவோ, கேட்கவோ முடியாது. நாங்கள் ஒரு கெட்ட கனவு கண்ட ஆறு வயது சிறுமியைப் போல இருக்கிறோம். அவள் அழுதுகொண்டே அவளது படுக்கையறைக்குள் சென்ற அவளது தாய் அவளுக்கு தைரியம் கொடுத்து தன் சுதந்திரத்தை வளர்க்க முயன்றாள், அவள் அவளைத் தடவி, "இப்போது தேனே, திரும்பிப் படுத்துக்கொள், இயேசு உன்னுடன் இருக்கிறார்" என்றாள். சிறுமி திரும்பிப் பார்த்து, "நல்லது, நீங்கள் இயேசுவோடு இங்கே இருங்கள், நான் அப்பாவுடன் உள்ளே செல்கிறேன்" என்றாள்.

இப்போது நாங்கள் அதைப் பார்த்து சிரிக்கிறோம், ஆனால் எனக்குத் தெரிந்த பெரும்பாலான மக்கள் இயேசுவைப் பற்றி உண்மையில் செயல்படும் விதம் இதுதான். இயேசு எங்காவது இருக்கிறார் என்று நிறைய பேர் நம்புகிறார்கள், ஆனால் பதுங்கிக் கொள்ள நமக்கு சதையும் இரத்தமும் தேவை. நாம் பிடிக்கக்கூடிய ஒருவர், நம்மைத் தொடக்கூடிய ஒருவர், உண்மையில் நம்மைப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய ஒருவர் தேவை. கேள்விக்கு பதிலளிக்கும் ஒரு பத்தி எப்போதாவது இருந்தால்: இயேசு கவலைப்படுகிறாரா? அவர் எங்களைத் தொட முடியுமா? நாம் அவரை தொட முடியுமா? இன்று என் தேவைகளை அவரால் பூர்த்தி செய்ய முடியுமா? நாம் இப்போது படிக்கும் வேதம் அது. இயேசு, "எனக்கு தாகமாக இருக்கிறது" என்றார்.

எல்லா பைபிளிலும் மிகவும் கவர்ச்சிகரமான விஷயம் என்னவென்றால், இயேசு தனது ஊழியத்தைத் தொடங்கவிருந்தபோது, அவர் 40 நாட்கள் உணவின்றி பாலவனத்திற்குச் சென்றார், எல்லா வேதங்களிலும் பைபிளில்

மிகப்பெரிய குறைப்புக்களில் ஒன்று உள்ளது, அது "அவர் பசியாக இருந்தார். ." நாற்பது நாட்கள் உணவின்றி பசியோடு இருந்தான். பின்னர் இப்போது அவர் சிலுவையில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் அவரது வாழ்க்கையின் கடைசி சில நிமிடங்களில், அவர் தாகமாக இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

அவருடைய ஊழியத்தின் புத்தகங்களில், மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளான பசி மற்றும் தாகத்துடன் போராடுவதை நாம் காண்கிறோம். நாங்கள் ஏன் அப்படிச் சொன்னோம் என்று நீங்கள் எப்போதாவது யோசித்திருக்கிறீர்களா? ஏன் இங்கே பாலைவனத்தில் மத்தேயு 4 இல், இயேசு சாத்தானுடன் ஒன்றாகச் செல்லும்போது, யார் உலகை ஆளப் போகிறார்கள் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க முயற்சிக்கிறார்கள். நாம் நித்தியத்தின் ஆன்மீகப் போரைப் பற்றி பேசுகிறோம். பின்னர் "அவர் மிகவும் பசியாக இருந்தார்" என்று எங்களுக்குச் சொல்லப்படுகிறது. நம் பாவங்கள் அனைத்தும் தம்மீது குவிந்து கிடக்கும் அதே கருமையை இயேசு அனுபவித்துக்கொண்டிருந்த கறுப்பு நாளில் இங்கே ஏன், அவர் தந்தையைத் தேடுகிறார், அவரைக் காணவில்லை, "என் கடவுளே, என் கடவுளே! ஏன் என்னைக் கைவிட்டாய்?" எங்களுக்கும் கூறப்பட்டது: மேலும் அவர் தாகமாக இருந்தார்.

எதற்காக இப்படிச் சொல்கிறார்கள் என்று நீங்கள் எப்போதாவது யோசித்திருக்கிறீர்களா? அதனால்தான் எபிரேயர் 4:15-16-ன் வார்த்தைகள் நம் காதுகளில் முற்றிலும் உண்மையாக ஒலிக்கும்: "நம்முடைய பலவீனங்களைப் பார்த்து இரக்கமடையாத பிரதான ஆசாரியர் எங்களிடம் இல்லை, ஆனால் எல்லா வகையிலும் சோதிக்கப்பட்டவர் எங்களிடம் இருக்கிறார். நாமும் பாவம் செய்யாமல் இருப்பது போலவே, நாம் இரக்கத்தைப் பெறவும், கிருபையைப் பெறவும், நம்பிக்கையுடன் கிருபையின் சிங்காசனத்தை அணுகுவோம்." இதைப் பாருங்கள், "நமது தேவைப்படும் நேரத்தில் நமக்கு உதவுவதற்காக."

அழகான பாடல் கூறுகிறது, "என் இதயம் மகிழ்ச்சிக்காக அல்லது பாடலுக்காக மிகவும் ஆழமாக வேதனைப்படும்போது இயேசு கவலைப்படுகிறாரா? சுமைகள் அழுத்தி, கவலைகள் துன்பம் மற்றும் வழிகளைத்து நீண்டு கொண்டே போகிறது? ஆமாம், அவர் கவலைப்படுகிறார், அவர் கவலைப்படுகிறார் என்று எனக்குத் தெரியும்." ஆனால் பாடலை விட சிறப்பாக, பீட்டர் "உங்கள் கவலைகளை அவர் மீது போடுங்கள், ஏனென்றால் அவர் உங்களை கவனித்துக்கொள்கிறார்." (1 பேதுரு 5:7)

இருண்ட இரவுகளிலும் பயமுறுத்தும் நேரங்களிலும் சரீரரீதியாக என் கையைப் பற்றிக்கொள்ள, என்னைச் சுற்றி கைகளை வைக்க இயேசு மாம்சத்தில் இன்று இல்லை. அவர் இப்போது உடல்நிலையில் இல்லை என்பதில் நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஏனென்றால், அவர் செய்ய வேண்டியதைச் செய்துவிட்டார், நம்முடைய பாவம் நீக்கப்பட்டது. அவர் இன்னும் இங்கே இருந்திருந்தால், அது நம் பாவத்தை விலக்கி மன்னிக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். அவர் இங்கே மாம்சத்தில் இல்லை என்பதில் நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன், ஏனென்றால் அவர் பரலோகத்தின் சிம்மாசன அறையில் தந்தையின் முன் நமக்காக பரிந்து பேசுகிறார். நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன், ஏனென்றால் இப்போது அவர் நேரம், இருப்பிடம் மற்றும் இடம் ஆகியவற்றால் கட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. நமது வலிகள், துன்பங்கள் மற்றும் தேவைகள் அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் அறிந்து சமாளிக்க முடியும். நாம் ஒரு தொழுநோயாளியாகவோ அல்லது குருடர் பர்திமேயஸ் போலவோ அல்லது குருடர்களைப் போலவோ இருக்க வேண்டியதில்லை, நாம் முயற்சி செய்து கண்டுபிடிக்க வேண்டியதில்லை: இயேசு நாசரேத்தில் இருக்கிறாரா? இயேசு கப்பர்நகூமில் இருக்கிறாரா? இயேசு எருசலேமில் இருக்கிறாரா? நான் அவனை காண வேண்டும். அவர் அங்கேயே இருக்கிறார், அங்கேயே நாம் எப்போது வேண்டுமானாலும் அவரைத் தொடலாம்.

அவர் உடல்ரீதியாக இங்கு இல்லை என்பதில் நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன், ஏனென்றால்

அவர் கடவுளின் பரிசுத்த ஆவியான ஒரு "ஆறுதல் கொடுப்பவர்", நம்முடன் இருப்பதற்கு மட்டுமல்ல, கிறிஸ்துவுக்குள் ஞானஸ்நானம் பெறுவதிலிருந்து ஒரு புதிய படைப்பாக நாம் எழுப்பப்படும்போது நம்மில் வாழ்வதற்கும் அவர் விட்டுச்சென்றார். நம்மில் வாழும் பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்முடைய ஜெபங்களில் பரிந்து பேசுகிறார். ரோமர் 8:26 சொல்கிறது, அவர் நமக்காகக் கூக்குரலிடுகிறார். நாம் எப்படிக் கேட்பது என்று கூடத் தெரியாத நமது தேவைகளைப் பற்றி அவர் தந்தையிடம் பேசுகிறார். ஆகையால், நம்மில் எவரேனும் ஜெபத்தில் கடவுளிடம் வரும்போது, பரலோகத்தில் இருக்கும் இயேசு நமக்கு எந்தத் தேவையையும் அடையாளம் கண்டு சந்திக்க முடியும். அது உங்களுக்குப் புரியவில்லை என்றால், நீங்கள் "மனிதன்" இயேசுவை ஒருபோதும் சந்திக்காததால், அல்லது அவருடன் நேருக்கு நேர் பேசுவதற்கான வாய்ப்பாக ஜெபத்தை நீங்கள் பார்த்ததில்லை. பிரார்த்தனை மட்டும் செய்யாதீர்கள், பிரார்த்தனையில் வாழுங்கள். அது கவனிப்பின் கூற்று. பெத்லகேமில் உள்ள தொட்டில் கடவுள் வந்தார் என்பதை நிரூபிக்கிறது என்று ஒரு ஆசிரியர் கூறினார். கல்வாரியின் சிலுவை கடவுள் அக்கறை காட்டுகிறார் என்பதை நிரூபிக்கிறது.

வினிகரும் திராட்சரசமும் உள்ள மருதாணித் தண்டை அவன் உதடுகளுக்கு உயர்த்தி, "அவர் பானத்தைப் பெற்றபோது, 'முடிந்தது' என்று இயேசு சொன்னார். அதனுடன் அவர் பணிந்து தனது ஆவியை துறந்தார். (யோவான் 19:30) இயேசு, தெய்வீகத்தன்மையைக் கூறுவதற்கு முன், மனிதகுலத்தின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். அவனது மனித தாகம் தீர்க்கப்படும் வரை, "முடிந்தது" என்ற வார்த்தைகளை அவனால் அழைக்க முடியவில்லை. இயேசுவில் நமக்கு என்ன ஒரு நண்பர் இருக்கிறார், நம்முடைய பாவங்கள் மற்றும் துக்கங்கள் அனைத்தையும் சுமக்க வேண்டும். அமேசிங் கிரேஸ் பாடம் # 1255, ஸ்டீவ் பிளாட் மார்ச் 24, 1996

வெற்றியின் வார்த்தைகள்

அமெரிக்காவின் ஒன்பதாவது ஜனாதிபதியான வில்லியம் ஹென்றி ஹாரிசன் மிக நீண்ட தொடக்க உரையை நிகழ்த்தினார். அது 9,000 வார்த்தைகளுக்கு மேல் இருந்தது. அது ஒரு குளிர், மழை, ஜனவரி காலை என்பதால் ஹாரிசன் அந்த பேச்சில் மிகவும் பெருமையாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஓவர் கோட் அணியவோ, முகவரியைச் சுருக்கவோ மறுத்துவிட்டார். இரண்டு மணி நேரம் அந்த பரிதாபமான நிலையில் நின்ற அவர் நிமோனியா நோயால் பாதிக்கப்பட்டு ஒரு மாதத்திற்குள் இறந்தார். "எந்த ஜனாதிபதியும் அதிகமாகவும் குறைவாகவும் பேசியதில்லை" என்று ஒருவர் கேலி செய்தார்.

இப்போது இயேசு "கல்வாரி" என்று அழைக்கப்படும் ஒரு மலையில் சிலுவையில் தொங்கியபோது என்ன செய்தார் என்பதை ஒப்பிடுக. அவரது அறிக்கைகள் குறைவாகவே இருந்தன. எங்களிடம் ஏழு பதிவுகள் மட்டுமே உள்ளன. அவை சுருக்கமாக இருந்தன. ஆங்கிலத்தில் ஒன்று கூட பத்து வார்த்தைகளுக்கு மேல் இல்லை. ஆனால் அவை எவ்வளவு குறைவாகவும் சுருக்கமாகவும் இருந்தன, அவர் சொன்னவற்றால் நித்தியம் மாறியது. "எந்த மனிதனும் குறைவாகச் சொன்னதில்லை, அதிகமாகச் செய்ததில்லை" என்று ஒருவர் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

அவரது அறிக்கைகள் அனைத்திலும் சிறந்தவை வெற்றியின் வார்த்தைகள்: "அது முடிந்தது." "பின்னர், எல்லாம் முடிந்தது என்றும், வேதவாக்கியம் நிறைவேறும் என்றும் இயேசு அறிந்து, 'தாகமாயிருக்கிறேன்' என்றார். ஒரு ஜாடி திராட்சரசம் அங்கே இருந்தது, அதனால் அவர்கள் அதில் ஒரு பஞ்சை ஊறவைத்து, கடற்பாசியை மருதாணி செடியின் தண்டு மீது வைத்து, அதை இயேசுவின் உதடுகளுக்கு உயர்த்தி, பானத்தை எடுத்துக் கொண்ட பிறகு, இயேசு, 'முடிந்தது.' "

அதனுடன் அவர் தலை குனிந்து ஆவியை துறந்தார். (யோவான் 19:28)

அந்த சொற்றொடர் ஆங்கிலத்தில் மூன்று வெவ்வேறு வார்த்தைகளில் நமக்கு வருகிறது: It-is-finished. ஆனால் அசல் மொழியான கிரேக்கத்தில், அது ஒரே ஒரு வார்த்தைதான்: டெட்டலெஸ்டை. டெட்டலெஸ்டை ஒரு சக்திவாய்ந்த வார்த்தை. இது மிகவும் முடிவடையும் சொற்றொடராக இருந்தது, இது ஏதோ முழுவதுமாக முழுமையடைந்ததைக் குறிக்கிறது. இது முற்றிலும் முடிந்துவிட்டது. இது விரக்தியின் அழகை என்று சிலர் நினைத்தார்கள். இயேசு, "ஓ முடிந்தது!" அது இல்லை. மற்றவர்கள், "ஓஹோ, முடிந்தது" என்று நிம்மதிப் பெருமூச்சு விடலாம் என்று நினைத்தார்கள். அதுவும் இல்லை. இது சோகம் அல்ல, வெற்றிக்கான வார்த்தை என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். இது புலம்பல் அல்ல, மகிழ்ச்சியின் வார்த்தை. இது வெற்றியின் முழக்கம், விரக்தியின் முழக்கம் அல்ல. சொல்லப்போனால், "டெட்டலெஸ்டை!" அது முடிந்தது!

ஆனால், என்ன முடிந்தது?

1. இயேசுவின் பூமிக்குரிய வேலை முடிந்தது. எதையாவது முடிப்பதை விட தொடங்குவது மிகவும் எளிதானது அல்லவா? நீங்கள் ஒரு திட்டம், ஒரு கல்லூரி பட்டம், ஒரு திருமணம், ஒரு அர்ப்பணிப்பு, ஒரு வாழ்க்கை, எதுவாக இருந்தாலும்: அதை முடிப்பதை விட தொடங்குவது மிகவும் எளிதானது. அதனால் தான் முடிப்பவர்களுக்கு வெகுமதி மட்டும் தருகிறோம். "நான் பாஸ்டன் மராத்தானைத் தொடங்கினேன்" என்று சொல்லும் டி-ஷர்ட்களை நீங்கள் காணவில்லை, இல்லையா? பள்ளியின் முதல் நாள் யாரும் டிப்ளமோ பெறுவதில்லை. உங்களின் புதிய வேலையில் இரண்டாவது மாதத்தின் தொடக்கத்தில் தங்கக் கடிகாரம் கிடைக்காது. நீங்கள் முடித்ததும் உங்களுக்கு வெகுமதி கிடைக்கும். வெளிப்படையாகச் சொன்னால், நம்மில் பெரும்பாலோருக்கு நாம் ஆரம்பித்ததை முடிப்பது கடினம், ஆனால் இயேசு அல்ல. அவர் ஒரு முடிப்பவராக இருந்தார். இந்த வார்த்தை, "Tetelestai," ஜான் நற்செய்தியில் மூன்று முறை

பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது மற்றும் மூன்று முறை அது இயேசுவின் உதடுகளிலிருந்து வருகிறது. 'என்னை அனுப்பியவருடைய சித்தத்தின்படி செய்து அவருடைய வேலையை முடிப்பதே என் உணவு' என்று இயேசு கூறினார்." (யோவான் 4:34) "யோவானின் சாட்சியை விட எனக்கு அதிக சாட்சி இருக்கிறது. பிதா என்னை முடிக்கக் கொடுத்திருக்கிறார், நான் செய்கிற காரியம் பிதாவே என்னை அனுப்பினார் என்பதற்குச் சாட்சியாக இருக்கிறது." (யோவான் 5:36) நான் ஆரம்பித்ததை முடிக்கத் தயாராகிவிட்டேன் என்று இந்த மனிதன் சீக்கிரமாகச் சொல்கிறான்.

அவர் சிலுவைக்குச் செல்வதற்கு சில மணி நேரங்களுக்கு முன்பு, அவர் தனது தந்தையுடன் ஜெபத்தில் இருக்கிறார், ""நான் உங்களுக்கு பூமியில் மகிமையைக் கொண்டு வந்தேன்" (டெட்டலெஸ்தாய் என்ற வார்த்தை உள்ளது) ""நீங்கள் எனக்குக் கொடுத்த வேலையை முடித்ததன் மூலம். (யோவான் 17:4) சில மணிநேரங்களுக்குப் பிறகு, அவர் கைகளில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது, "அது முடிந்தது" என்று கூக்குரலிடுகிறார்." (ஜான் 19:30) இயேசு இந்த பூமிக்கு வந்தபோது, அவர் ஒருவருடன் வரவில்லை. சீரற்ற "உங்கள் பேன்ட் இருக்கை மூலம் பறக்க" அணுகுமுறை. அவருக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட திட்டம் இருந்தது. என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை அவர் சரியாக அறிந்திருந்தார். நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய தீர்க்கதரிசனங்கள், பயிற்சி பெற வேண்டிய மனிதர்கள், செய்ய வேண்டிய அற்புதங்கள் மற்றும் தெரிவிக்க வேண்டிய செய்தி ஆகியவற்றை அவர் அறிந்திருந்தார். அவர் சொன்னார், என்னை அனுப்பியவரின் விருப்பத்தை செய்வதே என் வேலை, நான் அந்த வேலையை முடிக்கப் போகிறேன்.

பல மக்கள் வாழ்க்கையில் மிகவும் திருப்தியற்றவர்களாகவும், மிகவும் விரக்தியாகவும், மகிழ்ச்சியற்றவர்களாகவும் உணருவதற்குக் காரணம், அவர்கள் இயேசுவின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றாததுதான். அவர்களுக்கு வாழ்க்கைத் திட்டம் இல்லை. அவர்கள்

ஒவ்வொரு வானவில்லையும், உடனடி திருப்திக்கான ஒவ்வொரு ஆதாரத்தையும் துரத்துகிறார்கள் மற்றும் ஒவ்வொரு இன்பக் குளத்திலிருந்தும் குடிக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் எப்போதும் தாகத்துடன் இருப்பார்கள். இயேசு, மாறாக, என் தந்தை நான் என்ன செய்ய விரும்புகிறார் என்பதை அறிய விரும்புகிறேன், நான் அதை முடிக்கும் வரை அதைச் செய்யப் போகிறேன் என்றார். மக்களே, அதுவே உங்கள் வாழ்வின் நிறைவுக்கான ரகசியம். இயேசு இங்கே இருந்த அதே நோக்கத்திற்காக நாம் இந்த பூமியில் இருக்கிறோம். தந்தைக்கு மகிமையைக் கொண்டுவர நாங்கள் இங்கு வந்துள்ளோம். இது உங்களுக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கலாம், ஆனால் அதே வழியில் நாங்கள் அதைச் செய்யப் போகிறோம். நாம் வெறுமனே கீழ்ப்படிவதன் மூலமும், அடையாளமாக நம்முடைய சொந்த சிலுவைக்குச் செல்வதன் மூலமும், நம்மைச் சிலுவையில் அறைய அனுமதிப்பதன் மூலமும் அதை நிறைவேற்றப் போகிறோம், இதனால் கடவுள் நம்மில் வாழவும் ஆட்சி செய்யவும் முடியும்.

கடைசியாகச் செய்வது மிகவும் கடினமான விஷயம். உங்களில் சிலர் "அதை எப்படி செய்வது? நீங்கள் எப்படி உந்துதலாக இருக்கிறீர்கள்? வாழ்க்கையின் முழுப் பந்தயத்தையும் இறுதிக் கோடு வரை ஓடி, அதைச் சிறப்பாகச் செய்ய உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும் இருக்கிறது?" இயேசுவின் இரகசியத்தைப் பற்றி பைபிள் நம்மிடம் என்ன சொல்கிறது என்று பார்ப்போம்.

“இயேசுவின் மேல் நம் கண்களை வைப்போம். எழுத்தாளர் மற்றும்” (வார்த்தையைப் பாருங்கள்) "நம்முடைய விசுவாசத்தை முடிப்பவர், தமக்கு முன்பாக வைக்கப்பட்டிருந்த மகிழ்ச்சிக்காக சிலுவையைச் சகித்து, அதன் அவமானத்தை அலட்சியப்படுத்தி, கடவுளுடைய சிங்காசனத்தின் வலது பாரிசத்தில் அமர்ந்தார்." (எபிரெயர் 12 :2) எப்படி முடிப்பது என்று சொல்கிறது! இதோ முடிக்கிறோம், இயேசுவைப் பார்க்கிறோம். இயேசு எங்கே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்?" சிலுவையைத்

தாங்கிக்கொண்டார் அவர் முன் வைத்த மகிழ்ச்சி,"அவர் அவமானத்தை வெறுத்தார், ஆனால் அவர் அதை கடந்து சென்றார். ஏன்? அவர் மறுபுறம் தெரிந்ததால், அவர் கடவுளின் சிங்காசனத்தின் வலது பாரிசத்தில் அமரப் போகிறார், அவர்களுடன் சமரசம் செய்துகொள்ளும் வழியை அவர் அளித்தார். நாம் எங்கு செல்கிறோம் என்பதில் கவனம் செலுத்துகிறோம். ஒரு யுகத்தில் உடனடி திருப்தியை நாம் விரும்பும் இடத்தில், நமது வெகுமதி நித்தியத்தில் உள்ளது என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

இப்போது தவறாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டாம். நான் கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையை எதற்காகவும் வியாபாரம் செய்யமாட்டேன், ஏனென்றால் நாம் நமது நோக்கத்தை நிறைவேற்றி, பந்தயத்தை முடிக்க முற்படுகையில், கடவுள் நம் வாழ்க்கையில் பலனைத் தருகிறார். நாம் அவற்றைப் படித்தோம்: அன்பு, மகிழ்ச்சி, அமைதி, பொறுமை, கலாத்தியர் 5ல் இருந்து ஆவியின் ஒன்பது கனிகள். ஒரு கிரிஸ்துவர் அனுபவிக்கும் அதே அளவில் யாரும் அனுபவிக்க முடியாது.

ஆனால் அந்த நாணயத்திற்கு இன்னொரு பக்கம் இருக்கிறது. கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுபவராக இருப்பது நம் வாழ்க்கையில் தேவைகளை ஏற்படுத்தும். கடவுளோடு நாம் நடப்பது உண்மையானது மற்றும் நாம் எப்படி இருக்கிறோம் என்பதைச் சொன்னால் அதற்கு தியாகங்கள் தேவைப்படும். அந்த தியாகத்தை, தேவை மற்றும் வாழ்க்கையின் தொல்லைகளை சமாளிக்க. "அவர் தமக்கு முன்பாக வைக்கப்பட்டிருந்த மகிழ்ச்சிக்காக, அவமானத்தை பொருட்படுத்தாமல் சிலுவையைச் சகித்தார், இப்போது அவர் கடவுளின் சிங்காசனத்தின் வலது பாரிசத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார்." (எபிரெயர் 12:2)

உங்களில் சிலர் விலகும் தருவாயில் உள்ளீர்கள். இந்தப் பாடத்தைப் படிக்கும் உங்களில் சிலர் ஊழியத்தை விட்டு விலகும் தருவாயில் இருக்கலாம், நீங்கள் விரக்தியடைந்துவிட்டீர்கள், ஒருவேளை அது

பயனற்றதாகத் தோன்றலாம். நீங்கள் ஒரு பைபிள் பள்ளி ஆசிரியரா, "நான் எந்த மாணவரையும் அணுகவில்லையா?" என்று நீங்கள் நினைப்பதால் நீங்கள் வெளியேற வேண்டும் என்று ஆச்சரியப்படுகிறீர்களா? நீங்கள் அதே வழியில் செயல்படும் தனிப்பட்ட தொழிலாளியா? உங்களில் சிலர் உங்கள் திருமணத்தை கைவிட நினைக்கிறீர்களா? உங்களில் சிலர் நினைக்கிறீர்களா, நான் இந்த தேவாலயப் பொருட்களை வைத்திருக்கப் போகிறேனா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை?"

நான் உங்களுக்கு ஒரு சிறந்த ஆலோசனையை வழங்கலாமா? இயேசு எங்கே பார்த்தார் என்று பாருங்கள். நித்தியத்தில் மீண்டும் கவனம் செலுத்துங்கள். "இந்த உலகம் என் வீடு அல்ல; நான் கடந்து செல்கிறேன். என் பொக்கிஷம் நீலத்திற்கு அப்பால் எங்கோ வைக்கப்பட்டுள்ளது." நீங்கள் அதை நம்பவில்லை என்றால், நீங்கள் எப்போதும் வாழ்க்கையை முடிப்பதில் சிரமப்படுவீர்கள், பவுல் கூறினார் "...சரியான நேரத்தில் நாம் கைவிடவில்லை என்றால் அறுவடை செய்வோம்." (கலாத்தியர் 6:9) விட்டுவிடாதீர்கள். டெட்டலெஸ்டை. இயேசு தம் வேலையை முடித்தார்.

மீட்பின் திட்டம் முடிந்தது. மீட்பின் திட்டம் முடிந்துவிட்டது என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். அந்த வார்த்தை, "Tetelestai" ஒரு சுவாரஸ்யமான வார்த்தை. இது பெரும்பாலும் முதல் நூற்றாண்டில் வணிக அர்த்தத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டது. உதாரணமாக, யாரிடமாவது தவணை செலுத்த வேண்டிய கடன் இருந்தால், அந்த மனிதன் கடைசி நாளில் உள்ளே நுழைந்து, அந்த சிறிதளவு பணத்தை அறைந்துவிட்டு, "டெட்டெலெஸ்டை" என்று கூறலாம், அது முடிந்தது, அது செலுத்தப்பட்டது, அது முடிந்தது. மேலும் கடன் கொடுத்தவர் அவரைப் பார்த்து, "வாழ்த்துக்கள்!" "டெட்டெலஸ்தாய்" என்று இயேசு கூப்பிட்டபோது, சிலுவையைச் சுற்றியிருந்த அனைவரும் அந்த சங்கத்தை உருவாக்கியிருப்பார்கள். அது செலுத்தப்பட்டது, அது முடிந்தது. என்ன

செலுத்தப்பட்டது, என்ன முழுமையாக செலுத்தப்பட்டது? பதில் பாவத்திற்கான கொடுப்பனவு, மீட்பை வாங்குதல்.

இயேசு எப்படி நம் மீட்பை வாங்கினார்? அது எப்படி வேலை செய்கிறது?

பாவம் செய்யும் எவரும் இறந்துவிடுவார்கள் என்பதே சட்டத்தின் தேவையாக இருந்தது. அது சட்டத்தின் சாபமாக இருந்தது. "இறப்பு" என்ற வார்த்தையின் அர்த்தம் பிரித்தல். நீங்கள் பாவம் செய்தால், நீங்கள் கடவுளிடமிருந்து நித்தியமாக பிரிக்கப்படுவீர்கள். அது அப்படித்தான் வேலை செய்யும். யாராவது வந்து அந்த கடனை ரத்து செய்ய வேண்டும், அதை துடைக்க வேண்டும், அதை செலுத்த வேண்டும். காலத்தின்

தொடக்கத்திலிருந்தே, ஒரு இரத்த பலி இருக்க வேண்டும் என்று கடவுள் கட்டளையிட்டார். ஏன் என்று தெரியவில்லை, சொர்க்கம் வந்ததும் கடவுளிடம் கேட்போம். எங்களிடம் சில தடயங்கள் கிடைத்துள்ளன. உயிர் இரத்தத்தில் உள்ளது என்று கூறுகிறோம். பாவம் மரணம்; வாழ்க்கை மரணத்தை ரத்து செய்கிறது, இது செலுத்தப்படப் போகிறது. அது நமது பாவங்களைப் போக்க இரத்ததானமாக இருக்க வேண்டும்.

இப்போது பல நூற்றாண்டுகளாக கடவுள் விலங்குகள், செம்மறியாடுகள், காளைகள், ஆடுகள் மற்றும் மாடுகளின் இரத்தத்தை அந்த பாவத்திற்கு அடையாளமாக செலுத்த அனுமதித்துள்ளார். ஆனால் "காளைகள் மற்றும் ஆடுகளின் இரத்தம் உண்மையில் பாவங்களைப் போக்க இயலாது." (எபிரெயர் 10:4) இல்லை, நம்முடைய பாவம் எப்போதாவது நீக்கப்படுமானால், அதற்குப் போதுமான அளவு செலுத்தி கடனை ரத்துசெய்யும் தியாகம் மூன்று நிபந்தனைகளை பூர்த்தி செய்ய வேண்டும்: 1) அது மனிதனாக இருக்க வேண்டும்; 2) அது பாவமற்றதாக இருக்க வேண்டும் மற்றும் 3) அது நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழ் வாழ வேண்டும், பழைய மோசேயின் சட்டம் ஒவ்வொரு குறிப்பையும் முழுமையாய் நிறைவேற்றுகிறது. "ஆனால் நேரம் முழுமையாக வந்தபோது, கடவுள் தம்முடைய குமாரனை அனுப்பினார், ஒரு

பெண்ணில் பிறந்தார், சட்டத்தின் கீழ் பிறந்தார், நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழ் உள்ளவர்களை மீட்க, நாங்கள் முழு உரிமைகளையும் பெறுவோம்." (கலாத்தியர் 4:4) எனவே பலி மனிதனாகவும் சட்டத்தின் கீழ் பிறந்ததாகவும் இருக்க வேண்டும். இயேசு இந்த மூன்று அளவுகோல்களையும் சந்தித்தார்.

"ஆகையால், கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் இருப்பவர்களுக்கு இப்போது கண்டனம் இல்லை, ஏனென்றால் கிறிஸ்து இயேசுவின் மூலமாக ஜீவ ஆவியின் சட்டம் பாவம் மற்றும் மரணத்தின் சட்டத்திலிருந்து என்னை விடுவித்தது. பாவ சுபாவத்தால் பலவீனமானவர்," (இதைப் பாருங்கள்) "கடவுள் பாவமுள்ள மனிதனின் சாயலில் தம்முடைய சொந்த குமாரனை பாவநிவாரண பலியாக அனுப்பினார். எனவே, நியாயப்பிரமாணத்தின் நீதியான தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக, பாவமுள்ள மனிதனில் பாவத்தை கண்டனம் செய்தார். நம்மில் முழுமையாக சந்திக்கலாம்." (ரோமர் 8:1-4)

நியாயப்பிரமாணத்தின் நியாயமான கோரிக்கைகள் நம்மில் நிறைவேறும்படி, பாவநிவாரண பலியாக தேவன் தம்முடைய சொந்த மகனை பாவநிவாரண பலியாக அனுப்பியதால், நாம் பாவத்திலிருந்தும் மரணத்திலிருந்தும்

விடுவிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். அது "எங்களில் சந்தித்தது" என்று எழுதுவதைக் கவனியுங்கள், "எங்களால் சந்தித்தது" அல்ல. சட்டத்தின் தேவைகளை எங்களால் பூர்த்தி செய்ய முடியாது. இயேசுவைத் தவிர யாராலும் முடியாது.

எனக்கு முழு விஷயத்தின் பெரும்பகுதி வசனம் மூன்றில் உள்ளது, அந்த வசனத்தின் கடைசி வரி, "அவர் பாவமுள்ள மனிதனில் பாவத்தை கண்டனம் செய்தார்." அது என்ன சொல்கிறது தெரியுமா? கடவுள் என்னைப் பார்க்கும்போது, ஒரு பாவி, ஆனால் கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கும் ஒரு பாவி, ஒரு கிறிஸ்தவன், அவர் என்னைப் பார்த்து "பாவியே, நான் உன்னைக் கண்டிக்கிறேன்" என்று கூறவில்லை. மாறாக, "அவர் பாவமுள்ள மனிதனில் பாவத்தைக்

கண்டனம் செய்கிறார்." உன் பாவத்தை நான் கண்டிக்கிறேன், உன் பாவத்தை சிலுவையில் அறைந்தேன், இயேசுவின் நீதியை உனக்கு அனுமதித்தேன்" என்று அவர் கூறுகிறார். டெட்டலெஸ்தாய். பாடல் சொல்வது போல், "இயேசு எல்லாவற்றையும் செலுத்தினார், அவருக்கு நான் கடன்பட்டிருக்கிறேன். பாவம் கருஞ்சிவப்புக் கறையை விட்டிருந்தது; அவர் அதை பனி போல வெள்ளையாக கழுவினார்."

மரண சக்தி முடிந்தது. மனிதகுலத்தின் இயற்கை எதிரி மரணம், இல்லையா? ஒருவர் சொன்னார், "மனிதன் மகிழ்ச்சியாக இருக்க விரும்புகிறான், ஆனால் மனிதன் மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியாது, ஏனென்றால் அவன் செய்ய விரும்பாததைச் செய்கிறான், அவன் இறந்துவிடுகிறான்." இது மனிதகுலத்தின் பெரும்பகுதியை விவரிக்கிறது.

மரணத்தைத் தள்ளிப் போட எத்தனை முறை முயற்சி செய்கிறோம்? அந்த அரக்கனைத் தவிர்க்க எத்தனை முறை முயற்சி செய்கிறோம்? அதைச் சுற்றி எத்தனை முறை நடனமாடுகிறோம், அது இல்லை என்று பாசாங்கு செய்கிறோம்? நாம் அதன் பிடியை வாத்து எடுக்க முயற்சிக்கிறோம், ஆனால் நாம் அனைவரும் இறுதியில் அதன் கழுத்தை நெரிக்கிறோம். எனக்கு நல்ல செய்தி கிடைத்துள்ளது! இயேசு கழுத்தறுப்பை உடைத்தார். இயேசு ஒருபோதும் இறுதிச் சடங்குகளைப் பிரசங்கிக்கவில்லை. உண்மையில், இயேசு தான் கலந்துகொண்ட ஒவ்வொரு சவ அடக்கத்தையும் குழப்பினார். அவர்கள் யாயீருவின் மகளுக்காகத் துக்கங்கொண்டார்கள், அவன் அவளை கல்லறையிலிருந்து கொண்டுவந்தான். அவர்கள் விதவையின் மகனை நாயினிலிருந்து வெளியே அழைத்துச் சென்றனர். அவன் தான் அவனை எழுப்பினான். அவர்கள் நான்கு நாட்களாக லாசருக்காக அழுது கொண்டிருந்தார்கள். இயேசு "கல்லைப் பின்னுக்குப் புரட்டவும். லாசரு வெளியே வா" என்றார். இயேசு தான் கலந்துகொண்ட ஒவ்வொரு சவ அடக்கத்தையும் அழித்தார்.

அவரது மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதலை உள்ளடக்கிய மூன்று நாட்களில், அவர் மரணத்தின் அனைத்து சக்தியையும் பறித்தார். "ஆனால் கிறிஸ்து உண்மையில் மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்தார், நித்திரையடைந்தவர்களின் முதல் பலன்கள். மரணம் ஒரு மனிதனால் வந்தது, இறந்தவர்களின் உயிர்த்தெழுதல் ஒரு மனிதன் மூலமாகவும் வருகிறது. ஆதாமில் எல்லாரும் இறந்துவிடுகிறார்கள். கிறிஸ்து அனைவரும் உயிர்ப்பிக்கப்படுவார்கள், ஆனால் ஒவ்வொருவரும் அவரவர் முறைப்படி: கிறிஸ்து, முதல் கனிகள்; பின்னர் அவர் வரும்போது, அவருக்கு சொந்தமானவர்கள்." (1 கொரிந்தியர் 15:20)

அந்த வெள்ளிக் கிழமை பிற்பகலில் இயேசுவின் உயிரற்ற உடலை சிலுவையில் இருந்து எடுத்தபோது, கடன் வாங்கிய கல்லறையில் வைத்தார்கள். மீண்டும் உயிர் பெறுவது பற்றிய அவரது கூற்றுகளை அறிந்து, அவரைப் பின்பற்றுபவர்களுக்கு பயந்து, வீரர்கள் அந்தக் கல்லறையின் குறுக்கே ஒரு கல்லை உருட்டி, அதை அடைத்து, அதைச் சுற்றி ஒரு காவலரை வைத்தனர். ஆனால், அவர்களால் வாழ்க்கையின் விதையை அடக்க முடியவில்லை. அந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை மேரியும் மற்ற பெண்களும் அங்கே இருந்தார்கள், அவர், உயிர், வெடித்தது. அவர் முதல் பழம். மரித்தோரிலிருந்து முதலில் உயிர்த்தெழுப்பப்பட்டவர், மீண்டும் ஒருபோதும் இறக்கமாட்டார். அவர் மீண்டும் வரும்போது, அவரில் இறந்த அனைவரும், புதிய, அழியாத மற்றும் அழியாத உடலைப் பெற்ற கல்லறையிலிருந்து வெளியே வருவார்கள். "அழிந்து போகக்கூடியது அழியாததையும், மரணத்திற்குரியது அழியாததையும் அணியும்போது, "மரணம் வெற்றியில் விழுங்கப்பட்டது, மரணம், உங்கள் வெற்றி எங்கே, ஓ மரணம், எங்கே, மரணம்,

மக்களே, "டெடெலஸ்தாய்! அது முடிந்தது!" என்று இயேசு சொன்னபோது, அவர் மரணத்தை ஒரு அடிமட்ட குழியிலிருந்து வெளியேறும் பாதையாக மாற்றினார், எங்களை ஒரு சாலையிலிருந்து அழைத்துச் சென்று சிறந்த பாதையில் வைத்தார். நாம்

மரணத்தை எதிர்கொள்ளும் விதம் அமில சோதனை, நமது நம்பிக்கையின் இறுதி அளவுகோல். கடவுள் உங்களை இந்த மண்ணிலிருந்து எழுப்புவார் என்ற நம்பிக்கை உங்களுக்கு இருக்கிறதா? அவரால் முடியும் - நீங்கள் அதை நம்பலாம், ஏனென்றால் அவர் மரணத்தின் பிடியை உடைத்தார், மேலும் அவர் மீண்டும் இறக்கவில்லை. இது முடிந்தது. அது இப்போது உங்களுடையது! பாடம் #1257 ஸ்டீவ் பிளாட், ஏப்ரல் 7, 1996

சரணடைதல் வார்த்தைகள்

இயேசு சிலுவையில் அறையப்பட்ட நாளுக்கு முன்பு எருசலேமில் நூற்றுக்கணக்கான, ஒருவேளை ஆயிரக்கணக்கான சிலுவையில் அறையப்பட்டிருக்கலாம், இயேசு சிலுவையில் அறையப்பட்ட பிறகு ஆயிரக்கணக்கானவர்கள். எனவே, ஒரு மனிதன் சிலுவையில் அறையப்படுவது மட்டும் உண்மையல்ல. இவரை மிகவும் அசாதாரணமாக்கியது அன்று சிலுவையில் இருந்தவர்.

காற்றில் பதற்றம் நிலவியது. பஸ்கா பண்டிகை என்பதால் எருசலேம் நகருக்குள் பெரும் திரளான மக்கள் கூட்டம் அலைமோதியது. வெளிப்படையாக, இந்த ஆண்டின் இந்த நேரத்தில் ஜெருசலேமில் விஷயங்கள் மிக எளிதாக வெறித்தனமாக இருக்கும். அந்த குறிப்பிட்ட நாளில் வேலையில் இருந்த ஒரு வெடிக்கும் விதமான கும்பல் உளவியல் இருந்தது. காலை முழுவதும், தலைவர்கள் சியர்லீடர்களாக பணியாற்றினர். "சிலுவையில் அறையும், சிலுவையில் அறையும்" என்று மக்கள் மத்தியில் கத்தினார்கள். எல்லாக் கூட்டங்களும் சேர்ந்துகொண்டிருந்தன. ரோமானிய வீரர்கள் அன்று மிகவும் உஷாராக இருந்தனர். இது போன்ற யூதர்களின் கூட்டங்கள் வன்முறையில் ஈடுபடுவதை அவர்கள் முன்பே பார்த்திருக்கிறார்கள், எனவே அவர்கள் மிகவும் கவனமாக கண்காணிப்பில் இருந்தனர்.

ஆனால் இப்போது இறுதியாக, இயேசு சிலுவையில் அறையப்பட்டார். சில சலசலப்புகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தணிந்ததாகத் தெரிகிறது, ஆனால் இப்போது உண்மையில் விசித்திரமான விஷயங்கள் நடக்கத் தொடங்கின. யாராலும் அதன் மீது விரலை வைக்க முடியவில்லை, ஆனால் என்ன நடக்கிறது என்பதில் விசித்திரமான ஒன்று இருந்தது, ஏறக்குறைய ஏதோ உங்கள் மீது பதுங்குவது போல் இருந்தது, அது என்னவென்று உங்களுக்குத் தெரியாது. உங்களால் உறுதியாக சொல்ல முடியவில்லை. மதியம் நேராக மேலும் கீழும் இருந்தாலும், மதியம் 12:00 மணி, இருட்டாகிவிட்டது; பகலில் ஒரு மோசமான புயல் வரும்போது நாம் பார்க்கப் பழகிய இருள் மட்டுமல்ல, அது இன்னும் ஓரளவு வெளிச்சமாக இருப்பதால், அது மிகவும் இருட்டாக இருக்கிறது. நீங்கள் உணரக்கூடிய ஒரு வகையான இருள் அது. அது மேகமூட்டமாக இருக்கும் நள்ளிரவு போலவும், சந்திரன் வெளியே வராதபோதும், நீங்கள் நட்சத்திரங்களைப் பார்க்க முடியாது, நீங்கள் நகர விளக்குகளிலிருந்து விலகி இருக்கிறீர்கள். உங்கள் முகத்திற்கு முன்னால் கையைப் பார்ப்பது கூட உங்களுக்கு கடினமாக உள்ளது. பகலில் அந்த மாதிரி இருள் சூழ்ந்திருந்தது.

நீங்கள் கிட்டத்தட்ட உணரக்கூடிய கனமான இருள், மிகவும் அடர்த்தியான நீங்கள் அதை கத்தியால் வெட்டலாம். பறவைகளை சென்று சேர்வடையச் செய்யும் இருள் அது. அது ஒரு வகையான இருட்டாக இருந்தது, அது வீரர்கள் பார்க்கக்கூடிய வகையில் தீப்பந்தங்களை ஒளிரச் செய்கிறது. அது ஒரு கிரகணம் போல சீக்கிரம் போகாத இருள். ஆனால் அது வெளித்தோற்றத்தில் என்றென்றும் நீடித்தது, மூன்று மணிநேர முழுமையான இருளில். விஷயங்கள் வழக்கத்திற்கு மாறாக, விசித்திரமான, வினோதமான மற்றும் பயமுறுத்தும் உணர்வு.

ஆயினும், இந்த மூன்று மணிநேரங்களைப் பற்றிய ஆச்சரியமான விஷயம் என்னவென்றால், சுவிசேஷத்தை எழுதியவர்கள் ஒவ்வொருவரும் இயேசுவின் வாழ்க்கையின் கடைசி மணிநேரங்களில்

என்ன நடந்தது என்பதை எவ்வளவு சுருக்கமாகச் சொல்கிறார்கள் என்பதுதான். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு F. லகார்ட் ஸ்மித் திருத்திய Narrated Bible, நற்செய்தியின் பல்வேறு கணக்குகளை முழுவதுமாக ஒரு கதையாகப் படிக்கும் வகையில் ஒரு அற்புதமான வழியைக் கொண்டுள்ளது. "ஆறாம் மணி முதல் ஒன்பதாம் மணி வரை நிலத்தில் இருள் சூழ்ந்தது. ஏறக்குறைய ஒன்பதாம் மணி நேரத்தில், இயேசு உரத்த குரலில், 'எலோய், எலோயி, லாமா சபக்தானி?' அதாவது, 'என் கடவுளே, என் கடவுளே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்?' அங்கே நின்றவர்களில் சிலர் இதைக் கேட்டபோது, அவர் எலியாவைக் கூப்பிடுகிறார் என்று சொன்னார்கள், பின்னர், எல்லாம் முடிந்தது என்றும், வேதவாக்கியங்கள் நிறைவேறும் என்றும் இயேசு அறிந்து, எனக்கு தாகமாயிருக்கிறது என்றார். உடனே அவர்களில் ஒருவன் ஓடிவந்து ஒரு பஞ்சு எடுத்தான். அவன் அதை திராட்சரசத்தில் நிரப்பி ஒரு குச்சியில் வைத்து இயேசுவுக்குக் குடிக்கக் கொடுத்தான். எஞ்சியவர்கள், 'இப்போது, அவரை விடுங்கள், எலியா வந்து காப்பாற்றுவாரா' என்று பார்ப்போம்' என்றார்கள். அவர் பானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டதும், இயேசு, 'முடிந்தது' என்றார். இயேசு உரத்த குரலில், 'அப்பா, உமது கரங்களில் என் ஆவியை ஒப்புக்கொடுக்கிறேன்' என்று அழைத்தார். என்று அவன் தலை குனிந்து ஆவியை துறந்தான்.

“அந்த நேரத்தில் கோவிலின் திரை மேலிருந்து கீழாக இரண்டாகக் கிழிந்தது. பூமி அதிர்ந்தது, பாறைகள் பிளந்தன. கல்லறைகள் உடைந்து, இறந்த பல புனிதர்களின் உடல்கள் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டன. கல்லறைகளை விட்டு வெளியே வந்தனர். இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பிறகு, அவர்கள் புனித நகரத்திற்குச் சென்று பலருக்குத் தோன்றினர். நூற்றுவர் தலைவனும் அவருடன் இயேசுவைக் காவல் காத்தவர்களும் நிலநடுக்கத்தையும் நடந்த அனைத்தையும் கண்டு பயந்து, 'நிச்சயமாக இவர் கடவுளின் மகன்' என்று விளக்கினர்.

சில பெண்கள் தூரத்திலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர், அவர்களில் மக்தலேனா மேரி, ஜேம்ஸ் மற்றும் ஜோசஸ் மற்றும் சலோமியின் தாய் மரியாள். கலிலேயாவில், இந்தப் பெண்கள் அவரைப் பின்தொடர்ந்து அவருடைய தேவைகளைக் கவனித்து வந்தனர். அவருடன் எருசலேமுக்கு வந்திருந்த பல பெண்களும் அங்கே இருந்தார்கள். இக்காட்சியைக் காணக் கூடியிருந்த மக்கள் அனைவரும் நடந்ததைக் கண்டு, மார்பில் அடித்துக் கொண்டு கலைந்து சென்றனர். ஆனால் கலிலேயாவிலிருந்து அவரைப் பின்தொடர்ந்த பெண்கள் உட்பட அவரை அறிந்தவர்கள் அனைவரும் இதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு தூரத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

இயேசுவின் வாழ்க்கையின் கடைசி மூன்று மணிநேரங்களில், மதியம் முதல் மதியம் 3:00 மணி வரை, இயேசு மிகக் குறைவாகவே சொன்னார், ஆனால் அவர் சொன்னது மிகவும் முக்கியமானது. கடைசியாக இயேசு சொன்னது "அப்பா, உமது கரங்களில் என் ஆவியை ஒப்புக்கொடுக்கிறேன்." அங்கு அவர் சொன்ன முதல் வார்த்தையே "அப்பா" என்ற வார்த்தை. எவ்வளவு அழகான வார்த்தை இது. இந்த நீண்ட சோதனை முழுவதும், அதற்கு சற்று முன்பும் கூட, இயேசு தம் தந்தையுடன் அடிக்கடி தொடர்பு கொள்வதைக் காண்கிறோம். மேல் அறைக்கும் கெத்செமனே தோட்டத்திற்கும் இடையில் எங்கோ இயேசு, "அப்பா, நேரம் வந்துவிட்டது" என்று கூறுகிறார். ஆனால் அவர் எப்படி கடவுளிடம் பேசினார் என்பதைக் கவனியுங்கள்: "அப்பா, நேரம் வந்துவிட்டது."

தனிமையில் இருக்கும் இடத்தில், "அப்பா, என் சித்தம் அல்ல, உம்முடைய சித்தம் நிறைவேற்றட்டும்" என்று வேண்டினார். அவர் சிலுவையில் அறையப்பட்ட பிறகு, "அப்பா, இவர்களை மன்னியுங்கள், ஏனென்றால் தாங்கள் செய்வது என்னவென்று அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை." எங்கள் பாவங்களைத் தோளில் சுமந்துகொண்டு, "என் கடவுளே, என் கடவுளே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டாய்?" இறுதியாக, அவர் இறப்பதற்கு சற்று முன்பு, "அப்பா, உங்கள்

கைகளில் என் ஆவியை ஒப்படைக்கிறேன்" என்று கூறினார்.

இந்த எல்லா சூழ்நிலைகளிலும், அவர்கள் எப்படி இருந்தாலும், இயேசு ஒருபோதும் தம் தந்தையுடனான தொடர்பை இழக்கவில்லை. அவர் தனது தந்தையிடம் ஜெபித்து, தந்தையுடன் பேசி, தந்தையுடன் ஐக்கியமாகவும், அவருடன் ஒற்றுமையாகவும் இருந்தார். கடவுள் இயேசுவுக்குப் பின்வாங்கிய அந்தச் சுருக்கமான தருணத்தைத் தவிர, "என் கடவுளே, என் கடவுளே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டாய்?" என்று இயேசு அந்த வார்த்தைகளைக் கூப்பிட்டார். இயேசு தம் தந்தையுடனான அந்த உறவை ஒருபோதும் முறிக்கவில்லை.

கடவுள் நம்மை ஆசீர்வதிக்கும் விதத்தில் இருந்து நம்மையும் நம் கவனத்தையும் தந்தையிடமிருந்து திசைதிருப்ப, இயேசுவைப் போல ஒரு நாள் அல்லது ஒரு வாரம் அல்லது அதற்கு மேல் நம்மைத் தடம் புரளச் செய்வதற்கு அதிக கவனச் சிதறல் தேவையில்லை. "கடவுளே, என்னைக் கவனித்துக்கொண்டதற்கு நன்றி" அல்லது "கடவுளே, என் வாழ்க்கையில் இதைச் செய்ததற்கு நன்றி" என்று ஜெபிக்க மறந்துவிடுகிறோம். நாம் மிகவும் எளிதில் திசைதிருப்பப்படுகிறோம், ஆனால் இயேசு அல்ல. சூழ்நிலைகளைப் பொருட்படுத்தாமல், இயேசு எப்போதும் தம் தந்தையுடன் ஒற்றுமையிலும் தொடர்புகளிலும் இருந்தார்.

பின்னர் இயேசு, "அப்பா, உங்கள் கைகளில்..." என்று கூறினார். அவர்கள் அவருடைய தாடியைப் பறித்து, முகத்தில் தாக்கி, கழுத்தையும் உடலையும் கொடூரமாக அடித்து நொறுக்கி, நீண்ட முட்களால் ஆன ஒரு கிரீடத்தை எடுத்து அவரது உச்சந்தலையில் மற்றும் அவரது புருவத்தில் அழுத்தினர். அவர்கள் அவரை பயங்கரமாக துஷ்பிரயோகம் செய்தனர். ஆனால் இப்போது அவர் இறுதியாக தனது தந்தையின் கைகளில் இருக்கிறார். அவரைக் கொடுமைப்படுத்தியவர்களின் கைகளில் அவர் இப்போது இல்லை, ஆனால் உங்கள் கைகளில், தந்தையே, நான் என் ஆவியை ஒப்படைக்கிறேன். அவர் இப்போது

கடவுளின் அன்பான கரங்களால் தழுவப்பட்டார், அங்கு பாதுகாப்பு மற்றும் ஆறுதல் மற்றும் ஏற்றுக்கொள்ளல் இருக்கும். சில சமயங்களில் நாம் துன்புறுத்தப்பட்டதாகவோ அல்லது மிருகத்தனமாகவோ அல்லது தனிமையாகவோ அல்லது நம் சூழ்நிலை எதுவாக இருந்தாலும் இருக்கலாம் என்று என்னால் நினைக்க முடியாது. ஆனால் நாம் கடவுளின் கைகளில் இருக்க முடியும் என்பதை அறிவதற்காக,

இயேசு மேலும் கூறினார்: "நான் உறுதியளிக்கிறேன்." "அப்பா, உமது கைகளில் என் ஆவியை ஒப்படைக்கிறேன்." அசல் மொழியில் "கமிட்", டெபாசிட் அல்லது ஒதுக்கி வைப்பது என்று பொருள். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், இயேசுவின் உயிரை யாரும் அவரிடமிருந்து பறிக்கவில்லை. அவர் சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கு முன்பே அதைச் சொல்லியிருந்தார். அவர், "நான் என் உயிரையே கொடுக்கிறேன். யாரும் என் உயிரை என்னிடமிருந்து பறிக்கவில்லை" என்றார். தானாக முன்வந்து, உங்களுக்காகவும் எனக்காகவும் இயேசு தம் உயிரைக் கொடுத்தார். பிதா தன்னிடம் கேட்ட அனைத்தையும் இயேசு செய்தார். "முடிந்தது." இயேசு நம்முடைய பாவங்களுக்குப் பரிகார பலியாக மாறினார். கடவுளின் கோபத்தை நம்மிடமிருந்து திசைதிருப்பும் உலகின் பாவங்களுக்காக கடவுள் கோரும் திருப்தியாக இயேசு மாறினார். அது முடிந்தது இயேசு நமக்குப் பதிலாகத் தம்மையே ஒப்புக்கொடுத்தார். (1 யோவான் 2:1-2)

இது உண்மையில் இவ்வாறு கோடிட்டுக் காட்டப்படலாம்:

4. எங்களுக்கு ஒரு சிக்கல் உள்ளது - நாங்கள் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்ட பாவிகள்
5. ஒரு தீர்வு இருக்கிறது - பழுதற்ற, பாவமற்ற தியாகம் தேவை
6. ஒரு விளைவு இருக்கிறது - இயேசு தம்முடைய சொந்த பாவமில்லாத வாழ்க்கையைத் தம் இரத்தத்தைச் சிந்தினார் மற்றும் சமரசத்திற்கான கடவுளின் கோரிக்கைகளை

திருப்திப்படுத்தினார்.

இயேசு, "தந்தையே, உமது கரங்களில் என் ஆவியை ஒப்படைக்கிறேன்" என்றார். ஏறக்குறைய பத்து நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு டேவிட் இதையே சொன்னார், ஆனால் ஒரு கோரிக்கையைச் சேர்த்தார் "உங்கள் கைகளில் நான் என் ஆவியை ஒப்படைக்கிறேன்; சத்தியத்தின் தேவனாகிய கர்த்தாவே, என்னை மீட்டுக்கொள்ளும்." (சங்கீதம் 31:5) இது சரணாகதியின் அறிக்கை. இயேசு தம்முடைய பூமிக்குரிய வாழ்நாள் முழுவதும் அதைத்தான் செய்தார். அவர் கடவுளை நம்பினார் மற்றும் சர்வவல்லமையுள்ள கடவுளுக்கு முழு அடிபணிந்து தனது வாழ்க்கையை ஒப்படைத்தார். உயிர்த்தெழுதலும் மகிமையும் தனக்கு காத்திருக்கிறது என்பதை இயேசு மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் அறிந்திருந்தார்.

அது முடிந்தது. கடவுள் அவரிடம் கேட்ட அனைத்தையும் அவர் நிறைவேற்றினார். எங்கள் பாவக் கடனுக்கான முழுத் தொகையும் செலுத்தப்பட்டது. நம்முடைய பாவநிவிர்த்தி பலியாகிய இயேசு, நாம் கடவுளோடு சமரசம் செய்யப்படுவதை சாத்தியமாக்கினார். யோவான் சொன்னதன் அர்த்தம் என்ன என்பதை இப்போது நாம் நன்றாகப் புரிந்துகொள்ளலாம், "கடவுள் உலகத்தை மிகவும் நேசித்தார், அவர் தம்முடைய ஒரே பேறான குமாரனை விசுவாசிக்கிற எவரும் கெட்டுப்போகாமல், நித்திய ஜீவனைப் பெறும்படிக்கு அவரைக் கொடுத்தார்."

நாம் உறுதியளிக்க வேண்டும். நாம் தாங்க வேண்டும். நம் வாழ்க்கையை அவருக்கு அர்ப்பணிக்க வேண்டும். "அல்லது கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் ஞானஸ்நானம் பெற்ற நாம் அனைவரும் அவருடைய மரணத்திற்குள் ஞானஸ்நானம் பெற்றோம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா? ஆகவே, கிறிஸ்து பிதாவின் மகிமையினாலே மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பப்பட்டதுபோல நாமும் ஒரு புதிய வாழ்க்கையை வாழ்வதற்காக, ஞானஸ்நானத்தின் மூலம் மரணத்திற்குள் அவருடன் அடக்கம் செய்யப்பட்டோம். அவருடைய மரணத்தில்

இப்படி நாம் அவருடன் இணைந்திருந்தால், அவருடைய உயிர்த்தெழுதலில் நிச்சயமாக நாமும் அவருடன் இணைந்திருப்போம். ஏனென்றால், இறந்த எவரும் பாவத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டதால், நாம் இனி பாவத்திற்கு அடிமைகளாக இருக்கக்கூடாது என்பதற்காக, பாவத்தின் சரீரம் அகற்றப்படுவதற்காக, நம்முடைய பழையது அவருடன் சிலுவையில் அறையப்பட்டது என்பதை நாம் அறிவோம். இப்போது நாம் கிறிஸ்துவோடு மரித்தோமானால், நாமும் அவரோடு வாழ்வோம் என்று நம்புகிறோம். (ரோமர் 6:3-8) நாமும் கவனம் செலுத்தி உண்மையாக இருக்க வேண்டும். "எனவே, இவ்வளவு பெரிய சாட்சிகள் நம்மைச் சூழ்ந்திருப்பதால், தடையாக உள்ள அனைத்தையும் தூக்கி எறிந்துவிட்டு, நமக்காகக் குறிக்கப்பட்ட பந்தயத்தில் விடாமுயற்சியுடன் ஓடுவோம். நம்முடைய விசுவாசத்தின் ஆசிரியரும் பரிபூரணமுமான இயேசுவின் மீது நம் கண்களை நிலைநிறுத்துவோம், அவர் தமக்கு முன் வைக்கப்பட்ட மகிழ்ச்சிக்காக சிலுவையைச் சகித்து, அதை அவமானம் என்று இகழ்ந்து, கடவுளின் சிங்காசனத்தின் வலது பாரிசத்தில் அமர்ந்தார். நீங்கள் சோர்ந்துபோகாமல், மனம் தளராமல், பாவமுள்ள மனிதர்களின் இத்தகைய எதிர்ப்பைச் சகித்தவரை எண்ணிப் பாருங்கள்." (எபிரேயர் 12:1-3) தேவனுடைய சிங்காசனத்தின் வலது பாரிசத்தில் அமர்ந்தார். நீங்கள் சோர்ந்துபோகாமல், மனம் தளராமல், பாவமுள்ள மனிதர்களின் இத்தகைய எதிர்ப்பைச் சகித்தவரை எண்ணிப் பாருங்கள்." (எபிரேயர் 12:1-3) தேவனுடைய சிங்காசனத்தின் வலது பாரிசத்தில் அமர்ந்தார். நீங்கள் சோர்ந்துபோகாமல், மனம் தளராமல், பாவமுள்ள மனிதர்களின் இத்தகைய எதிர்ப்பைச் சகித்தவரை எண்ணிப் பாருங்கள்." (எபிரேயர் 12:1-3) அமேசிங் கிரேஸ் #1256 ஸ்டீவ் பிளாட், மார்ச் 31, 1996

--	--

A Roman Crucifixion

Just what did the body of Jesus of Nazareth actually endure during those hours of torture?

The practice of crucifixion itself is torture and execution by fixation to a cross. I am indebted to many who have studied this subject in the past, and especially to a contemporary colleague, Dr. Pierre Barbet, a French surgeon who has done exhaustive historical and experimental research and has written extensively on the subject.

Apparently, the first known practice of crucifixion was by the Persians. Alexander and his generals brought it back to the Mediterranean world -- to Egypt and to Carthage. The Romans apparently learned the practice from the Carthaginians and (as with almost everything the Romans did) rapidly developed a very high degree of efficiency and skill at it. A number of Roman authors (Livy, Cicer, and Tacitus) comment on crucifixion, and several innovations, modifications, and variations are described in the ancient literature.

For instance, the upright portion of the cross (or stipes) could have the cross-arm (or patibulum) attached two or three feet below its top in what we commonly think of as the Latin cross. The most common form used in our Lord's day, however, was the Tau cross, shaped like our T. In this cross the patibulum was placed in a notch at the top of the stipes. There is archeological evidence that it was on this type of cross that Jesus was crucified.

Without any historical or biblical proof, Medieval and Renaissance painters have given us our picture of Christ carrying the entire cross. But the upright post, or stipes, was generally fixed permanently in the ground at the site of execution and the condemned man was forced to carry the patibulum, weighing about 110 pounds, from the prison to the place of execution.

Many of the painters and most of the sculptors of crucifixion also show the nails through the palms. Historical Roman accounts and experimental work have established that the nails were driven between the small bones of the wrists (*radial and ulna*) and not through the palms. Nails driven through the palms will strip out between the fingers when made to support the weight of the human body. The misconception may have come about through a misunderstanding of Jesus' words to Thomas, "Observe my hands." Anatomists, both modern and ancient, have always considered the wrist as part of the hand.

A titulus, or small sign, stating the victim's crime was usually placed on a staff, carried at the front of the procession from the prison, and later nailed to the cross so that it extended above the head. This sign with its staff nailed to the top of the cross would have given it somewhat the characteristic form of the Latin cross.

But, of course, the physical passion of the Christ began in Gethsemane. Of the many aspects of this initial suffering, the one of greatest physiological interest is the bloody sweat. It is interesting that St. Luke, the physician, is the only one to mention this. He says, "And being in Agony, He prayed the longer. And His sweat became as drops of blood, trickling down upon the ground."

Every ruse (trick) imaginable has been used by modern scholars to explain away this description, apparently under the mistaken impression that this just doesn't happen. A great deal of effort could have been saved had the doubters consulted the medical literature. Though very rare, the phenomenon of Hematidrosis, or bloody sweat, is well documented. Under great emotional stress of the kind our Lord suffered, tiny capillaries in the sweat glands can break, thus mixing blood with sweat. This process might well have produced marked weakness and possible shock.

After the arrest in the middle of the night, Jesus was next brought before the Sanhedrin and Caiphus, the High Priest. It is here that the first physical trauma was inflicted. A soldier struck Jesus across the face for remaining silent when questioned by Caiphus. The palace guards then blind-folded Him and mockingly taunted Him to identify them as they each passed by, spat upon Him, and struck Him in the face.

In the early morning, battered and bruised, dehydrated, and exhausted from a sleepless night, Jesus is taken across the Praetorium of the Fortress Antonia, the seat of government of the Procurator of Judea, Pontius Pilate. You are, of course, familiar with Pilate's action in attempting to pass responsibility to Herod Antipas, the Tetrarch of Judea. Jesus apparently suffered no physical mistreatment at the hands of Herod and was returned to Pilate. It was in response to the cries of the mob that Pilate ordered Bar-Abbas released and condemned Jesus to scourging and crucifixion.

There is much disagreement among authorities about the unusual scourging as a prelude to crucifixion. Most Roman writers from this period do not associate the two. Many scholars believe that Pilate originally ordered Jesus scourged as his full punishment and that the death sentence by crucifixion came only in response to the taunt by the mob that the Procurator was not properly defending Caesar against this pretender who allegedly claimed to be the King of the Jews.

Preparations for the scourging were carried out when the Prisoner was stripped of His clothing and His hands tied to a post above His head. It is doubtful the Romans would have made any attempt to follow the Jewish law in this matter, but the Jews had an ancient law prohibiting more than forty lashes.

The Roman legionnaire steps forward with the flagrum (or flagellum) in his hand. This is a short whip consisting of several heavy, leather thongs with two small balls of lead attached near the ends of each. The heavy whip is brought down with full force again and again across Jesus' shoulders, back, and legs. At first the thongs cut through the skin only. Then, as the blows continue, they cut deeper into the subcutaneous tissues, producing first an oozing of blood from the capillaries and veins of the skin, and finally spurting arterial bleeding from vessels in the underlying muscles.

The small balls of lead first produce large, deep bruises which are broken open by subsequent blows. Finally the skin of the back is hanging in long ribbons and the entire area is an unrecognizable mass of torn, bleeding tissue. When it is determined by the centurion in charge that the prisoner is near death, the beating is finally stopped.

The half-fainting Jesus is then untied and allowed to slump to the stone pavement, wet with His own blood. The Roman soldiers see a great joke in this provincial Jew claiming to be king. They throw a robe across His shoulders and place a stick in His hand for a scepter. They still need a crown to make their travesty complete. Flexible branches covered with long thorns (commonly used in bundles for firewood) are plaited into the shape of a crown and this is pressed into His scalp. Again there is copious bleeding, the scalp being one of the most vascular areas of the body.

After mocking Him and striking Him across the face, the soldiers take the stick from His hand and strike Him across the head, driving the thorns deeper into His scalp. Finally, they tire of their sadistic sport and the robe is torn from His back. Already having adhered to the clots of blood and serum in the wounds, its removal causes excruciating pain just as in the careless removal of a surgical bandage, and almost as though He were again being whipped, the wounds once more begin to bleed.

In deference to Jewish custom, the Romans return His garments. The heavy patibulum of the cross is tied across His shoulders, and the procession of the condemned Christ, two thieves, and the execution detail of Roman soldiers headed by a centurion begins its slow journey along the Via Dolorosa. In spite of His efforts to walk erect, the weight of the heavy wooden beam, together with the shock produced by copious blood loss, is too much. He stumbles and falls. The rough wood of the beam gouges into the lacerated skin and muscles of the shoulders. He tries to rise, but human muscles have been pushed beyond their endurance.

The centurion, anxious to get on with the crucifixion, selects a stalwart North African onlooker, Simon of Cyrene, to carry the cross. Jesus follows, still bleeding and sweating the cold, clammy sweat of shock, until the 650-yard journey from the fortress Antonia to Golgotha is finally completed.

Jesus is offered wine mixed with myrrh, a mild analgesic mixture. He refuses to drink. Simon is ordered to place the patibulum on the ground and Jesus is quickly thrown backward with His shoulders against the wood. The legionnaire feels for the depression at the front of the wrist. He drives a heavy, square, wrought-iron nail through the wrist and deep into the wood. Quickly, he moves to the other side and repeats the action being careful not to pull the arms too tightly, but to allow some flexion and movement. The patibulum is then lifted in place at the top of the stipes and the titulus reading "Jesus of Nazareth, King of the Jews" is nailed in place.

The left foot is now pressed backward against the right foot, and with both feet extended, toes down, a nail is driven through the arch of each, leaving the knees moderately flexed. The Victim is now crucified. As He slowly sags down with more weight on the nails in the wrists excruciating pain shoots along the fingers and up the arms to explode in the brain -- the nails in the wrists are putting pressure on the median nerves. As He pushes Himself upward to avoid this stretching torment, He places His full weight on the nail through His feet. Again there is the searing agony of the nail tearing through the nerves between the metatarsal bones of the feet.

At this point, as the arms fatigue, great waves of cramps sweep over the muscles, knotting them in deep, relentless, throbbing pain. With these cramps comes the inability to push Himself upward. Hanging by his arms, the pectoral muscles are

paralyzed and the intercostal muscles are unable to act. Air can be drawn into the lungs, but cannot be exhaled. Jesus fights to raise Himself in order to get even one short breath. Finally, carbon dioxide builds up in the lungs and in the blood stream and the cramps partially subside. Spasmodically, he is able to push Himself upward to exhale and bring in the life-giving oxygen. It was undoubtedly during these periods that He uttered the seven short sentences recorded:

The first, "Father, forgive them for they know not what they do."

The second, to the penitent thief, "Today thou shalt be with me in Paradise."

The third, looking down at the terrified, grief-stricken adolescent John -- the beloved Apostle -- he said, "Behold thy mother." Then, looking to His mother Mary, "Woman behold thy son."

The fourth cry is from the beginning of the 22nd Psalm, "My God, my God, why hast thou forsaken me?"

Hours of limitless pain, cycles of twisting, joint-rending cramps, intermittent partial asphyxiation, searing pain where tissue is torn from His lacerated back. He moves up and down against the rough timber enduring hours of limitless pain, cycles of twisting, joint-rending cramps, intermittent partial asp. Then another agony begins: a terrible crushing pain deep in the chest as the pericardium slowly fills with serum and begins to compress the heart.

One remembers again the 22nd Psalm, the 14th verse: "I am poured out like water, and all my bones are out of joint; my heart is like wax; it is melted in the midst of my bowels."

It is now almost over. The loss of tissue fluids has reached a critical level; the compressed heart is struggling to pump heavy, thick, sluggish blood into the tissue; the tortured lungs are making a frantic effort to gasp in small gulps of air. The markedly dehydrated tissues send their flood of stimuli to the brain.

Jesus gasps His fifth cry, "I thirst."

One remembers another verse from the prophetic 22nd Psalm: "My strength is dried up like a potsherd; and my tongue cleaveth to my jaws; and thou hast brought me into the dust of death."

A sponge soaked in posca, the cheap, sour wine which is the staple drink of the Roman legionaries, is lifted to His lips. He apparently doesn't take any of the liquid. The body of Jesus is now in extremes, and He can feel the chill of death creeping through His tissues. This realization brings out His sixth words "It is finished."

His mission of atonement is now complete. Finally He chooses to die. With one last surge of strength, he once again presses His torn feet against the nail, straightens His legs, takes a deeper breath, and utters His seventh and last cry, "Father! Into thy hands I commit my spirit."

The rest you know. In order that the Sabbath not be profaned, the Jews asked that the condemned men be dispatched and removed from the crosses. The common method of ending a crucifixion was by crurifracture, the breaking of the bones of the legs. This prevented the victim from pushing himself upward; thus the tension could not be relieved from the muscles of the chest and rapid suffocation occurred. The legs of the two thieves were broken, but when the soldiers came to Jesus they saw that this was unnecessary.

Apparently to make doubly sure of death, the legionnaire drove his lance through the fifth interspace between the ribs, upward through the pericardium and into the heart. The 34th verse of the 19th chapter of the Gospel according to St. John reports: "And immediately there came out blood and water." That is, there was an escape of water fluid from the sac surrounding the heart, giving postmortem evidence that Our Lord died not the usual crucifixion death by suffocation, but of heart failure (a broken heart) due to shock and constriction of the heart by fluid in the pericardium.

Thus we have had our glimpse -- including the medical evidence -- of that epitome of evil which man has exhibited toward Man and toward God. It has been a terrible sight, and more than enough to leave us despondent and depressed. How grateful we can be that we have the great sequel in the infinite mercy of God toward man. Adapted from -- "A Physician Testifies About the Crucifixion, Dr. C. Truman Davis, konnections.com/Kcundick/crucifix.html"

David foretold it this way "My God, my God, why have you forsaken me? Why are you so far from saving me, so far from the words of my groaning? ... But I am a worm and not a man, scorned by men and despised by the people. All who see me mock me; they hurl insults, shaking their heads: He trusts in the LORD; let the LORD rescue him. Let him deliver him,

since he delights in him. ... I am poured out like water, and all my bones are out of joint. My heart has turned to wax; it has melted away within me. My strength is dried up like a potsherd, and my tongue sticks to the roof of my mouth; you lay me in the dust of death. Dogs have surrounded me; a band of evil men has encircled me, they have pierced my hands and my feet. I can count all my bones; people stare and gloat over me. They divide my garments among them and cast lots for my clothing. ... All the ends of the earth will remember and turn to the LORD, and all the families of the nations will bow down before him, for dominion belongs to the LORD and he rules over the nations. All the rich of the earth will feast and worship; all who go down to the dust will kneel before him — those who cannot keep themselves alive. Posterity will serve him; future generations will be told about the Lord. They will proclaim his righteousness to a people yet unborn — for he has done it.” (Psalm 22:1-8; 14-18; 27-31)

The Cross is the Center

It was a Friday morning about 9:00 that it began. It would be over by 3:00 that afternoon. What can you do in six hours? In our modern, high-tech world, you can send e-mail all over the world and you can get an automobile and travel 300 miles or more. You can hop on an airplane and go from one end of the country to the other. There's a lot you can do in six hours. But that day was over 2,000 years ago.

What did the people do in those six hours? Probably like any other day, a farmer got up and began to plow his field because it was spring and it was about time to plant. A housewife I'm sure got up and began to be busy with her daily house chores. A merchant opened up his shop, and he did a brisk day's business for six hours, getting ready for the Sabbath and for the Passover weekend. You can do a lot in six hours. But all that was done in Jerusalem during that six hour, and for that matter all that was done all over the world in all the days combined, paled in comparison to what was being done on a hill called, "Calvary." A man was being crucified, a very special man nailed to a Roman cross. His was on one of three crosses erected that day, the middle one.

A visitor who happened to come to Jerusalem that day might have seen the crosses, shook his head and thought, "Oh, one of those sad but necessary executions in order to keep the peace and to keep justice." The Roman soldiers assigned to the task knew little of this mysterious young carpenter who refused to beg or whine or complain. They had no idea that this one that practically laid himself down on that cross could be anything other than just a Nazarene.

Oh, but some strange things began to happen. First, there was the darkness, a blackness darker than an eclipse. The sky had an eerie, hellish gloom. It's as if God, the Father, had turned his back on the earth, maybe even to shed a tear. Then there was the earthquake that Matthew tells us about. A mysterious rumble from the very womb of the earth caused the rocks to split. Prisoners of the grave were released from death's cold grip. Reports spread all the way around Jerusalem of the bodies that had been entombed actually walking down the streets; no doubt loved ones saw and talked with them.

The curtain, that massive veil in the temple that separated the holy place from "the Holy of Holies," would be torn apart. The place where only once a year as the High Priest would take in the blood from an unblemished lamb to sprinkle upon the mercy seat to make atonement, a sacrifice for all the people. That curtain was 40 feet high and it weighed several tons. But during those six hours, somebody, something, somehow tore that massive curtain from top to bottom as if two great hands ripped it apart. As if the great God of the universe was saying, the high priest has entered the Holy of Holies for the last time, the final Day of Atonement. He'll never have to go in there again.

Well, this was no ordinary Friday. Jerusalem was captured in the throes of the mystery that she couldn't understand. People were beginning to wonder as they saw some things and as they heard other things. Could it be? Could it be? No! It couldn't be. That Nazarene man might be something other than just a man, something more than just a carpenter who lived in Nazareth, maybe even something more than a prophet. You can almost hear the entire thought process of an entire community. In fact, they buzzed about it for days and days and days.

Do you remember Pentecost? Do you remember how 3,000 people were baptized on one day? Have you ever wondered how 3,000 people were baptized on one day? It wasn't just the power of one sermon. You see what had happened in Jerusalem that day was all that everybody talked about for seven weeks. What did all those mysterious things mean? Then Peter on that Pentecost Day, inspired by the Spirit, unsealed it. He said, "That was the Son of God on that cross." That's why it happened.

Have you ever stopped to consider how central it is to human history? All of time is measured by it. All of this book, the Bible, is its story. All the Old Testament history points to it, a type of things to come. Now type is a person, place, or thing in the Hebrew religion that foreshadows or anticipates a person, place or thing in the New Covenant. In other words, it was a symbol back there that foreshadows or anticipates something here. Frankly, the Old Testament is filled with beautiful types. When you take the time to see and understand them, it helps you to piece together God's magnificent providence and you can see that the story is the same all the way through history, pointing to the very same conclusion.

The most beautiful types in the Old Testament are those that foreshadow the cross. Do you remember the first Passover? As the blackness of the plague of the death of the firstborn crept across Egypt, it surely foreshadowed the blackness at midday on that Friday just as a Lamb was slain in each of those Hebrew homes that night so the death angel would pass over, leaving that family unharmed. It set the stage for the time that the real Lamb, the Lamb of God, would be slain allowing death to pass over humanity again.

Or how about that Ark of the Covenant, the mysterious Ark of the Covenant introduced to us in Exodus 25 on Mount Sinai? Do you remember the name of the covering of the Ark of the Covenant? It was called, "The Mercy Seat." On that "Mercy Seat" once a year, the high priest would come into the Holy of Holies with the blood from an unblemished lamb and sprinkle drops of blood on the Mercy Seat so that sin would be taken away. But it was at the cross where the real mercy seat was established and where the blood of the perfect sacrifice wasn't just sprinkled, but flowed that would take away all sin for all time.

Or how about when the Israelites had been grumbling and complaining and sinning again and God threw them in the midst of venomous snakes and they were being bitten and being killed. Then Moses, after praying fashioned a bronze serpent, put it on a pole and lifted it up. Their cure from certain death was free and available to all. But they had to take some action on their own. They had to look upon it to live. But in doing so they did not earn the cure for it was free to all. By looking upon the bronze serpent they did not work but they did take action in order to live. (Numbers 21) Jesus said in John 3, just like that bronze serpent, "If I be lifted up, I'll draw all men to myself." I could give you two dozen others, but the Old Testament is like a huge sign with an arrow saying, "This way to the cross. This way to the cross."

Then when Jesus came, he lived for it. He lived for the cross.

From his earliest days, the cross cast its shadow ahead of him. From the very day that he came into this world in Bethlehem where there was no room in the inn. It was saying right then, "There's no room for you in this world. You'll not find a place to stay here. You'll be rejected and even crucified."

The gospels record for us no less than a dozen different accounts of Jesus foretelling his own death. I think about Matthew 16 when he and the disciples were having a little R & R (rest and relaxation) at Caesarea, Philippi. Jesus asked, "Who do you think I am?" After they had given speculation, street talk of what others were saying, Peter looked at him and said, "You're the Christ, you're the Son of the Living God." Jesus said, "Blessed are you Simon, son of Jonah, for flesh and blood hasn't revealed this to you, but my Father in heaven." Jesus knowing now that the men, who would carry on what he was going to die for were beginning to understand. Verse 21 says that, immediately, from that time on, Jesus began to explain to his disciples, how he must go to Jerusalem and suffer many things at the hands of the Elders, Chief Priests, and teachers of The Law; that he must be killed and on the third day, raised to life.

He said the same thing in Matthew 17, 20, 21. In Matthew 26 at that *Last Supper*, He told them again, "I'm about to be killed." In those few hours after that in the Garden of Gethsemane, He bowed on His face and asked if there were any other way, He knew that it was for this destiny that He was born. The cross was what Jesus came here for, and He always knew it.

The entire New Testament reflects it. Paul said, "Jews demand miraculous signs and Greeks look for wisdom, but we preach Christ crucified: a stumbling block to Jews and foolishness to Gentiles." (1 Corinthians 1:22, 23) "For I resolved to know nothing while I was with you except Jesus Christ and him crucified." (1 Corinthians 2:2) "May I never boast except in the

cross of our Lord Jesus Christ.” (Galatians 6:14) Do you see those three statements? Paul said, "All I know is Christ crucified." Then he said "All I preach is Christ crucified." (1 Corinthians 1:23) "All I boast about is the cross of Christ, Jesus crucified." (Galatians 6:14) "For me to live is Christ, and to die would be gain" because he was crucified. (Philippians 1:21)

Folks, you go through the Bible, the New Testament, every sermon preached by Paul or Peter you will see, every one of them focused on the Crucifixion and Resurrection of Jesus. So whether the Old Testament, the New Testament or the whole Bible, the cross is central.

Years ago in the British Royal Navy in their great sailing vessels would weave a blue thread right through the center of the rope that would be used to hoist the main sail because they wanted that rope to be distinguishable. If they needed to hoist it in an emergency, to flee an enemy or to avoid a storm, they looked for the rope with the blue thread right through the middle of it. The cross should be like that. It's always visible and always accessible. It's the main thing, not just in this book, but in life itself. It should be at the very center of everything that we do; the center of our lifestyle, the center of our home life, the center of our work life and our school life. If we ever take Jesus and his cross out of the center, we lose everything.

Have you ever seen signs on posts that stated, "Power Cable Buried Here?" That's what the sayings of the cross are. You come to one of those sayings, you dig down and there is power there—a whole source of power in our lives if we will just take time to understand it. Jesus' final words were "It is finished." (John 19:30) What's finished? The divine plan for redeeming all of humankind is finished. Man's fear of death is finished. The power of guilt is finished. The uncertainty of tomorrow is finished.

The following lessons in this series will focus on seven incredible statements that the Son of God made while in human form. I don't know about you, but to me, nothing was more amazing in the whole spectrum of that divine drama that we call the cross than those seven sayings Jesus made. What would you say if you were on your way to be executed? If it were going to be a slow torturous punishment like Jesus received, what would you dare say while you were hanging on the cross?

Jesus carefully chose the words that he would utter on that cross. They were not random phrases just uttered by some pained martyr. They were intentional statements from God himself to let us have some clues about the unfathomable depth of meaning of that cross on which he hung.

1. **Father, forgive them for they know not what they do.** (Luke 23:34)

Those are the words of forgiveness. To that immediate audience, but extended far beyond them.

2. **Today you shall be with me in paradise.** (Luke 23:42, 43)

Jesus turned to the thief and said words of acceptance to a common criminal, the last person in the world you would think ought to be in paradise that day. A person, who unlike Jesus, was there for crimes he had done.

3. **Dear woman, here is your son,** and to the disciple (John), **Here is your mother.** (John 19:25)

Words of comfort, even amidst his agony, the beautiful words of comfort.

6. **My God, my God, why hast thou forsaken me?**
(Matthew 27:46)

What do those words mean? Words of separation, a horrible separation but a separation that had to occur if we are going to live forever.

5. **I thirst** (John 19:28)

The words of humanity showing us that Jesus was not some type of freak, he was just like you and me. He hurt, he thirsted, he hungered and he understood our pain.

6. **It is finished.** (John 19:30)

The words of victory. The greatest words ever uttered.

9. **Into thy hands I commit My spirit** (Luke 42:36)

The great words of ultimate surrender.

The cross is at the heart of our faith. It is the central part of what we stand for. It is the only reason that we can gather as a community of faith.

I ran across a modern parable this week that I'm afraid reveals the status of too many individuals, and for that matter, too many churches. The parable talks about a church that erected a brand-new building. They made it awfully nice and behind the pulpit area they erected a sign that said, "We preach Christ crucified." Then down in the lower corner they put a small potted plant, one of these creeping vines that would kind of go up the wall for decoration. As time passed, the vine began to grow and as it grew the congregation began to mellow. After a while it covered that last word "crucified." The readable part of the sign displayed only, "We preach Christ" sure enough not so much the cross just the nice socially-oriented Jesus who showed compassion on all needs. But the vine kept growing and the congregation kept mellowing and after a while, only the words, "We preach," showed. Eventually they had just forgotten about Christ. The whole idea was a human gospel, a human religion responding to human needs, searching for any answer, but not a cross. Finally the vine continued to grow until all that was left was the word, "We." I pray to God that in our life, we still proclaim Christ crucified.

If you're wondering how much the cross is at the center of your very being, answer these three questions in your heart today.

1. **Does the cross bring you to your knees in thankfulness?** Do you fall prostrate before that and thank God for the very fact that the gates of heaven are open because of it?
2. **Does the cross free you from guilt?** Or are you carrying around a sack load of it; not laying that guilt at the cross to do the work that it was designed to do?
3. **Does the cross cause you to surrender daily to God?** — Are you dying on your own cross and letting Christ live in you?

If you can't answer those three questions today as well as you would like to, I hope and pray that by the time we finish this series, your life has changed. Amazing Grace Lesson #1250 Steve Flatt - February 18, 1996

Father, Forgive Them

The cross had been erected, the flesh had been torn, hanging by spikes in his hands, and Jesus labored for every breath. There wasn't a muscle in his body that wasn't burning. His eyes stung from the mixture of blood and sweat. All those who he had been teaching for three years were gone; only a handful of friends stood there at the foot of the cross. Oh, but the taunters and the revilers, they were there; they were shouting out "Come on down, King of the Jews. Ha! Some Savior! He saved others, why can't he save himself?" Through blurred eyes, Jesus looked down upon that murmuring rabble; and let his eyes drift heavenward and he uttered the short prayer; "Father, please forgive them, for they don't know what they're doing."

Tell me, from where does that kind of love come from? Can you explain to me the origin of that source of forgiveness? Contrast that to us. We lose our cool when somebody cuts us off in traffic or bumps into our grocery cart or when the kids aren't ready on time. Look at Jesus. "Father, forgive them, for they know not what they do."

Who would have criticized Jesus if he had one little word of concern for himself? Maybe saying, "I'm innocent, what about my rights?" Or even a word of criticism, "Surely, you'll be sorry" would have been appropriate. No, when his pain was most severe and when he stood on the brink of being separated for the first time in all eternity from his Father, about whom was he thinking? He was thinking of the sins of the people who had put the six-inch spikes through his hands and who had spit on his face.

Tell me, what kind of love is that? Where does it come from? What kind of marriage would you have if you had that kind of love that was totally consumed by the needs and the desires of someone else ahead of your own? What kind of Christians would we be if we had that kind of love for one another? We get so upset by the trivial, but by contrast, Jesus, during the most painful, unfair and unjust death imaginable prayed, "Father, forgive them, for they don't know what they're doing." That short, but poignant prayer is recorded for us in Luke 23:34. It is the first of seven statements recorded from the lips of Jesus while he hung on that cross.

These seven statements are more than just seven statements. They are like the tab or the index pages on a huge notebook, just a word or two, but behind it there is a volume of information waiting to be understood. These sayings on the cross are like the sign that states, "Power Cable Buried Here." If you could dig down just a little bit, you would find this unimaginable source of power waiting for your life. These statements from the cross summarize who Jesus is. If you can understand them fully, you'll understand the capsulated summary of everything he said and everything he did.

The most basic statement the cross makes is **Forgiveness**, "Father, forgive them, for they don't know what they're doing." Yes, he was praying for those who put the spikes in his hand and who led the illegal trial, but he was praying just as much for those the Hebrew letter said would crucify him afresh.

I heard a story of two fellows who were on a boat out in the ocean and the boat went down, but they managed to work their way onto a life raft and they floated for a few hours before being picked up by the coast guard. One of the two fellows on that life raft was tremendously grateful. He was just showering the captain of the boat with praise, and he shook hands with every crew member. He said, "Thank you, thank you, thank you." The other fellow was kind of quiet. He said, "Well, you know Tom, don't make such a big deal out of it." When they got to the shore, the news reporter was there and he interviewed that first fellow and he was crying with tears of gratitude. The other fellow didn't want to be interviewed. The newsman looked at the first fellow and said, "What's with your buddy?" And he said, "Well, to tell you the truth, he thinks he could have got out on his own."

It's interesting isn't it, when you think you can get out on your own and you're not really rescued? I think the very first mark of a genuine Christian, a true convert to Christ, is one who knows he was a "goner," one who talks and behaves in a manner that says, "I was on my way down, I was holding up the third finger, and I was about to drown in my sin. Jesus Christ saved me."

What's sad is, across this land and across the world there are hundreds of thousands of folks sitting in pews, smug and proud. They wouldn't say it out loud, but down deep they're thinking, "I'm doing pretty good on my own. I'm paddling that boat right well." They look around at all the other folks who aren't sitting in those pews thinking, "I'm a pretty good guy, never killed anybody, never could hit anybody, I don't curse, I don't smoke, I don't chew, I don't run with those who do." They're kind of just proud of how well they're paddling their boat on their own.

I can ask two questions to anybody and learn a whole lot about their theology, learn a whole lot about what they think about Jesus and about all spiritual things.

1. "Are you going to heaven?" They'll either say, "Yes, no, or somewhere in the middle—not sure, hope so, don't know," that type thing. You can find out a lot.
4. To those who answer yes, "how are you going to get there?" What I've found over 50 percent of the time when I've asked that question, the number one response is: "Well, I've been about as good as most people I know." You know what they're saying: "I'm paddling that boat hard." Contrast that to the Apostle Paul who said I am the chief of sinners. O wretched man that I am, who will deliver me from this body of death."

Paul said that because he understood forgiveness. It's been said about Paul that he only understood two things: He knew that he was lost, and he knew that he was saved. When you read his epistles, his understanding comes through every single line. That's what every genuine Christian knows, he or she knows they were lost, they were desperate and all of a sudden someone threw them a lifeline.

Consider this simple prayer that Jesus uttered, "Father, forgive them, for they know what they do." What does that forgiveness entail? How does it apply to you and me? What are its characteristics?

9. Forgiveness that Jesus offered and prayed for on the cross is given.

"For the wages of sin is death, but the gift of God is eternal life in Christ Jesus our Lord." (Romans 6:23) Did you hear the contrast there? "For the wages," that's the salary, "is death," that's the payment of sin "but the gift of God is eternal life in Christ Jesus our Lord." The first thing we need to remember about the forgiveness that Jesus offered on the cross and still offers from heaven's throne room is that it's something that we don't earn. His grace, his forgiveness is a gift.

Let me illustrate that and show you why that's important. Think right now and exclude salvation, the cross or things we consider spiritual, vertically given, what's the most precious earthly gift that you have right now? What is that? Some of you might say it's a newborn child, that's the most precious gift. Some of you would say healthy family, that's the most precious gift. Excluding salvation, the love of my wife is the greatest gift I have. But if I were to say, "You know honey, you've loved me now for 17 years and I really appreciate that. I want to pay you for that love. I wish I had more cash on hand, but I have about \$1,700. I could give you about \$100 a year for all the love you've given me up unto this point. Let me give you \$1,700. We're going to work it into our budget right now. I'm going to pay you another \$25 a month from here on out for the love that you're giving me. Now what do you think she would do?

Well, first of all, she would think it's a joke. I mean she'd laugh, "What are you doing—come on?" Then if I pressed the issue and said, "No, no, this is what I really want to do. I want to pay you for that gift." She would look at me like I'm absolutely absurd. Folks, that is absurd because a gift is not something you can buy. It's not something you can earn. If you can, it's not a gift; it becomes a salary, a wage.

Read Romans 6:23 again, "For the wages..." the salary is attached to sin, it is death, "but the gift of God is eternal life through Jesus Christ." I'm amazed at how many millions of people reverse those two. They think that the lostness they have, the spiritual death they are going to die, is just a bad break or just the fickle, capriciousness of a funny God and that the salvation they're going to have, they're earning day by day because of how good they are. They've got it exactly reversed. The thing we're earning is hell through every sin we commit. The gift is forgiveness.

What do you do when you receive a gift? You say, "Thank you" and you act in gratitude. The bigger the gift, the longer and the more you act in gratitude. By attempting to pay for a gift:

- e. You insult the giver. God is insulted if we try to pay for the gift of forgiveness because we're reducing him to a hireling. We reduce him to a sales clerk. We prostitute him by trying to barter love, and God will not be reduced to that. He reacts strongly to that and he always has. In fact, that's what angered Jesus so much about the Pharisees. They thought they were paying for their salvation. They were earning it. Some people think that today.

There is a world of difference between attainment and atonement. Attainment is something you work to achieve. Atonement is something that is given to you. The word atonement means to pay a debt that one is unable to pay for himself. Jesus offered the atonement. God, the Son, knows we cannot get out of our own mess. So, he offered himself as a sacrifice and on that cross he pleads: "Father, forgive them, for they know not what they do."

Oh, but the human spirit, it just wants to be saved by attainment. Do you know why? Because we live in a sin-stained world that doesn't operate by atonement, it operates by attainment. We know the answers to these old slogans though, "There ain't no such thing as a free what? Lunch?" and "Look out for number one!" Sure, we all know those, that's the way the world operates, so we want to save ourselves by our own good works. The question I ask anybody who has that philosophy is how many good works does it take then to be saved? What's the quota? What's the standard? You insult the giver when you try to pay for the gift.

- f. You create a business relationship. If you say, "Here, you give me this, I'll give you that." That's an exchange, a swap, a trade, a business transaction. When you try to pay back God's gift, you reduce a Father/Child relationship to an employer/employee relationship, and that is so short of what God wants.

Let me illustrate that. Each month I make a mortgage payment to somebody in Chicago that I've never seen. He or she has never seen me. Now do we have a relationship? Yes. Does he care if I've got appendicitis? Or if my marriage starts to get in trouble? No! All they care about is getting their's. It's a relationship, but it's shallow. It's just on paper. If I come to a contractual agreement with God, "Now I'll do this, you provide me with heaven," then I'm making a business relationship with God. He wants to be my Father, not my employer. He wants to love me and bathe me and forgive me like a perfect dad. That's what he wants.

- c. When you try to pay for a gift, it reveals your own misunderstanding. You just don't have the concept. Forgiveness is given.

10. Forgiveness that Jesus pleaded for and offered is radical.

It is radical, extreme and extraordinary. The gift is a radical substitution. "For God made him who had no sin to be sin for our sakes, so that in him we might become the righteousness of God." (2 Corinthians 5:21) That's my favorite verse in the

Bible because that tells what the cross is all about. Who is the him in 2 Corinthians 5:21? You know who it is. It's Jesus, right? Let's say it again putting Jesus in for him. "For God made Jesus who had no sin to be sin for our sakes, so that in Jesus we might become the righteousness of God."

As an illustration let's say you are standing in Judgment one day. God says "how many sins did you commit?" You reply with bowed head, "Oh not many. Lord." He says, "Well, think real hard." "Well, there was that one time I didn't help the lady across the street. Then there was another time, I didn't honor my father and mother like I should. And I ..." He said "Let's just look at the books." The book of your life is opened, it is stained with sin. Everything you did or said is recorded there, your good deeds as well as your sins. You really do not want anyone looking at it. Suddenly Jesus walks up and stands beside you clean and white as snow. Remember, God made him who had no sin to be sin so that in Him, we might become the righteousness of God. Do you want to know Christian how you're going to look before the Father on the Judgment day? Unless Jesus has cleansed you by His Blood and has substituted his life for yours, it will be ugly and not welcomed. If His Blood has cleansed you and you remain in Him, Jesus will stand there holding all your sins. It is a radical substitution.

11. The forgiveness is arranged.

It wasn't accidental or happenstance; it is part of an eternal plan. When I was growing up, I heard this illustration used a lot for the cross. Maybe you've heard it. The story is of a fellow who operated a mechanical bridge that allowed trains to go across the bridge, but would turn at certain times so ships could pass by on the river below. One time the bridge was turned, but all of a sudden word came and he could hear a train coming. And he was going to need to move that bridge back in line so that passenger could make it across and not be destroyed. But the problem was that day he had brought his little three-year-old son to work. The son had gotten away from him and he looked for Junior and he was down in the mechanism of the bridge, in the gears itself, the little boy was playing on the gears and now with just minutes, he didn't have time to go down and get the boy and still close the bridge. He had the choice of saving the train and hundreds of passengers or throwing the switch and crushing his son. Anguished by that decision, he threw the switch. Our God gave His Son on the cross so all who would come to him could be forgiven and saved.

Now that's a powerful illustration, but there's one main part of it that's not right at all. It's inaccurate. See if you can figure out where the inaccuracy is. "Men of Israel, listen to this, Jesus of Nazareth was a man accredited by God to you by miracles, wonders and signs, which God did among you through him, as you yourselves know. This man was handed over to you by God's set purpose and foreknowledge; and you, with the help of wicked men, put him to death by nailing him to the cross." (Acts 2:22-23)

What's the fallacy of the illustration that I've heard all my life? Here it is. The cross, unlike the engineer sitting up in the plant, the cross was not a knee-jerk reaction by some ecclesiastical engineer who saw the world spinning out of control. The cross was part of the original blueprint. The plan was in the works the minute that Eve's teeth sank into the fruit. It was there before when Jesus came to this earth, was born or crucified. The shadow of the cross came nearer with every step he took.

Have you ever stopped to think that Jesus was the one who put life into the seed that became the tree from which his cross would be hewed? Jesus was the one who put the iron ore in the earth from which the spikes would be smelted? Jesus was the one who breathed life into the embryo that would be named Judas in his mother's womb, who would come out and betray him? (Colossians 1:15-16)

What was it like to plan your own execution? I don't know, I don't have any idea, but it was not an accident. I know that he knew from the beginning that the only way his bride could be dressed in white and live forever in heaven was if he himself would die for her sins. Folks, knowing that I better understand why he could look down from that cross having always known he was going to hang there and say: "Father, forgive them, for they don't know what they're doing." You see the love that offered that prayer came from the throne room of heaven where love has its very origin. The cross and the forgiveness were no accident. They were arranged.

12. Forgiveness is continuous.

I'll tell you something interesting about this one sentence prayer from Jesus: "Father, forgive them, for they don't know what they're doing." The imperfect tense of the verb is used, indicating a repeated action in the past tense. Well in other words, more literally, the translation is Jesus kept saying, "Father, forgive them, for they know not what they do." Can you see that? I can see him muttering it all the way through the six hours between each of the statements: "Father, forgive them, for they don't know what they're doing."

How appropriate because though his sacrifice was once and for all, the forgiveness stemming from that cross is perpetual. Hebrews 9:26 says, "If we walk Christians in the light as he is in the light, we have fellowship one with another, and the blood of Jesus cleanses us from all sin." (1 John 1:7) I love that word "all", don't you? A little bitty word, but it means so much—cleanses us from all sin—all our sin before we came to Christ in baptism, all our sins after if we walk in the light.

Two verses later "If we confess our sins, he is faithful and just and to forgive us our sins and to cleanse us from all unrighteousness." (1 John 1:9) Then two verses John says, "My little children, I write these things to you so that you will not sin. But if anyone does sin ... we have Jesus Christ, the Righteous, as an advocate for our sins." (1 John 2:1) I want you to see as a Christian, if we are willing to walk in the love and the will of Jesus, not in rebellion to his will, if nurturing sin, trying to hide it in some closet away from God, but instead openly confessing our shortcomings and mistakes, then we are forgiven continuously. We are being washed daily so that we are clean and stay white. Then God lets me in.

5. Forgiveness is exemplary, a pattern to be imitated. Jesus empowers us to forgive others around us. "Be kind and compassionate to one another, forgiving each other, just as in Christ God forgave you." (Ephesians 4:32) The key to living a forgiving life toward other people is the realization of your own forgiveness stemming from that cross. Forgiving people are forgiven people. There are no exceptions.

The following acrostic may help you remember God's gift of His Grace.

G-iven

R-adical

A-rranged

C-ontinuous

E-xemplary

We accept that gift when we come to that cross. Scripture tells us how. God doesn't make us climb mountains or run a marathon. What he says to us is simply, I want you to put your trust in Christ, come to that cross in faith, believe that Jesus, God in the flesh, died on that cross for you, confess this belief before men, die to your sins and be buried with Him in water baptism at which time I, God, will give you a new life free from sin having been washed clean by the blood of Christ.

Amazing Grace Lesson #125 | Steve Flatt February 25, 1996

The Power to Pardon

"Two other men, both criminals, were also led out with him to be executed. When they came to the place called the Skull, there they crucified him, along with the criminals—one on his right, the other on his left. Jesus said, 'Father, forgive them, for they do not know what they are doing.' And they divided up his clothes by casting lots. The people stood watching and the rulers even sneered at him. They said, 'He saved others; let him save himself if he is the Christ of God, the Chosen One.' The soldiers also came up and mocked him. They offered him wine vinegar and said, 'If you are the king of the Jews, save yourself.' There was a written notice above him, which read: This is the *King of the Jews*. One of the criminals who hung there, hurled insults at him: 'Aren't you the Christ? Save yourself and us!' But the other criminal rebuked him. 'Don't you fear God,' he said, 'since you are under the same sentence? We are punished justly, for we are getting what our deeds deserve. But this man has done nothing wrong.' Then he said, 'Jesus, remember me when you come into your kingdom.' Jesus answered him, 'I tell you the truth, today you will be with me in paradise.'" (Luke 23:32)

As you look around the scene of the crucifixion, with which of the characters do you most readily identify? As you look into their faces is there anything that reminds you of yourself? For some of you, that answer might be Peter. You make statements and promises of loyalty, only to have them fall short. You may be wrestling with guilt and frustration asking yourself the question: Can God ever forgive me for falling short again? Perhaps, you identify with Pilate. Think about Pilate, the key word there is, "Almost," isn't it? He "almost" released the Son of God. He "almost" did the right thing. Maybe your life is wrapped up in the word, "Almost." You "almost" became a Christian. You "almost" lived a faithful life. You "almost" lived a disciplined existence.

Maybe you identify with Mary. I think there are a lot of Marys, both male and female, faithful, loyal, true, sometimes sad or sometimes confused. Or, perhaps somebody identifies with John. You're there too, but you're timid, you're quiet, you're afraid. Outside of this place, there's really nobody who knows that you're Jesus' disciple.

As you look over the whole cast of characters around the crucifixion, with whom do you identify. Amid all those characters, I suggest to you that there is one with whom each of us who are in Christ can identify. He's the focus of our study. You're not going to like this, but all of us Christians identify with the crucified crook. Like him, you hang on the cross beside Jesus. Like him, you've looked in faith and made the most unimaginable request possible. And like him, you have received what Paul called the "indescribable gift" of salvation.

What does the scene about the crucified thief tell us? What does it show us? Just two basic things, but they are the two most important lessons a human being could ever learn. **The immeasurable value of a person** and **the immeasurable depth of God's love**. It's a beautiful story, in many ways it's a mysterious story. For generations, the story of the crucified crook has been a controversy for some about how one accepts God's grace today, about how one becomes a Christian. Folks, it's not recorded for that purpose. This whole thing occurred before there were any Christians, before God ever established his church. The reason the story has made its way down through history is to show us as graphically as any other page in Bible, those two powerful lessons: The immeasurable value of a person and the immeasurable depth of God's love.

Seven statements Jesus made on the cross summarized his whole life and mission like tabs or an index page in a large notebook. You turn and find a volume of material behind each little tab.

1. The immeasurable value of a person.

We see Jesus treating that crucified crook the way he's been treating people through his ministry all along. Those people are helpless and look to him in faith. For example, he displayed the same care and grace much earlier when he came down from giving the Sermon on the Mount. Matthew tells us in his gospel, chapter 8, that he was huddled around a group of people talking when all of a sudden that group scattered like roaches that had just seen a ray of light. Somebody yells out at the top of their lungs, "Leper." Sure enough there he was a huddled mass of humanity, a walking wound, a festering sore, maybe no arm, maybe no nose. I'll tell you for a fact, he had nothing, except for one final, desperate prayer. The leper looked up and said, "Master, if you would, you can make me clean."

See, that leper had exactly what the crucified thief had nothing except a desperate prayer. Do you remember what Jesus did to that leper? Jesus reached out and touched him. He put his hands on one of those open, bleeding sores. Now you've got to see Peter and John over in the bushes looking out saying, "Oh no, Master, Master, don't, don't touch him!" Why did he? Could Jesus not have healed the leper without touching him? Sure he could. Why did he do it? He was teaching us the immeasurable value of a person.

Folks, a human being has value because he or she is human. Now the world doesn't buy that. The world teaches us that we have value based upon how we look, what we can do or what we've got in our bank account. Now you take those things and mesh them together and you have the world's value system. God says, "No, you're valuable just because you are made in My very image, unique in all Creation."

Jesus taught the same thing to the adulterous woman in John 8. Do you remember her story? She had no grounds on which to stand. She had been caught in the act of adultery. She had no defense. We'd say she was guilty as sin. But when her eyes met the eyes of Jesus, she didn't see the hatred and the bitterness that she had seen in those other eyes. She looked at him with a plea in her eyes, and he spared her life.

On and on the stories go in the gospel, the Samaritan woman, Zacchaeus up in that tree and the blind Bartimaeus. So, it shouldn't surprise us when we see what happened to this man who died beside the Christ. It's interesting that we don't know much about this thief, do we? We don't know his name, his home town, what he did for a living or what he knew about Jesus. Some have speculated that he was a patriot, one of those Jewish zealots who was trying to drive the Roman army out of the land. To tell you the truth, I doubt that. I doubt that because if that were true, surely Luke would have told us. And if not Luke, some other historian somewhere would have mentioned that.

No, I think we've got to face the fact that this man hanging beside Jesus was just a crook. He was just a thief. In fact, judging from the severity of his sentence, he was the worst of the worst. He was a habitual criminal and to die on a Roman cross for

thievery, that really was pretty severe. There is no telling how many other atrocities he may have committed. Somebody says, "Well, if he were that bad, what is it that Jesus is trying to teach us?"

2. The immeasurable depth of God's love

Let's let our minds wander back to that cross on that hill they called "Golgotha," or the place of the skull. It was barren, it looked like a skull. It was a place where many skulls had fallen. Now imagine that you are in the crowd at the bottom of the hill looking up at those three silhouetted crosses. You go a little closer to see the face of the one that they call the criminal, the one who would eventually ask for forgiveness.

As we look up at him, his face is gray, ashen, and weary from no telling how much time he had been in jail and prison. His eyes are sunken and desperation has destroyed any sense of joy at all in his life. He has all but given up. "Let's get it over with," he's thinking, "Let's just get it over with." So he's hanging on that cross, and there are only a few grains of sand in his hourglass left.

But then he looks over at this man who is crucified next to him. The man in the middle, the man over whose head is nailed a placard that says: *The King of the Jews*. We don't know if this crook had ever seen Jesus before, maybe he had. Maybe he had seen a miracle, maybe he had seen Jesus love the unlovable, maybe he had seen our Lord treat the scum of the earth like the salt of the earth, maybe he had heard one of his teachings, or, maybe all he knew about Jesus was what he was looking at right now, a crucified carpenter whose lungs were gasping for air and whose skin was torn and bleeding. But as he gazed at the man beside him, there was something about this man that was riveting to this thief. Why was this fellow so serene? Why was he so amazingly quiet while everybody else is ridiculing? Why doesn't he scream out for pain like everybody else does who is on the cross? Then something amazing began to happen.

This crook, this thief began to forget about himself. The intensity of his pain is momentarily dulled, the sting of the nails is momentarily forgotten and he finds himself unable to take his eyes off this man. He senses an emotion that he hasn't felt in "who knows when." He finds himself concerned about the Messiah. He catches himself caring about this man. A calloused crook, it's been so long since he cared about anything. It feels strange, but the feeling is there.

There's an interruption. There's a foghorn-like voice that breaks his train of thought. It comes from the other crook, the fellow who's crucified on the other side. The voice is bitter and it's ugly. You see, somebody else has also been looking at Jesus. This criminal has not been looking at our Lord through the eyes of compassion and concern. He's been looking through the cracked lens of cynicism.

Isn't it an amazing thing how two people can be so close to Jesus, have virtually the same circumstances, and yet have two totally different perspectives? Have you ever been amazed by how one of them can come out absolutely committed to following the Lord and the other just totally reject him and yet their circumstances virtually the same? I've never fully understood that, but here's a classic example of it. One felt compelled to request the impossible by faith, and the other just wanted to join in with the jeers of the crowd. "If you're the Christ, save yourself, Oh, while you're at it, save us, too!" It was just another verbal spear. Then there's silence again.

I wonder if that critical thief didn't really expect the other fellow to join in. Misery does love company. But instead, the most remarkable thing happens. That other crook does just the opposite. I don't know how many people heard what he said to Jesus. I'm talking about those on the ground, the soldiers, Mary and the others. But I will guarantee you anyone who heard it was in awe. "Don't you fear God?" the thief says? "Since you are under the same sentence, we are punished justly. We are getting what our deeds deserve, but this man has done nothing wrong. Then he says, "Jesus, remember me when you come into your kingdom." Can't you see the soldier glancing up, Mary wiping away a tear and staring into the face of that thief? Why I can see the angels in heaven gasping. "When was the last time this fellow ever spoke up for anybody?"

But here he is, performing perhaps the most noble act recorded in Scripture when nobody else would come to God's defense, when almost everyone else turned their back, when even the angels were weeping and the demons from hell were dancing in the light because they thought they had killed the Son of God. It took a crook, it took a rejected low-life crook to stand on behalf of God and in so doing, in the very sunset of his existence, he salvaged everything about his life.

Peter, the one who would never forsake Him, was nowhere to be found. Pilate, the authoritative one, had washed his hands a long time ago. The crowd had turned fickle, the disciples had run, but a crook without even knowing it shares with us the three things that you must know and believe deep in your heart of hearts if you are ready to come to Christ. What do I need

to know to become a Christian? What do I need to understand? Folks, you never quit understanding, it's hard. Where do you draw that line?

The book of Acts shows multiple examples of those who came to Christ and what bare necessities they understood. But, it is capsulated right here as clearly as any place I've ever seen.

7. **He came to the conclusion that he was filthy.** He looked over and said, "You know I deserve what I am getting." He didn't just say he was a sinner. He's saying, "I'm a mega-sinner. I deserve to hang on this cross. I deserve to die," gasping for breath.
8. **He came to a conclusion that Jesus was absolutely pure.** He said, "But this man has done nothing wrong." The crook said, "I am guilty. God's innocent. I'm wrong, He's right. I'm lost, but He's the Savior." The crook said about he and his friend there, his buddy on the other side, "We're here because we deserve it, but he does not."
9. **Jesus has the power to incorporate us into a kingdom that transcends this life.** That thief knew that there were just a few grains left in his hour glass and knowing he was dying, he looked over and said, "Master, will you remember me when you come into your kingdom?"

By now Jesus had turned his head toward this thief and I can't help but wonder if even in his pain, Jesus had managed a slight smile as he seized this lost, lone sheep, broken, bruised and bleeding limping into the fold. That sheep looked up at the shepherd and said, "Can I come in? I don't deserve to, but can I come in? Master, would you remember me when you come into your kingdom?" The good shepherd looked at the sheep and said, "Come on in. Today, you're going to be with me in Paradise." **The immeasurable value of a human, the immeasurable depth of God's love.**

The words of the song *Beneath the Cross of Jesus* summarize this lesson "Upon that cross of Jesus, mine eye at times can see the very dying form of One Who suffered there for me; And from my smitten heart, with tears two wonders I confess: The wonders of his glorious love and my own worthlessness" except we are not worthless in the eyes of the saving God.

Amazing Grace Lesson #1252 Steve Flatt March 3, 1996

Words of Comfort and Loyalty

Writers of the four gospel accounts, Matthew, Mark, Luke, and John, give us a record of the words that Jesus spoke when he was hanging on the cross—seven statements in all. The third one is perhaps the most touching scene and the most tender of all of the scenes that we have from Calvary. It's the scene when Jesus looks at his mother and said "Woman behold thy Son," and then to John the beloved disciple, "behold thy mother." This is a beautiful and touching scene of comfort and of loyalty.

"When the soldiers crucified Jesus, they took his clothes, dividing them into four shares, one for each of them, with the undergarment remaining. This garment was seamless, woven in one piece from top to bottom. 'Let's not tear it,' they said to one another. 'Let's decide by lot who will get it.' This happened that the scripture might be fulfilled which said, 'They divided my garments among them and cast lots for my clothing.' So this is what the soldiers did. Near the cross of Jesus stood his mother, his mother's sister, Mary the wife of Clopas, and Mary Magdalene. When Jesus saw his mother there, and the disciple whom he loved standing nearby, he said to his mother, 'Dear woman, here is your son,' and to the disciple, 'Here is your mother.' From that time on, the disciple took her into his home." (John 19:23-27)

There were four soldiers who crucified Jesus who divided his clothing into four different parts. But to help us understand the pattern of what's happening let's step back a little bit in history and look at some of the Jewish customs of dress as well as some of the Roman customs that surrounded crucifixion.

A Jewish man typically wore five pieces of clothing. He had first of all a headpiece, maybe a turban or some kind of cloth. You've seen pictures on your television before of the kind of headgear people in the Far East and Middle East wear to keep their hair out of their face and in place. It was a traditional headpiece that has been worn for centuries.

But the Jewish male would have on some type of shoe, usually a leather sandal. A third piece of garment would be a long robe, generally with a slit in the top, sometimes completely open or slit down the sides. It hung down close to the ankles and was a loose fitting garment.

The fourth piece of clothing was his girdle or his belt as we would call it. It was either another piece of cloth, or sometimes a piece of leather used to tie around his waist. This kept the long, flowing outer garment from just blowing away, and yet allowed it to be loose. Lastly a Jewish man wore an undergarment. In the case of Jesus, it was seamless made out of one piece of cloth woven from top to bottom.

Customarily, that undergarment was made by a mother and given to her son when he reached maturity, when he came into his own adulthood. More than likely, that's exactly what Mary had done for Jesus. Now remember because it will come into play in just a moment.

The Romans also had some customs regarding the crucifixion. There were five Roman soldiers always assigned to the crucifixion duty. Four were given the responsibility to actually drive the nails and pull the cross into position. But after the cross was in its standing and upright position, they formed kind of a four-cornered guard post. If there was any kind of threat, then they were the ones there to protect the victim as he was on the cross to die a painful death.

The soldier who was responsible for the other four was the Centurion. He was supervising the crucifixion. One of the benefits that came to the four soldiers was that they could divide up whatever clothing the victim might be wearing that day. That's what they were doing with Jesus' clothing as He hung there naked and humiliated. They were gambling for his clothes.

The problem was Jesus probably had five pieces of clothing but only four soldiers. The centurion apparently didn't get involved in this activity. Therefore, one took the headpiece, one took his sandals, one took his outer garment and one took his belt. But who would get the fifth garment, the undergarment? How do they decide? John tells us in order to decide which one of the four would get that undergarment by casting lots or gamble for it. We might say they were throwing dice to see which one of them was actually going to get the undergarment. No doubt they did not know but John tells us, they were actually fulfilling a prophecy of David recorded in Psalm 22:18.

So, with that kind of background in place, knowing the customs of how Jewish men dressed and knowing something of the customs of the Romans soldiers as they crucified their victims, let's come back now to the scene and see if it makes a little more sense.

There were others present at the crucifixion besides the soldiers who crucified him and the jeering mob who were yelling insults at him. At least one of His disciples who had deserted him returned. John was with Mary and at least three other women. There must have been a bit of a dangerous thing for those four women to be there around the cross with Jesus. After all, for a man to be considered such a criminal that the Roman government would deem him worthy of being crucified, makes him the kind of person that you probably don't want to be around for fear something might happen to you. After all, isn't that why all the other disciples fled? Even after Jesus had been resurrected and ascended into heaven, the apostles all gathered in the Upper Room in Jerusalem afraid to even go out for fear that probably the same thing might happen to them?

Yet here these women were there out of their love and devotion for Jesus Christ, really not caring very much about the potential danger. Who were those three other women? One of them was Mary, the wife of Clopas. Now we have no idea who she was other than she was the wife of Clopas. We don't have any other information about her, but she was one who loved Jesus.

Another woman was according to Matthew the mother of the sons of Zebedee, James and John; according to Mark Salome and according to John the sister of Jesus' mother. Thus, James and John were Jesus' first cousins. Do you remember something about Salome, something that she had done earlier in the ministry of Jesus? She was the one who came to Jesus and said to him, "Lord, when you establish your kingdom, I want you to give thrones, one on your right-hand and one on your left-hand to my sons, James and John." Jesus' response was a loving rebuke as that kind of self-centered ambition was not the way the kingdom was to be. As a matter of fact, Salome had no idea the kind of problems that were going to come and the price that would be paid by his disciples at a later date.

The third woman is identified as Mary of Magdala, the woman out of whom Jesus had cast evil spirits. She was so grateful for what Jesus had done that she could never forget it. She didn't really care that there was danger at the cross. She loved her Lord and she could never lose her gratitude for what Jesus had done for her. So, she is right there at the foot of the cross.

But then there is one other woman named, actually she's named first even though we are discussing her last. It was his mother, Mary. Though Mary had been there all along, she is introduced to us in conjunction with the undergarment that we read just a moment ago. Look again at the text and you'll see after the undergarment is mentioned; it's at that point when his undergarment is being gambled for that Jesus then speaks to his mother. Apparently when the soldiers touched that undergarment, they touched something that was very near and dear to his heart as well as to his mother's heart because more than likely she had made that undergarment for Jesus. Little wonder then as they were gambling for that undergarment, he would turn and address his beloved mother.

Maybe Mary was not able to understand all that was going on at that time. I doubt she was. But she was able to love him; after all, that was her son—that was her firstborn son. Is there anything like a mother's love in all the world? I don't think there is. Can you imagine what Mary must have been experiencing as she stood there at the foot of the cross, seeing her son, her firstborn hanging, dying, bleeding, suffering, struggling for every breath? He was the one conceived by the Holy Spirit that the angel said would be called the Son of God. You'd think that no one would want to stand and watch that, but that was his mother and that was her boy. She had to be there, it's the most natural thing in the world for her to be there as painful as it was. Jesus might be a criminal in the eyes of the law, Jesus was still her son.

Think of all the things that Mary had seen, all the things that she had heard, and all the things that she had experienced up to this point. When Jesus was only eight days old, do you remember she and Joseph took Baby Jesus to the temple? They were going to dedicate him, and it was time for his circumcision. They took him to the temple where Simeon, a wise old godly man to whom the Holy Spirit had made a promise stating "Simeon, you will not die until you see the Messiah." Upon seeing Jesus Simeon realized that the promise had been fulfilled. It was the Son of God. "Then Simeon blessed them and said to Mary, his mother: 'This child is destined to cause the falling and rising of many in Israel, and to be a sign that will be spoken against, so that the thoughts of many hearts will be revealed. And a sword will pierce your own soul too.'" (Luke 2:34-35)

Do you think Mary had any idea what Simeon was talking about when Jesus was eight days old, when he said to her, "And a sword will pierce your soul too?" I doubt it very seriously. But she lived to see her worst fears come true. She lived to see her son, who came to give his life for all, have a sword pierce his side. Mary lived to see the day when they drove nails in his hands. She lived to see the day when they shoved that crown of thorns down upon his brow. She lived to see the day when he breathed his last. It cost Mary greatly to submit to God's will, didn't it? Think of all the various incidences that must have been running through her mind as she stood there at the foot of the cross and watched Jesus die. Now had come the time when the ultimate plan of God was coming to pass for her firstborn son. Jesus would be a martyr and he would die for the sins of the whole world.

Notice something else about Mary. It would be easy to miss it. It says Mary was standing there. She stood. She didn't faint, she didn't fall. Outwardly she was still that same calm woman who had met the salutation of the angel some three decades earlier. She said to that angel, "Behold the handmaid of the Lord, be it unto me according to thy word," Mary still showed that same kind of strength. So at this day she entered into her son's great suffering and she drank the cup right down to the bitter dreges.

It must have been a shock to all those people who heard Jesus shout, "My God, my God, why have you forsaken me?" What a painful shock that must have been; but it didn't crush anybody's heart anymore than it crushed Mary's. She stood there and listened to that. Never has sorrow presented itself in a form more touching than we see in the life of Mary. But even in all of his bitter anguish, who is he concerned about? He's concerned about his mother, isn't he? Seeing her standing with John by her side, he said to his mother, "Dear woman," as the King James has it, "Behold thy son, here is your son." Now surely that was Jesus' way of saying to her and to John, that John was now going to take responsibility for Mary. Jesus' earthly life was about over and someone needed to take care of her. Though she was strong, she was going to need support. John was the one Jesus trusted to provide that support.

Perhaps it seems a little bit strange, but there was nobody there from her immediate family to help. Why did Jesus have to give that responsibility to John? Apparently, Joseph, her husband, had died. We don't know that for sure, but we don't have any mention of the name of Joseph after Jesus was 12 years old. So Mary is probably a widow. Jesus couldn't call on any

of his brothers to come and take care of his mother because although she believed in him, John tells us that none of his brothers yet believed that he was the Christ. Apparently, none of them were around, they were long gone. They may never have even been there at all. So, he looks to John, his beloved friend, and says, "John, take care of this woman, she's your mother."

The Bible tells us that all the disciples deserted Jesus. But John was at the cross, standing at the very foot of the cross. Who knows where the other 11 or the other 10 were? Judas had killed himself, the other 10 were in hiding somewhere, but John was right there loyal to Jesus. Jesus knew he could trust John. So as John stands beside Mary, the mother of Jesus, Jesus says to John, "John, I know I can trust you. You are loyal to me, and you will be as loyal to my mother as you've been to me. I want you to take care of her." What a compliment that was to John. It meant more than just providing a roof over her head; it meant taking responsibility for her. The last time Mary is mentioned in the New Testament is in the book of Acts when she is in the presence of other disciples who are waiting for the gift of the Holy Spirit, but the Bible tells us that she's there with John. So, John is living up to the trust that Jesus put in him.

It's a powerful story; it's only part of the story, that's only one of the seven statements. There's so much richness in this scene of the death of Jesus Christ. But let's try to make three brief applications from this:

1. **Grace is extended to those who fail.** If there is one thing in John's life that he would like to have gone back and been able to undo and erase, it would have been the time when he too, like all the others, deserted Jesus, but he couldn't erase that.

Aren't you glad that when John made that mistake, the Lord didn't say "Okay John, you had your shot at it, but you messed up, just sit down. You're out." His grace was more than sufficient for John and he accepted John back and even gave him this blessed responsibility of caring for his mother. Folks, when you fail—not if you fail, but when you fail and we all will and we all do — turn back to Jesus like John did because our Lord is a Lord who is gracious and who will accept us back and restore us.

2. **Water is thicker than blood.** Now we've all heard that old expression: "Blood is thicker than water," In Jesus "Water is thicker than blood." The reference I'm trying to make is through the waters of baptism one comes in contact with the blood of Jesus Christ. When we confess our sins, express our belief in Jesus Christ and are buried in water baptism for the forgiveness of our sins, we are brought up, resurrected, out of that water a new life, creation. We become Christians. We become brothers and sisters of each other and of the Lord Jesus Christ. A new relationship is formed as we are born in water into a far more precious and far more powerful relationship than even than our own blood relationships. We who have been washed in the blood of Jesus Christ in the waters of baptism know that oftentimes, water is thicker than blood.

3. **Never get beyond the call to honor our parents.** Paul wrote "Children, obey your parents in the name of the Lord, for this is right—Honor your father and mother which is the first commandment with a promise—that it may go well with you and that you may enjoy long life on the earth." (Ephesians 6:1-3) Jesus, even in his dying moments, paid honor and tribute to his dear sweet mother. No matter what the circumstances might be for us, or what they might be for our parents, we never get too old, never get too sophisticated and never get beyond the call to honor our father and mother. Jesus, even in his dying moments, displays that very truth. Amazing Grace Lesson #125³ Steve Flatt March 10, 1996

The Darkest Hour

All of my life I've heard that the death of Christ was the central point in all history. Scripture bears that out, doesn't it? Paul says, "Far be it for me to glory in anything except the cross of my Lord Jesus Christ" (Galatians 6:14) and "For the message of the cross is foolishness to those who are perishing, but for those who are being saved it is the very power of God." (1 Corinthians 1:18)

We sing a lot of beautiful songs about the cross.

And I love that old cross where the dearest and best
For a world of lost sinners was slain
So I'll cherish the old rugged cross

Till my trophies at last I lay down;
I will cling to the old rugged cross,
And exchange it some day for a crown

Another song says, "Nothing in my hand I bring, simply to thy cross I cling." That old rugged cross was erected on a hill called "Calvary," a place so well known for its stench of death that it had another name. They called it Golgotha, the place of the skull.

After a sham of a trial, before the Jewish high priest, Jesus was railroaded before a cowardly Roman governor by the name of Pontius Pilate. In fear and trembling he abdicated his responsibility and handed the man over to be crucified while ceremonially washing his hands of the whole matter. Beaten and scourged, Jesus trudged up that hill wearing a mocking purple robe and a crown of thorns. It was at 9:00 a.m. on a Friday that they nailed him to that cross. For three hours he heard the taunts and the jeers from the crowd below. "King of the Jews, Ha! He saved others, he can't save himself. If you're the son of God then come down off that cross."

At noon, something strange began to happen. An eerie darkness that quickly turned into a pitch blackness spread over the sky. It's as if somebody had shut the door and turned out the lights and said, "You're losing the light of the world." The darkness thickened for three hours and a frightening silence pervaded the entire hill. "At the sixth hour" (that's noon) "darkness came over the whole land until the ninth hour" (that's 3:00 p.m.) "And at the ninth hour Jesus cried out in a loud voice, 'Eloi, Eloi, lama sabachthani?'—which means, 'My God, my God, why have you forsaken me?'" (Mark 15:33)

I find it interesting that the words "cried out" in the Greek could be translated, "roar." It was the same word used for a lion's roar. He roared it from the cross, "Eloi, Eloi..." A lot of them didn't understand what he was saying. The next verse said, "Why he's calling for Elijah." No, he didn't say, Eli, Eli, he said, "Eloi, Eloi" (My God, My God) "lama sabachthani" (why have you forsaken me?)

Of the seven statements Jesus made on the cross, this is the most crucial. Everything else He said you'd almost expect Him to say, wouldn't you? But if you knew the life of Jesus, you'd almost expect him to say, "Father, forgive them, for they know not what they do." It doesn't shock you that he would look over to a crucified crook and say, "Today, because of your faith, you'll be with me in paradise." And it certainly doesn't surprise us he would look down at his mother and motion to John and say, "Behold your son, and son, behold your mother." All those things would naturally come from the lips of Jesus.

But this was different. Hanging there, looking down at his executors. Sure, it was magnanimous, sure it was compassionate. This was a cry, a desperate cry. "My God, my God, why have you forsaken me?" At the foot of the cross they didn't understand it, and a lot of people still don't today. What was he saying?

5. A cry of sadness. Do you know what that darkness that spread across the land for three hours represented? In scripture, darkness is always symbolic of evil. "Light has come into the world, but men loved darkness instead of light because their deeds were evil." (John 3:19) Satan's kingdom is called a kingdom of darkness. (Colossians 1:13) By contrast in dozens of scriptures, light is reflected with the presence and glory of God. The absence of light on that day signifies the absence of God. As God, the father, turned his back, it's as if he was calling the whole attention of the world to something he could not stand to look at himself.

You know we focus on the cry from Jesus, but I've often wondered what was going through the heart of the father as the darkness spread and the cry went up, and he heard the words, "My God, my God, why have you forsaken me?" It was a terrible cry of sadness.

6. A cry of separation. Let's get right down to the heart of it. What did Jesus mean? "My God, my God, why have you forsaken me?" That was recorded in Psalm 22:1. Some scholars have said, "Oh God was there, Jesus was just fulfilling prophecy by quoting scripture." No, it's much more than that.

It's interesting that the verb used there is exactly the same verb that Paul used in 2 Timothy 4:10 when he was writing about a former comrade named Demas. "Demas has forsaken me having loved this world too much." The word means "abandon." It means to leave, to run away from. Jesus cried, "My God, my God, why have you abandoned me?" Why have you run away from me? Why have you left me here? For the first time in all eternity, the most unimaginable thing that you could possibly comprehend has occurred. The Father, the Son, and the Holy Spirit, the eternal one Godhead, was divided. The

Godhead is disjointed in that Jesus was separated from the Father. It never had happened before and never will happen again.

Why would God forsake Jesus anytime, much less right now at all times? What did Jesus do wrong? The answer is: Nothing. Nothing at all. You see it's not what he did that was wrong. It was what he was willing to do for our wrongs. One of the great verses to explain this cry in scripture "He himself bore our sins in his body on the tree, so that we might die to sins and live for righteousness; by his wounds you have been healed." See where the first part of the verse says, "He himself bore our sins in his body on the tree." (1 Peter 2:24) You see it's if all the sins of humanity have been gathered into one huge, stinking, filthy, sewage pile dumped upon Jesus Christ while he hung on that cross. In a way that we can't even pretend to understand, all the sins of the world were put upon the cross of Jesus. "God made him who had no sin to be sin." (2 Corinthians 5:21)

"The wages of sin is death." (Romans 6:23) The word "death" in the Greek doesn't mean termination, it just means separation. That's why we use it in a number of different contexts. When one die physically they don't just terminate or cease to exist as their spirit is separated from their earthly tent. That's all death is, it's just a separation. The death that's talked about in Romans 6:23 as compensation for our sins, it's not a physical death and it's not a physical death, the separation of the soul from the body; it is a separation from God. That's frightening, that's eternal.

Remember the parable of the prodigal son? When that prodigal son was in the depth of his sin, where was he? He was separated from the father, wasn't he? He was away in a foreign land, dwelling in his sin. When the boy came back home, the father turned to the other son and said, "This your brother was dead, but he's alive again." What does he mean he was dead? He wasn't dead. Yes, he was. He was separated from the love of the father, and that father must have wondered at times if he would ever come home. The Son of God that we call Jesus was separated from his Father not by his own sin, for he had none, but because he bore all ours.

The best commentary and the best picture of the cross, and particularly this cry: "My God, my God, why have you forsaken me?" Leviticus 16. Since the Old Testament is a tutor to help us understand the new, Leviticus 16 should help us understand this cry from the cross. There were three sacrifices that were made by the Israelites involving two goats and a bull. First, the bull was offered for the sins of Aaron so that he could intercede for the people. Then a goat was offered sacrificed for the sins of the people. A second goat, the third animal, was brought before the people. "When Aaron was finished making atonement for the Most Holy Place, the Tent of Meeting and the altar, he shall bring forward the live goat. He is to lay both hands on the head of the live goat and confess over it all the wickedness and rebellion of the Israelites—all their sins—and put them on the goat's head. He shall send the goat away into the desert in the care of a man appointed for the task. The goat will carry on itself all their sins to a solitary place; and the man shall release it in the desert." (Leviticus 16:20-22)

Now do you get the picture? A goat would be brought, and Aaron would take his hands and put them on the head of that goat. He would say, "All our sins we put on this goat's head." All the lust, all the adulteries, all the lies, all the thefts, all the gossip, all the hatred and all of any other sin was symbolically put on the goat. That goat would be led by a man until it was so far out in the desert that it could never find its way back to camp again. That man would take his shoe or sandal and kick that goat and say, "Get out of here, be gone, be vanished." Do you realize we get our English word, "scapegoat" from that very passage? Placing all the blame, all the sins on a third party? That's surely seems like a silly tradition. Why do they do that?" For 1,500 years, the Israelites obeyed that command. They sent that scapegoat out into the desert signifying the vanishing of sin.

For six long hours Jesus hung on a cross, and it must have seemed like six millennia. Like the goat when left alone in the desert, he was left alone. He cried out "My God, my God, why have you forsaken me?"

3. A cry of substitution. "He himself bore our sins in his body on the tree, so that we might die to sins and live for righteousness; by his wounds you have been healed." (1 Peter 2:24). "By his wounds you have been healed." "God made him who had no sin to be sin for our sakes so that in him we might become the righteousness of God." (2 Corinthians 5:21) See the substitution?

It's incredible. Somehow God took the ones who were sinless, holy, spotless and pure and made him as filthy as sewage and somehow when I come humbly, obediently and in faith to Christ God transfers to me the beauty, the purity, and the grace of Jesus Christ. That is the most powerful, most unbelievable and most incomprehensible thought that a human can

bear, Jesus' righteousness being transferred to sinful man. "My God, my God, why have you forsaken me" Could be considered a cry of substitution.

If Jesus had not interceded, if everything had just got along in the natural course of things, that's the cry that you and I would be offering on our death and at the events of the Judgment. "My God, my God, why have you forsaken me?" But Jesus said those words so that I don't have to, so that you don't have to.

You probably have heard the story before or maybe even saw the man on the *Today Show* about eight years ago. But it was probably to me the best illustrations of this idea of the cry of substitution. Early one morning I happened to see a man by the name of Francesca Geraszchnevik interviewed early in the morning on the *Today Show*. They interviewed him because he was a survivor of Auschwitz, the terrible concentration camp that was right in the middle of the Holocaust. But Geraszchnevik had a particularly interesting story because he told about the time in 1941 when there was an escape in July at Auschwitz. And whenever that occurred, the commandant of that concentration camp always did the same thing. To discourage future escapes, he would gather all of the inmates and all of the prisoners out into the courtyard, and they would randomly draw 10 names. And those 10 would be put into an open pit and it would be covered up. And they would be left there until they would starve to death or dehydrate. And everybody would watch them dying every day. They began to call the ten names, and the tenth name called was the name Francesca Geraszchnevik. Geraszchnevik said, "I fell to my knees and I began to weep uncontrollably. I begged." I said, "I've got a wife, I've got children, please, please, don't do this to me." And all of a sudden out of nowhere stepped forward a man by the name of Maximilian Cole. Cole was not even Jewish. He was in that concentration camp as a sympathizer. Cole had come in February of '41, this was in July, and already he had earned the nickname, "The Angel of Auschwitz," because he shared his food, and he took care of the sick, and he tried to encourage the downtrodden. He spoke up and said, "Commandant, may I say a word?" It was remarkable that he wasn't shot on the spot. But for reasons we will never know, the commandant turned to Cole and said, "Yes, you can." He said, "May I take his place? I'm older - you won't get as much work out of me." Well, the Nazi mind picked up on that and allowed it. And Maximilian Cole was thrown into that pit with the other nine. Six weeks later on August the 14th, he was the only one left living. Rather than allowing him to die of starvation, they injected him with phenol and he died.

I don't know if Geraszchnevik is still living, but he was as of eight years ago. And when they interviewed him, his comment was, "I didn't get a chance to say a word to him, but I looked into his eyes as they led him away. And he knew how grateful I am. Every August 14th, Geraszchnevik goes back to Auschwitz as a memorial. And in his backyard is a metal plaque that he fashioned with his own hands, and everyday he expresses his gratitude to a man by the name of Maximilian Cole.

We have very little in common with Francesca Geraszchnevik. We don't speak the same language, we don't know the same people. We don't even claim the same homeland. But we've got a couple of things very much in common with him. Somebody died to save our lives and we both lived the rest of our lives in absolute gratitude. That's what everybody who's a Christian has in common with Geraszchnevik, Although Geraszchnevik's is physical and ours is spiritual.

They gave a lot of jeers at Jesus and a lot of taunts. There was one of them that was true. Yes, there was one that was true. They said, "He saved others, but he can't save himself." That was true. Oh, he could have saved himself, Matthew 26:53. Several hours he told Peter, "Don't you know I could call down 12 legions of angels?" He could have saved himself, but he could not have made that whole statement true. He saved others, but he couldn't save himself. If he was going to save others, he could not save himself. "My God, my God, why have you forsaken me?" was the cry of substitution. Amazing Grace Lesson

#1254 Steve Flatt March 17, 1996

The Words of Humanity

"Later, knowing that all was now completed, and so that the Scripture would be fulfilled, Jesus said, 'I am thirsty.' A jar of wine vinegar was there, so they soaked a sponge in it, put the sponge on a stalk of the hyssop plant, and lifted it to Jesus' lips." (John 19:28)

On the surface, that statement doesn't mean anything to us. It's exactly what you'd expect from a dying man who's parched and dehydrated after six hours on a cross. "I'm thirsty." Sure, that's what he's going to say. But I think he says much more. I would suggest to you that this was a claim of completion.

Perhaps you remember that there were two drinks that were mentioned at the cross. It's helpful to know which is which. In Matthew 27:34 as Jesus was being put on the cross, the Bible tells us that he was offered a drink that's called, "wine mixed with gall." The gall was a narcotic agent, a numbing agent. Even the cruel Romans had a touch of mercy in them. Before they would put a man up on the cross, they gave him something to just blur his mind and to allow him to withstand the pain. When Jesus was offered that, he refused. He said, "No."

"Why would he refuse it?" One reason is surely Jesus would choose no escapes or shortcuts. He was determined to endure the full brunt and the full wrath of the cross. Jesus wanted his full mental faculties while he hung there so that he could summarize his whole life and ministry in these seven statements made from the cross.

But six hours later another drink is offered. It's identified to us as wine mixed with vinegar. It was different. It was a cheap wine, hardly fermented, if fermented at all; it was wine mixed with vinegar. The scholars usually say, "One part wine, two parts vinegar." It had no gall, it had no numbing effect. If anything, it would stimulate his senses. And Jesus said, "I am thirsty," and they gave that to him.

So why did he drink the second drink?" Look at verse 28. "Later, knowing that all was now completed and so that Scripture would be fulfilled, Jesus said, 'I am thirsty.'" Folks, there is another evidence that is God hanging on the cross. You see I'm convinced that only God could know what Jesus knew at that moment. After six hours of excruciating, mind-blurring pain, and just moments before he was going to die, that man hanging on the cross reflected on the 700-plus prophecies about his life to see if they were all fulfilled. The following are prophecies just about Jesus' death.

- The betrayal by a familiar friend. (Psalm 41:9)
- The forsaking of the disciples. (Psalm 31:11)
- The false accusations. (Psalm 35:11)
- The silence before his judges (Isaiah 53:7)
- Being found guiltless (Isaiah 53:9)
- The numbering of him with the transgressors. (Isaiah 53:12)
- Being crucified. (Psalm 22:16)
- The mocking of the spectators. (Psalm 109:25)
- The taunt of non-deliverance. (Psalm 22:7,8)
- The gambling for his very garments. (Psalm 22:18)
- The prayer for his enemies. (Isaiah 53:12)
- Being forsaken of God. (Psalm 22:1)
- The yielding of his spirit into the hands of the Father. (Psalm 31:5)
- The bones not being broken. (Psalm 34:20)
- The burial in a rich man's tomb. (Isaiah 53:9)
- They gave me vinegar for my thirst (Psalm 69:21)

Did you know there were that many prophecies just about the death? Was this man just a man? As he was thinking through all of those, one came to his mind not yet fulfilled, one last prophecy. Psalm 69:20 prophesied that vinegar would be offered and it would be consumed, and Jesus, knowing that he would and that he must fulfill all prophecy, said something to cause that fulfillment. He said, "I am thirsty." They gave him the vinegar. It was a claim of completion. But even more important than that, it was a claim of incarnation.

There could have been two reasons Jesus made this statement from the cross. One, it was to complete prophecy; and second, because the man was thirsty. The first reason shows us that he was God while the second reason shows that he was man. Together, they validate again the greatest claim in all history, the claim of incarnation. Incarnation just means that this man, Jesus, was God come packaged in the flesh. There are claims to that all the way through the Bible. John began his gospel with "In the beginning was the Word" (that was a metaphor for Jesus). "In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God." (John 1:1) And then 14 verses later, he said, "And the Word became flesh and dwelled right here among us."

Colossians 2:9 says, "For in Christ all the fullness of the Deity lives in bodily form," Or, 1 Timothy 3:16, Paul says to Timothy, "He appeared in a body and was vindicated by the Spirit," and the list goes on and on. I can't stress this enough. The claim of incarnation is the Continental Divide of faith, it flows one way or the other. You see the world loves Jesus. Ninety percent of America even claims to be Christian, everybody likes Jesus because he was loving and nice and warm and fuzzy and the world is anxious to talk about him being a good teacher, a great philosopher and a kind man. But unless

you accept him as God come in the flesh, then the Bible makes no rhyme or reason. It is the crucial claim in all humanity. If you believe he is God come in the flesh, everything else fits. He walked on water? Sure, the one who made the water can walk on it, can't he? That he came out of the grave? The one who altered life, is it any surprise that death couldn't hold him? The fact that he could say, "Your sins are forgiven," hanging on the cross. If he's God on that cross, it's no surprise that his death would have a saving significance.

The critical decision of our lives is: Was this man really God? Or, was God really this man? That's it. And the claim, "I AM thirsty," says, "Yes." Yes, he was. He was God come in the flesh.

I want to suggest to you that's there's a very practical day-to-day way that the incarnation of Jesus, God come in the flesh, means everything to us. The God who put the stars in the sky, who spoke the world into existence and who gave you life in your mother's womb, that God came, lived and died on a cross so that he could feel what you feel, sweat like you sweat, hurt like you hurt and cry like you cry. The sad reality is that most people acknowledge Jesus and I'm even talking about Christian folks now, but they have precious little understanding of how he really wants to impact their day-to-day living.

Most people see Jesus as a man who came to set up a religion, Christianity, an institution, the church, a code of conduct, the Bible and they think that's it. No! Jesus didn't come to this earth and hang on that cross to establish religion. He came to re-establish relationships.

You may have heard that before but still not understand. You believe Jesus came in the flesh, he's been here, done that, gone back to heaven and what he did was important, case closed. How do you have relationship with somebody who's not here? You can't see him, touch him, feel him or hear him. We're like the little six-year-old girl who had a bad dream. Her mother went in to her bedroom while she was crying and trying to give her courage and get her independence growing, she stroked her and said, "Now honey, go back to bed, Jesus is here with you." The little girl looked back and said, "Well good, you stay here with Jesus, I'm going in there with daddy."

Now we laugh at that, but that's the way most people I know really operate about Jesus. A lot of folks believe that Jesus is around somewhere, but we need something flesh and blood to snuggle up with. We need somebody we can get a hold of, somebody who can touch us, somebody who can really understand us. If there is ever a passage that answers the question: Does Jesus care? Can he touch us? Can we touch him? Can he really meet my needs today? It's the scripture we're studying now. Jesus said, "I am thirsty."

One of the most fascinating things in all the Bible is when Jesus was about to begin his ministry, he went into the desert without food for 40 days and the Bible has one of the greatest understatements in all scripture, it says "And he was hungry." Forty days without food and he was hungry. Then now in the last few minutes of his life as he's hanging on the cross, we find him thirsty.

It's intriguing to me that at the bookends of his ministry, we see Jesus struggling with the most basic human needs: hunger and thirst. Have you ever wondered why we're told that? Why over here in Matthew 4 in the desert when Jesus is going *one on one* with Satan when they're trying to figure out who's going to rule the world. We're talking about the spiritual battle of all eternity. Then we're told "and he was very hungry." Why over here in the blackest day that's ever been where Jesus was experiencing the same blackness as all of our sin was being heaped on him, and he's looking for the Father and can't find him, crying, "My God, my God, why have you forsaken me?" We're also told: And he was thirsty.

Have you ever wondered why we're told those things? It's so that the words of Hebrews 4:15-16 would ring absolutely true in our ears: "For we do not have a high priest who is unable to sympathize with our weaknesses, but we have one who has been tempted in every way, just as we are—yet was without sin. Let us then approach the throne of grace with confidence, so that we may receive mercy and find grace." Look at this, "to help us in our time of need."

The beautiful song says, "Does Jesus care when my heart is pained too deeply for mirth or song? As the burdens press and the cares distress and the way grows weary and long? Oh yes, he cares, I know he cares." But better than the song, Peter said "Cast all your anxiety on him for he cares for you." (1 Peter 5:7)

Jesus is not here today in the flesh to put his arms around me, to hold on to my hand physically in the dark nights and the frightening times. I'm glad he's not here in the flesh now. Because he's done what he needed to do and our sin is taken away. If he were still here, it would be for the purpose of needing to abstain and absolve our sin. I'm also glad he's not here in the

flesh because he's back in heaven's throne room interceding for us before the Father. I'm glad, because now he's no longer packaged in flesh confined by time, location and space. He can know and deal with all of our pain, suffering and needs at the same time. We don't have to be like a leper or blind Bartimaeus or the blind man, we don't have to try and find out: Is Jesus in Nazareth? Is Jesus in Capernaum? Is Jesus in Jerusalem? I want to see him. He's right there, right there where we can touch him any time.

I'm glad he's not here physically because he left behind a "Comforter," the Holy Spirit of God, not just to be with us, but to live in us when we're raised a new creation from being baptized into Christ. The Holy Spirit living in us is making intercession in our prayers. Romans 8:26 says, he's offering groanings for us that we don't even know how to offer. He's talking to the Father about our needs that we don't even know how to ask for. Therefore, when any of us come to God in prayer, Jesus in heaven can identify with and meet any need we have. If that doesn't make any sense to you it's because you've either never met the "man" Jesus, or because you've never seen prayer as the opportunity to talk with him face to face. Don't just pray, live in prayer. That's a claim of care. One author said that the cradle in Bethlehem proves that God came. The cross on Calvary proves that God cares.

They lifted the hyssop stalk with the vinegar and wine to his lips and "When he received the drink, Jesus said, 'It is finished.' With that he bowed and gave up his spirit." (John 19:30) Jesus had to have the needs of humanity met before he could make the claim of divinity. He couldn't call out the words, "It is finished," until his human thirst was met, and abated. What a friend we have in Jesus, all our sins and griefs to bear.

Amazing Grace Lesson # 1255, Steve Flatt March 24, 1996

The Words of Victory

William Henry Harrison, the ninth president of the United States, delivered the longest inaugural speech on record. It was over 9,000 words. Harrison must have been awfully proud of that speech because it was a cold, rainy, January morning. He refused to wear an overcoat or to abbreviate his address. After standing in those miserable conditions for two hours he contracted pneumonia and died less than one month later. Somebody quipped that, "No president has ever said more and done less."

Now contrast that with what Jesus did when he hung on that cross on a hill called "Calvary." His statements were few. We only have seven recorded. They were brief. Not one is more than ten words long in English. But as few and as brief as they were, all eternity was altered by what he said. I suppose one could say "No man has ever said less and done more."

The best of all His statements were the words of victory: "It is finished." "Later, knowing that all was now completed, and so that the Scripture would be fulfilled, Jesus said, 'I am thirsty.' A jar of wine vinegar was there, so they soaked a sponge in it, put the sponge on a stalk of the hyssop plant, and lifted it to Jesus' lips. When he had received the drink, Jesus said, 'It is finished.' With that, he bowed his head and gave up his spirit." (John 19:28)

That phrase comes to us in the English in three different words: It—is—finished. But in the original language, the Greek, it was just one word: *Tetelestai*. *Tetelestai* was a powerful word. It was a very terminating phrase that indicated something had been totally consummated. It is absolutely finished. Some had thought that this was a cry of desperation. Jesus yelling, "Oh it's finished!" It wasn't. Others thought it might be a sigh of relief, "Ohhh, it's finished." It wasn't that either. I'm convinced that this was a word of triumph, not tragedy. This was a word of jubilation, not lamentation. This was a cry of victory, not a cry of despair. In fact, he could have shouted "*Tetelestai*!" IT IS FINISHED!

But, what was finished?

1. Jesus' earthly work was finished. It's a lot easier to start something than it is to finish it, isn't it? Whether you're talking about a project, a college degree, a marriage, a commitment, a life, whatever: it's just a lot easier to start than it is to finish. That's why we only give rewards to those who finish. You don't see t-shirts that say, "I Started the Boston Marathon," do you? Nobody gets a diploma the first day of school. You don't get the gold watch at the beginning of the second month on your new job. You're rewarded when you finish. Frankly, most of us have a difficult time finishing what we started, but not Jesus. He was a finisher.

This word, "*Tetelestai*," is used three other times in John's gospel and all three times it comes from the lips of Jesus. "'My food,' said Jesus 'is to do the will of him who sent me and to finish his work.'" (John 4:34) "'I have testimony weightier than

that of John. For the very work that the Father has given me to finish, that which I am doing, testifies that the Father has sent me." (John 5:36) This man is saying early on I am set to finish what I started.

Just hours before he would go to the cross, he's in prayer with his Father and said, "I have brought you glory on earth by completing" (there's that word, *Tetelestai*) "by completing the work that you gave me to do." (John 17:4) Hours later, he cries out while hanging from his hands, "It is finished." (John 19:30) When Jesus came to this earth, he didn't come with a random "fly by the seat of your pants" approach. He had a specific plan. He knew exactly what needed to be done. He knew the prophecies that needed to be fulfilled, the men that needed to be trained, the miracles that needed to be performed and the message that needed to be communicated. He said, my job is to do the will of He who sent me and I'm going to finish that work.

The reason so many people feel so unfulfilled in life, so frustrated, so unhappy, is that they simply don't follow Jesus' example. They have no life plan. They chase every rainbow, every source of instant gratification and drink out of every pleasure pool. But they stay perpetually thirsty. Jesus, by contrast, said I want to know what my Father wants me to do and I'm going to do it until I finish it. People, that's the same secret for fulfillment in your life. We are on this earth for the very same purpose that Jesus was here. We're here to bring glory to the Father. This might surprise you, but we're going to accomplish that exactly the same way. We're going to accomplish it by simply being obedient, by going to our own cross symbolically and by letting ourselves be crucified so that God can live and reign in us. We're going to be fulfilled by staying the course and by finishing the race.

That last thing is the hardest thing to do. Some of you are asking "How do you do that? How do you stay motivated? How do you have the courage to run the entire race of life right to the finish line and do it well?" Let's examine what the Bible shares with us about Jesus' secret.

"Let us fix our eyes on Jesus, the 'author and,'" (look at the word) "finisher of our faith, who for the joy set before him endured the cross, scorning its shame and sat down at the right hand of the throne of God." (Hebrews 12:2) It tells us how to finish! Here's how we finish, we look at Jesus. Where was Jesus looking? "The joy set before him he endured the cross," he hated the shame, but he went through it. Why? Because he knew just on the other side, he was going to be seated at the right hand of the throne of God having provided the way for man to be reconciled to Them. We keep our focus on where we're going. In an age of immediate gratification where we want instant satisfaction, we must remember that our reward is in eternity.

Now don't misunderstand. I wouldn't trade the Christian life for anything because as we seek to fulfill our purpose and finish the race God bears fruit in our life. We've studied those: Love, joy, peace, patience, all nine fruits of the spirit from Galatians 5. Nobody can experience those in the same measure as a Christian can.

But there's another side to that coin. Being a follower of Christ will make demands on our life. It will require sacrifices if our walk with God is genuine and tells us how we cope with that sacrifice, with the demand and with the annoyances of life. "For the joy that was set before him, he endured the cross despising the shame and now he's sitting at the right hand of the throne of God." (Hebrews 12:2)

Some of you are on the verge of quitting. Some of you studying this lesson may be on the verge of quitting a ministry, you're beginning to feel frustrated and maybe it seems fruitless. Are you a Bible school teacher who's wondering, you should just quit because you think "I'm not getting through to any student?" Are you a personal worker who's the same way? Are some of you thinking about quitting your marriage? Are some of you thinking, I don't know if I'm going to keep this church-stuff up?"

Can I give you one little bit of the best counsel? Look where Jesus looked. Re-focus on eternity. "This world is not my home; I'm just a passing through. My treasure is laid up somewhere beyond the blue." If you don't believe that, you're going to have a hard time ever finishing life, Paul said "...at the proper time we will reap a harvest if we do not give up." (Galatians 6:9) Don't quit. *Tetelestai*. Jesus finished his work.

The plan of redemption was completed. He knew the plan of redemption was finished. That word, "*Tetelestai*" is an interesting word. It was often used in the first century in a commercial sense. For example, if somebody had a loan that required installment payment, that man might walk in on the last day and slap down that little bit of money and say, "*Tetelestai*," it's finished, it's paid off, it's done. And the lender would look at him and say, "Congratulations!" When Jesus

cried out, "*Tetelestai*," all of those around the cross would have made that association. It's paid, it's finished. What's paid, what's paid in full? The answer is the payment for sin, the purchase of redemption.

Just how did Jesus purchase our redemption? How does that work?

The requirement of the law was that anyone who sinned would die. That was the curse of the law. Now remember the word "die" means separation. If you sin, you would be separated from God eternally. That was the way it would work. Somebody would have to come in and cancel that debt, wipe it out, pay for it. From the beginning of time, God decreed there had to be a blood sacrifice. I don't know why, we'll ask God when we get to heaven. We've got some clues. We're told that life is in the blood. Sin is death; life cancels out death, which was going to be the payment. It had to be a blood payment to take away our sins.

Now for centuries God had allowed the blood of animals, rams, bulls, goats and heifers, as a symbolic payment for that sin. But "It is impossible for the blood of bulls and goats to really take away sins." (Hebrews 10:4) No, if our sin was ever going to be taken away, the sacrifice that would adequately pay for it and cancel the debt would have to meet three criteria: 1) It would have to be human; 2) it would have to be sinless and 3) it would have had to live under the law, the old Law of Moses fulfilling every jot and tittle perfectly. "But when the time had fully come, God sent his Son, born of a woman, born under the law, to redeem those under the law, that we might receive the full rights as sons." (Galatians 4:4) Therefore the sacrifice had to be a human and born under the law. Jesus met all three of these criteria. Consequently, He could and would make the payment for us.

"Therefore, there is now no condemnation for those who are in Christ Jesus, because through Christ Jesus the law of the Spirit of life set me free from the law of sin and death. For what the law was powerless to do in that it was weakened by the sinful nature," (look at this) "God did by sending his own Son in the likeness of sinful man to be a sin offering. And so he condemned sin in sinful man, in order that the righteous requirements of the law might be fully met in us." (Romans 8:1-4)

We've been set free from sin and death because God sent his own son in the likeness of sinful man to be our sin offering so that the righteous requirements of the law might be met in us. Notice it reads "met in us" not "met by us." We can't meet the requirements of the law. Nobody could except Jesus.

The greatest part of the whole thing to me is in verse three, that last line of the verse, "He condemned sin in sinful man." Do you know what that says? That when God looks at me, a sinner, but a sinner who's in Christ, a Christian, he doesn't look at me and say "I condemn you, you sinner." Instead, "He condemns sin in sinful man." He says I condemn your sin, I put your sin on the cross and I let you have the righteousness of Jesus." *Tetelestai*. As the song says, "Jesus paid it all, all to him I owe. Sin had left a crimson stain; he washed it white as snow."

The power of mortality was finished. The natural enemy of humanity is death, isn't it? Someone said, "Man wants to be happy, but man can't be happy because he does the very thing he doesn't want to do, he dies." That describes most of humanity.

How many times do we try to postpone death? How many times do we try to avoid that monster? How many times do we dance around it and pretend it's not there? We try to duck its grasp, but we all eventually end up in its stranglehold. I've got great news! Jesus has broken the stranglehold. Jesus never preached a funeral service. In fact, Jesus messed up every funeral he ever attended. They were mourning for Jairus' daughter, and he had just brought her from the grave. They were leading the widow's son out from Nain. He just made him rise up. They had been weeping for Lazarus for four days. Jesus said "Roll the stone back. Lazarus come forth." Jesus destroyed every funeral he ever attended.

In the three days that encompassed his death and resurrection, he stripped death of all its power. "But Christ has indeed been raised from the dead, the first-fruits of those who have fallen asleep. For since death came through a man, the resurrection of the dead comes also through a man. For as in Adam all die, so in Christ all will be made alive. But each in his own turn: Christ, the first-fruits; then when he comes, those who belong to him." (1 Corinthians 15:20)

When they took the lifeless body of Jesus off the cross that Friday afternoon, they placed it in a borrowed tomb. Knowing his claims about coming back to life and fearing his followers, the soldiers rolled a stone across that tomb, sealed it and placed a guard around it. But, they could not contain the seed of life. On that Sunday morning Mary and the other women were there when He, life, had burst forth. He was the first-fruit. The first to be raised from the dead, never to die again. When he comes again all who've died in him, will come out of the grave given a new, imperishable and incorruptible body. "When the perishable has been clothed with the imperishable, and the mortal with immortality, then the saying that is written

will come true: "Death has been swallowed up in victory. Where, O death, is your victory? Where, O death, is your sting?" (1 Corinthians 15:54-55)

Folks, when Jesus said, "*Tetelestai!* It is finished!" he turned death from a bottomless pit into an exit ramp, taking us off one road and putting us on a better one. The way we face death is the acid test, the ultimate measure of our faith. Do you have that kind of faith, that kind of trust, that God will raise you up from this dust? He can – you can count on it because he broke the stranglehold of death, and he came back never to die again. It's finished. It's now up to you! Lesson #1257 Steve Flatt, April 7, 1996

The Words of Surrender

There had been hundreds, perhaps thousands, of crucifixions in Jerusalem prior to the day that Jesus was crucified and probably thousands after Jesus was crucified. So, it wasn't just the fact that a man was being crucified. What made this one so unusual is the man who was on the cross that day.

There was a tension in the air. There were huge crowds that had flooded into the city of Jerusalem because it was Passover. Frankly, things could very easily get in a state of frenzy in Jerusalem during this time of year. There was an explosive sort of mob psychology that was at work that particular day. All morning long, the leaders had served as cheerleaders. They were among the people yelling, "Crucify him! Crucify him!" All the crowds were joining in. The Roman soldiers were very much on alert that day. They had seen crowds of Jews like this turn violent before, so they were on their watch very carefully.

But now finally, Jesus is nailed to the cross. Some of the uproar seems to have subsided just a little bit, but now really strange things were beginning to happen. No one could quite put their finger on it, but there was something strange about what was going on, almost as if something was sneaking up on you, and you didn't know what it is. You couldn't tell for sure. Although it was high noon straight up and down, 12:00 in the middle of the day, it became dark; not just the kind of darkness that we are accustomed to seeing when a bad storm comes through during the day because it is still somewhat light, but it's pitch dark. It was the kind of dark that you just can feel. It's like midnight when it's overcast and the moon is not out, you can't see the stars and you're away from the city lights. You literally have a difficult time even seeing the hand in front of your face. It was that kind of dark in the middle of the day.

It was the kind of heavy darkness you could almost feel, so thick you could almost cut it with a knife. It was the kind of dark that makes birds go and roost. It was the kind of dark that makes soldiers light torches so they can see. It was the kind of darkness that didn't go away quickly like an eclipse would. But it lasted seemingly forever, three hours of absolute total darkness. Things were more than unusual, a strange, eerie and even frightening feeling.

Yet the amazing thing about these three hours is how briefly each one of the writers of the gospel tells the story of what was happening during the last hours of Jesus' life. The *Narrated Bible* which F. LaGard Smith edited several years ago has a marvelous way of putting the various accounts of the gospel altogether so that they read as one narrative. "From the sixth hour until the ninth hour, darkness came over the land. About the ninth hour, Jesus cried out in a loud voice, 'Eloi, Eloi, lama sabachthani?' which means, 'My God, my God, why have you forsaken me?' When some of those standing there heard this, they said, he's calling for Elijah. Later, knowing that all was now completed and so that the scriptures would be fulfilled, Jesus said, 'I am thirsty.' Immediately one of them ran and got a sponge. He filled it with wine vinegar and put it on a stick and offered it to Jesus to drink. And the rest said, 'Now, leave him alone and let's see if Elijah will come and save him.' When he had received the drink, Jesus said, 'It is finished.' Jesus called out with a loud voice, 'Father, into your hands I commit my Spirit.' With that he bowed his head and gave up his spirit.

"At that moment the curtain of the temple was torn in two from top to bottom. The earth shook and the rocks split. The tombs broke open and the bodies of many holy people who had died were raised to life. They came out of the tombs. And after Jesus' resurrection they went into the holy city and appeared to many people. When the centurion and those with him who were guarding Jesus saw the earthquake and all that had happened, they were terrified and explained, 'Surely, this was the Son of God.'

Some women were watching from a distance, among them were Mary Magdalene, Mary the mother of James and Joses and Salome. In Galilee, these women had followed him and cared for his needs. Many other women who had come up with him to Jerusalem were also there. When all the people who had gathered to witness the sight, saw what took place, they beat

their breast and went away. But all those who knew him, including the women who had followed him from Galilee, stood at a distance watching all these things.

During the last three hours of Jesus' life, from noon until 3:00 in the afternoon, Jesus said very little, but what he did say is extremely important. The very last thing that Jesus said was "Father, into thy hands I commit my **spirit**." The very first word he said there is the word, "Father." What a beautiful word that is. Throughout this long ordeal, and even just prior to it, we see Jesus in very frequent communication with his Father. Somewhere between the Upper Room and the Garden of Gethsemane, Jesus says, "Father, the hour has come." But notice how he addressed God: "Father, the hour has come."

In his place of solitude, he prayed "Father, not my will but thine be done." After he had been nailed on the cross, he said, "Father, forgive them for they know not what they do." While shouldering our sins he said "My God, my God, why have you forsaken me?" Finally, just before his death, he said, "Father, into your hands I commit my spirit."

Throughout all these circumstances, no matter what they were, Jesus never lost communication with his Father. He was praying to his Father, talking to his Father, in union with his Father and in communion with him. Except for that brief moment when God turned his back on Jesus, and Jesus cried out those words, "My God, my God, why have you forsaken me?" Jesus never broke that communion with his Father.

Unlike Jesus it doesn't take much of a distraction to get us off track for a day or a week or longer, to distract us and our attention away from Father, from the way God blesses us. We tend to forget to pray "God, thank you for taking care of me" or "God, thank you for doing this in my life." We're so easily distracted, but not Jesus. Regardless of the circumstances, Jesus was always in communion and communication with his Father.

Then Jesus said, "Father, into your hands..." For the last twelve hours, Jesus had been in the hands of others who had abused him. They had plucked his beard, stricken him in the face, brutally smashed him about the neck and the body and taken a crown made of long thorns and pressed that down onto his scalp and into his brow. They had abused him terribly. But now he is finally in the hands of his Father. He is no longer in the hands of those who brutalized him, but it's into your hands, Father, that I commit my spirit. He was embraced now by the loving arms of God where there would be safety and comfort and acceptance. I can't help but think there are times when perhaps we feel persecuted or brutalized or lonely or whatever our situation might be. But just to know that we can be in the hands of God, not in the hands of those who would mistreat us or even in our own hands is a comforting thought.

Jesus also said: "I commit." "Father, into your hands I commit my spirit." In the original language "commit," meant to deposit or to lay aside. In other words, nobody took Jesus' life away from him. He had said that even before his crucifixion. He said, "I lay down my own life. Nobody takes my life from me." Voluntarily, Jesus laid down his own life for you and for me. Jesus had done everything the Father had asked him to do. "It is finished." Jesus had become the propitiation for our sins, the atoning sacrifice. Jesus had become the satisfaction that God demanded for the sins of the world deflecting God's wrath from us. It was finished Jesus offered himself as a substitute for us. (1 John 2:1-2)

It can really be outlined this way:

7. We've got a problem – we are sinners condemned to death
8. There's a solution – a sacrifice without blemish, sinless, was required
9. There's a result – Jesus offered his own sinless life shed his own blood and satisfied God's demands for reconciliation.

Jesus said "Into your hands, Father, I commit my spirit." Almost ten centuries earlier David said the same thing but added a request "Into your hands I commit my spirit; redeem me, O LORD, the God of truth." (Psalms 31:5) It is a statement of surrender. That's what Jesus had done throughout his whole earthly life. He trusted God and had surrendered his life in total submission to God Almighty. Jesus knew with great confidence that resurrection and glory awaited him.

It was over. He had accomplished everything God had asked him to do. The full payment for our sin debt had been paid. Jesus, our atoning sacrifice, had made it possible for us to be reconciled to God. Perhaps we can now better understand what John meant when he said "For God so loved the world that he gave his only begotten son that whosoever believeth in him should not perish, but have everlasting life."

We must commit. We must endure. We must commit our lives to him. "Or don't you know that all of us who were baptized into Christ Jesus were baptized into his death? We were therefore buried with him through baptism into death in order that, just as Christ was raised from the dead through the glory of the Father, we too may live a new life. If we have been united with him like this in his death, we will certainly also be united with him in his resurrection. For we know that our old self was crucified with him so that the body of sin might be done away with, that we should no longer be slaves to sin because

anyone who has died has been freed from sin. Now if we died with Christ, we believe that we will also live with him.” (Romans 6:3-8) We must also stay focused and faithful. “Therefore, since we are surrounded by such a great cloud of witnesses, let us throw off everything that hinders and the sin that so easily entangles, and let us run with perseverance the race marked out for us. Let us fix our eyes on Jesus, the author and perfecter of our faith, who for the joy set before him endured the cross, scorning its shame, and sat down at the right hand of the throne of God. Consider him who endured such opposition from sinful men, so that you will not grow weary and lose heart.” (Hebrews 12:1-3) Amazing Grace #1256 Steve Flatt, March 31, 1996